

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Thành Phố Truy Tìm

Contents

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Thành Phố Truy Tìm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Thành Phố Truy Tìm

Giới thiệu

Dịch: Hy Hy Từ một đồng đồ nát nhất định sẽ xây dựng được một tòa thành mới. Bóng đêm cũng sẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-thanh-pho-truy-tim>

1. Chương 1

Nắng ban ngày trên sa mạc Sahara chói chang đến nỗi mắt người nhức nhối. Trong quầng sáng gay gắt ấy, con mắt dưới hàng lông mày rậm của Andrew xoáy vòng chọc vào anh không khác gì một con sói đói nhìn từ trên cao, mang theo sự châm biếm dành cho một kẻ yếu thế, mĩa mai tận cùng. Ánh mắt ấy khiến Diệp Vũ Chân không sao giữ bình tĩnh nổi.

Chúa mới biết anh hận kẻ này tới nhường nào.

“Muốn cứu Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm không?!” Gã trưng ra một nụ cười tàn ác, “Được thôi, Vũ Chân... Lấy mình để trao đổi đi!”

Anh oán hận nhìn gã suốt hồi lâu mới hiểu, gã lưu manh này đang nói thật.

“Được!” Sau bấy lâu im lặng, sau cùng anh đáp, khản đặc.

Câu trả lời thẳng thừng của anh thực tình làm cặp lông mày rậm của gã nhú tí, gã gãi gãi vùng giữa hai đầu lông mày hồi chốc mới bảo, “Ồ kìa, vậy cảnh sát Diệp, cởi quần áo đi!”

Bàn tay cầm súng của anh run lên, Andrew bèn lạnh lẽo tránh khỏi tầm nòng một cách cẩn thận, cái miệng gã nhếch lên đắc ý, “Cảnh sát Diệp, ta là dân buôn, bọn dân buôn luôn luôn chú trọng sự hồi báo, hãy mau mau hồi báo ta đi. Và nữa, người đồng ý giao dịch với ta rồi... Thế xin buông súng hộ được không?”

Anh thật sự, thật sự muốn giết chết gã này.

Cõi lòng anh hò hét ngàn lần, vạn lần, giết gã, nhanh giết gã!

Giết gã rồi sẽ không ai biết, anh – một cảnh sát cấp cao, tổ trưởng của phân bộ Interpol Anh quốc, xuất thân danh giá, từ bé đến lớn sống trong ánh mắt ngưỡng mộ của người đời – lại bị người ta lợi dụng say rượu mà giở trò bỉ ổi.

Đã thế, ấy lại còn là một gã côn đồ, một gã lưu manh, một gã trùm sò mafia, lại còn là đối tượng tội phạm anh truy bắt.

Giết gã, sẽ không bị ai biết.

Nhưng...

Tay anh run bần bật, run kinh hoàng. Nếu làm vậy, có nghĩa là anh sẽ không còn được gặp lại Tăng Vũ Sâm lẫn Hứa An Lâm.

Không được gặp lại cậu trai có mái tóc dài, xoa phủ hai mắt, cậu trai vừa thông minh, vừa ranh mãnh, vừa xấu xa. Sẽ không còn được gặp cậu ấy nữa, dù cho chỉ là vờ đi lướt qua, chạm mắt qua cậu ấy, cũng chẳng thể.

Còn cả Hứa An Lâm. Là do anh lôi kéo cậu. Nếu không, Hứa An Lâm đâu có phải tách khỏi Tăng Vũ Sâm, cũng sẽ đâu phải đến nơi đây để rồi sống chết chưa rõ. Đây, rõ ràng là anh nợ cậu.

Andrew nhìn hòng súng đen ngòm như mực chình ịch trước mắt, nói không căng thẳng là nói dối.

Đùa chứ, nhìn là biết Diệp Vũ Chân đang trong tâm trạng không ổn chút nào, bất cứ lúc nào, chỗ nào, anh ta cũng có thể nổ súng, mà sợ rằng ngay cả chính anh cũng vô pháp kiểm soát được.

Nhưng Andrew đời nào chịu để mình biểu hiện ra nỗi thấp thỏm. Gã còn lâu mới chịu thua Tăng Vũ Sâm, mơ đi, mơ đi mà nghĩ gã thua Tăng Vũ Sâm, vậy nên gã tự nhủ mình phải thật khảng khái dưới sự đe dọa này, tối thiểu cũng phải khảng khái hơn thằng Tăng Vũ Sâm.

“Người cân nhắc xong chưa? Ta không ép buộc ai buôn bán bao giờ. Người, hoặc là nổ súng từ chối giao dịch, hoặc là bỏ súng xuống giao dịch với ta. Yes và No chỉ đơn giản thế thôi.” Andrew thông tay, xởi lởi nói.

Lời gã chừng như đã kích thích đến anh. Nhác thấy bờ môi đầy đặn của anh hơi cong lên, gã ngấm ngấm hú trong lòng: Không hay rồi, tiếng súng đã bắt thành rít xé.

Suốt nửa ngày, đầu gã như có trăm ngàn vạn con ong đang vo ve nhiễu loạn. Nòng súng trong tay Diệp Vũ Chân hăng còn bay ra làn khói mỏng tang, viên đạn kia bay sượt qua vành tai Andrew tại một khoảng cách siêu gần.

Gã còn sống, hiển nhiên không phải do sơ suất của tay súng thiện xạ này, mà là anh vừa cố tình đùa dai với gã một trận.

Sau phát đạn ấy, anh liền hạ tay. Andrew bị dọa toát cả mồ hôi, tức tối chộp lấy cổ tay anh, vạn ngược nó ra sau.

“Cùng yêu dấu, ta mong lát nữa lên giường rồi người cũng nóng bỏng như thế nhé!” Gã vừa cắn tai anh vừa nói, đoạn vận lực ở tay hơn, khẩu súng trong tay anh rớt xuống đụn cát sa mạc.

Trực thăng tuy không lớn, nhưng ghế sau vừa đủ để nằm.

Anh nằm trên ghế, nệm da mềm mại, song đối với anh lại không khác gì đang nằm trên bàn chông, nhón tới độ từng phân từng tắc da thịt anh cũng phát đau khôn tả.

Gã kia đứng nơi cửa cabin, ngập nga ngập ngừng, đánh giá từ đầu tới chân rồi lại từ chân vòng về đầu anh một lượt, do dự mãi, nửa muốn chén ngay bữa ăn ngon này, nửa lại lo lắng không tiêu hóa được.

“Muốn làm thì làm đi!” Anh cúi bần quất gã.

“Người đang nói thật?” Andrew sờ sờ phiền cảm râu ria của mình. Phải nói rằng thực ra gã cũng khá đẹp trai, mỗi tội đường nét khuôn mặt quá cứng cáp, cười hay không cười cũng đủ mang lại những biểu cảm khác nhau trên gương mặt. Hề Andrew lạnh tanh sẽ gây cho người khác cảm giác âm trầm rét buốt, nhưng chỉ cần thoáng cụp mí thì lại trở thành một nét mặt ngập đầy đều giả và trào phúng.

“Người hay hối hận lắm, ta đây chẳng mong bị người ép mua ép bán xong thì bị người đuổi giết!” Tiếp tục giở trò chế nhạo, gã tà tà cười mà nhìn anh.

Anh lại chỉ đứng đưng nói, “Người sợ chắc?”

Andrew vất tay lên ghế trước và cười, “Tất nhiên là không. Nhưng cứ bị người đeo bám mãi, ta thế nào cũng có ngày xước sát cho coi!”

Anh hít sâu một hơi, “Rốt cuộc người muốn gì? Người không muốn giao dịch?”

“Tất nhiên là không!” Andrew khẳng định chắc nịch.

“Vậy cần chi ăn nói mấy lời vô nghĩa đấy?”

Gã bỏ tay khỏi ghế, mắt sáng quắc, “Thì đã sao? Giờ đũa đang gấp gấp phải là Tăng Vũ Sâm, còn ta chả có quái gì để mà gấp sát!”

Nhất thời ghen lời, anh đành nhắm mắt, hỏi, “Rốt cuộc người muốn gì?”

“Muốn người cam tâm tình nguyện.” Gã cười tủm tỉm.

Anh lặng yên suốt hồi lâu, rồi mới bải hoải đáp, “Ta cam tâm tình nguyện.”

Vừa nghe thấy thế, Andrew liền nhoài thân từ ghế trước tới, chống trên người anh.

Gã càng sát lại gần, anh càng run kinh khủng, quả thực cả người đều đang run rẩy.

“Diệp Vũ Chân, tại sao lại run?” Gã nhìn xuống. Gã hỏi.

Anh nhắm mắt, mạnh mẽ ra lệnh cho mình thôi run, và lại qua một lát, anh mới trấn định, “Được rồi. Nếu người không hài lòng, cứ trói ta lại mà làm.”

Thế là gã kia nhú mày bất mãn, “Cảnh sát Diệp, ta biết người xuất thân thượng lưu, nhưng ta cũng là quý tộc, nam nữ thượng lưu muốn trèo lên giường ta đông vô số kể, ta chẳng khoái biến sự thân mật bậc nhất bị thành khung cảnh như cưỡng hiếp. Tuy rằng cưỡng hiếp một nhân vật như cảnh sát Diệp cũng high phải biết, có điều ta không muốn thứ lạc thú rẻ rúng đẩy phá hỏng hình tượng của ta!”

Kiểu ăn nói trâng tráo này làm Diệp Vũ Chân giận dữ cười, “Vậy chứ người nghĩ ta phải thế nào mới được tính là thân mật bậc nhất xứng với hình tượng của người đây?”

Andrew trở tay vào chân anh, “Mở rộng chân ra, người khép nép kiểu đó ta rất chi bất tiện!”

Anh lại run, thật lâu sau vẫn bất động, mà đằng này Andrew chỉ thản nhiên nhắc, “Là tự người kéo dài thời gian đấy nhé. Trong lúc đó thằng Tăng Vũ Sâm kia mà bị đục dăm ba lỗ trên người, người cũng chẳng thể trách ta đâu.”

Anh siết chặt nắm đấm, chậm chạp giạng rộng đôi chân...

Một giây ấy, ngay tại một giây ấy, anh chợt nhận ra... Thì ra bản thân anh đã yêu Tăng Vũ Sâm nhiều đến vậy, so với Hứa An Lâm tuyệt đối không ít hơn chút nào.

“Vũ Chân... Thấy rõ chưa, hiện giờ người đang ở trên người là ta, là Andrew! Hơn nữa... người tự nguyện... Là tự nguyện đấy...” Mặt Andrew càng lúc càng áp đến gần.

Anh hốt hoảng choàng tỉnh khỏi cơn mơ, vừa mở mắt đã đụng phải ánh nhìn không chớp lấy một lần của Andrew đang dừng lại trên mình.

Nhanh chóng ý thức được mình vừa gặp ác mộng, chẳng hay Andrew đã thấy được bao nhiêu rồi, anh ngại ngừng nâng tay che mắt, hỏi qua quýt, “Sao còn chưa ngủ đi?”

Gã giơ cuốn sách đang nằm cạnh một bên tay, trả lời, “Này ta có đọc một quyển sách rất thú vị. Người biết gần đây ta rất chăm chỉ nghiên cứu nghệ thuật mà.”

“Ừm!” Anh hỏi, “Sách gì thế?”

“Giáo Sư Tình Dục!”(1)

“Ừ... Hợp với người phết!”

Andrew bỏ cuốn sách sang một bên, dè một chân lên anh, bàn tay gã bắt đầu cuộc dạo chơi trên cơ thể nọ.

Nếu là bình thường, anh sẽ dứt khoát hất tay gã ra và tiếp tục giấc ngủ, song hôm nay, không rõ là dao động hay là nỗi sợ từ cảnh trong mộng hăng còn vẩn vít trong xác thân, anh cứ vậy nằm im, để mặc Andrew quấy nhiễu.

Andrew là tuýp người được đàng chân lân đàng đầu, dò la thấy anh không có ý kháng cự, gã liền mau lẹ xoay phắt người, đè bên trên anh.

Hôn tai anh, cởi dây áo ngủ của anh, vuốt ve làn da nhẵn nhụi trong đó.

Trò “mở đầu” của Andrew bao giờ cũng rất dài, nguyên nhân có hai như sau.

Một, vì Diệp Vũ Chân là một người cực kỳ lạnh lùng. Kể cả tính lạnh lùng đó của anh là do trời sinh hay chỉ lúc lên giường với gã thì anh mới thế, nhưng gã cũng không cần mắc công tìm tòi điểm này. Phương pháp của gã chỉ có một, đó là cố gắng hết sức để nhấn anh chìm vào nơi sâu nhất của ***.

Nguyên nhân thứ hai, vì Andrew thích sự chuẩn bị lê thê kiểu này, tựa như từng ly từng tý vuốt ve da thịt anh, cảm thụ độ ẩm cơ thể anh chuyển hóa từ lạnh đến nóng dần. Cảm giác này có lẽ chỉ có những nhà sư thâm đồ cổ khi có được tro cốt mới có thể thấu hiểu được sự hòa quyện diệu kỳ giữa niềm vui sướng và độc hưởng ấy mà thôi.

Nhẹ chạm vào nơi giữa hai chân anh, anh tỏ ra hơi cự nự như thường lệ, thế rồi hành động bài xích nhỏ nhỏ này chẳng mấy chốc đã bị khoái cảm sinh lý lấn át. Andrew nắm rõ từng nơi mẫn cảm một trên tấm thân này, thậm chí còn biết nếu tiếp xúc chúng, Diệp Vũ Chân sẽ có phản ứng ra sao.

Người như Diệp Vũ Chân, tính tình cẩn trọng, từ công việc đến trên giường, rất ít đổi thay.

Dẫu vậy, Andrew vẫn ra chiều nghiền ngẫm lắm, vì rằng không phải ai cũng có thể định lực được như anh.

Thân thể anh dần dà nóng lên, anh đã bắt đầu ham muốn. Đôi chân cũng bởi dục vọng mà trần trở, hết duỗi lại co.

Gã cười cười, cúi đầu xuống, lưỡi rê từ vành tai cho đến vòm ngực, đảo tròn. Mỗi một đường lướt qua, gã có thể tinh tường cảm nhận được cơ thể ấy bật lên những cơn run được khơi nguồn từ hưng phấn.

Anh quàng tay qua gã, nồng nhiệt trao nhau cái hôn. Andrew tự hiểu đó là tín hiệu cho thấy não anh đã tạm đình trệ, nhường chỗ cho dục vọng điều khiển cảm giác.

Gã duỗi tay ra, thò vào ngăn kéo nơi đầu giường lấy ra bôi trơn. KY này là hàng đặc biệt gã sai Short Als – nhà bào chế thuốc giới nhất thế giới – chế riêng cho mình.

Vị dược sĩ tội nghiệp này vốn dĩ chế ra được cả loại thuốc phiện nổi danh thế giới, ấy vậy mà giờ chỉ có thể tức tưởi làm chuyên gia bào chế thuốc dưới trướng Andrew, nhiệm vụ quanh đi quẩn lại chỉ mấy việc đại

loại như chất thơm ngửi thôi là sẽ khiến Diệp Vũ Chân nảy sinh ham muốn làm chuyện ấy cùng Andrew, hoặc đơn cử là cái KY này đây chẳng hạn.

Không chỉ có tác dụng kích tình, nó còn có thể tăng độ thả lỏng của anh, để gã kia dễ dàng tiến vào hơn mà không làm anh bị thương.

Thuốc này được cất ở đủ chỗ, miễn là nơi đó Andrew có thể chạm vào anh là đều có mặt nó, nào phòng làm việc, nào nhà tắm, rồi xe của gã, ngay cả khu lô của một vài nhà hát opera mà Andrew đã bao trọn gói cả năm cũng không chừa.

Làm một tình nhân chưa đạt chuẩn chất lượng 100%, Diệp Vũ Chân khó bị tóm lăm, song một khi phân bổ nhỏ lẻ “địa điểm” ra như thế rồi, Andrew đỡ nhọc hẳn.

Nhờ hiệu quả của KY, gã thuận lợi đi vào cơ thể anh.

Sự xâm nhập của dị vật đánh thức anh tỉnh dậy và phản kháng khỏi cơn mê mèm của khúc dạo đầu mới này.

Gã ấn cổ tay gờ lên của anh xuống lại giường, thấp đầu ngấm anh. Lần nào lần này anh đến, gã chắc chắn sẽ đổi hết drap giường sang màu trắng toát.

Bởi lẽ chúng có thể tôn lên mái tóc đen nhánh của anh, và đôi ngươi kia, giữa mê man và bối rối, lại càng đen thẫm đến lạ.

Thăng tiến là mấu chốt cuối cùng trong mỗi cơn cuồng quay lâu nay giữa họ. Nó tượng trưng cho xông tới, cho chiếm đoạt, và cho sở hữu. Andrew đè thật chặt tay anh, thúc đến không chút lưu tình, mà anh chỉ có thể bị động theo gã. Ít nhất khi ở trên giường, anh và gã chưa bao giờ là đối thủ ngang hàng ngang sức.

Rồi sau khi hết thấy chấm dứt, cả người anh vô cùng rệu rạo, như thể vừa bị tháo tung ra vậy.

Anh nhắm mắt, thầm quở bản thân điên mất rồi, vì điên nên nhân dịp được kỳ nghỉ hiếm hoi cũng phải đặt chân về lại nơi này đến tận lễ Phục sinh với gã lưu manh kia.

Cyclades... Hòn đảo Andrew từng giam nhốt anh, cũng là nơi anh đã gian khổ chạy thoát được. Mà nay, anh lại trở lại chốn này làm du khách.

Lúc Andrew đề nghị, anh nên gạt phăng đi mới phải.

Andrew giờ đã cường thế hơn xưa gấp bội, càng ngày anh càng thấy khổng chế gã đã là việc cực kỳ khó khăn. Thế nhưng đối lập với mối bất hòa tại việc công, Andrew cư xử áp bách anh hẳn tại việc riêng.

Thái độ của gã cứng rắn trông thấy, tần suất đòi hỏi cũng tăng thêm nhiều. Khi anh tự mặc định thỏa mãn Andrew có nghĩa chỉ cần lên giường nằm yên ổn và nhắm mắt là đủ, anh vẫn tống cổ gã đi. Còn Andrew hiện giờ không phải chỉ nằm trên giường là đã đủ thỏa mãn.

Gã đưa ra rất nhiều đòi hỏi, ví dụ như phải được tán gẫu với anh, đánh tennis với anh, BBQ với anh, lại còn... nghỉ lễ nữa.

Lễ Phục sinh gần gần ngày với sinh nhật gã, thành thử anh cảm thấy nếu từ chối gã thì hơi ác quá, cứ như thỏa mãn vô vàn đòi hỏi vô lý của gã chính là nghĩa vụ của anh không bằng.

Thậm chí lúc Andrew vờ sợi dây chuyền hình nữ thần Báo thù trên cổ anh làm quà sinh nhật, anh cũng nhân nhượng.

Sợi dây chuyền có giấu một viên đạn, anh sẽ dùng nó với ông nội của anh để báo thù cho cha mẹ, có điều, chung quy nó vẫn chỉ là một món đồ trang sức trước sau không có lấy một công dụng mà thôi.

Viên đạn ấy đã mất trong lúc đối đầu cùng Lâm Long trên biển, bây giờ sợi dây chuyền càng trở thành món trang sức vô tác dụng. Anh vẫn đeo nó, với anh mà nói, chẳng qua là do thói quen.

Vấn đề là một món đồ luôn song hành bên mình như vậy, đến khi Andrew đòi, anh lại hoàn toàn chẳng có ý khước từ.

Tại sao nhỉ... Diệp Vũ Chân đoán định, chắc là do anh muốn hạn chế bị xảy ra xung đột chỉ vì mấy chuyện cón con với Andrew được chừng nào hay chừng ấy.

Nhưng...

Anh nhắm mắt, vẫn cảm thấy mình điên rồi.

Sáng nay trong lúc đang tản bộ bờ biển, bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi to anh, “Á, anh ơi, sao, sao anh lại ở đây?”

Diệp Vũ Chân ngoái đầu nhìn, bắt gặp một thiếu niên kháu khỉnh, tóc quăn tít thò lò, ngẫm nghĩ hồi lâu mới sực nhớ ra là Orderlys, thằng bé anh quen hồi anh bị còn bị giam lỏng, nó đã giúp anh thám thính tin tức và cho anh cả thanh sắt để anh sử dụng khi trốn chạy nữa kia.

“Anh ơi, là gã ôn thần kia bắt anh về sao? Anh lại rơi vào tay gã ta rồi à?”

Nghi vấn tới tấp của Orderlys bắt giác làm anh xấu hổ, chẳng biết tả đây là tình huống dạng gì.

Anh và Andrew, là cảnh sát và tội phạm, là người truy bắt và người bị truy bắt. Hiện thời, anh lại trở về nơi chốn quái quỷ này để hưởng kỳ nghỉ lễ cùng gã ta.

Anh quả nhiên điên mất rồi sao?

“À... Không, anh đến du lịch!” Đến cả chính anh cũng không ngờ sẽ có ngày anh chật vật trả lời những chữ này ra vậy nhường vậy.

Orderlys dứ dứ nắm tay con con, “Anh không cần giải thích đâu ạ, anh, em chẳng quan tâm lý do là gì. Anh vẫn bị bắt rồi.”

“Bị bắt ư?” Anh cúi gằm đầu, dời hướng về phía con đường.

“Sẽ có ngày em giúp anh thoát khỏi gã ác ôn, anh ơi!” Orderlys gọi với sau lưng anh.

Anh chỉ mỉm cười, rồi nhỏ nhẹ, anh đáp, “Cám ơn.”

Thoát... Diệp Vũ Chân bần thần phóng mắt nhìn mặt biển mênh mông, bốn bề đều là sóng dội. Đã bao lâu rồi, anh không còn gắn liền Andrew với từ này nữa?

Đây lẽ nào gọi là ‘Hội chứng Stockholm’(2) đó sao? Anh cười khổ.

Có thể vì sự cổ vũ của Orderlys, đêm nay anh lại gặp lại giấc mơ này. Là mơ, nhưng cũng là cuốn băng tua lại của sự thật, thậm chí mọi hèn nhát, khổ đau, căm phẫn, bất lực, sợ hãi... khi đó đều tái hiện không sót chút nào.

Anh trở mình, quay lưng về phía gã, dưới eo đau như gãy lìa. Anh không khỏi bức bối mắng nhiếc gã Andrew chết tiệt, đúng là không nên bị gã xỏ mũi đến cái nơi khỉ gió này mà.

Mà Andrew lại chỉ cười khế, vòng tay qua eo anh từ đằng sau, sợi dây chuyền nọ dính trên lưng anh. Từ khi có nó, Andrew vẫn luôn đeo nó trên cổ.

Như vậy, một tư thế chống đối của anh giờ lại thành ra như bị Andrew giam giữ trong vòng tay.

Tổ thái độ giận dữ với Andrew chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết, từ lâu anh đã sớm lĩnh ngộ được cách thức sống chung cùng Andrew.

Anh kín đáo buông tiếng thở dài se se, nhắm mắt lại. Quả nhiên chưa qua bao lâu, đằng sau anh truyền đến tiếng hô hấp đều đặn của gã, về chừng gã ta đang ngủ say.

Hơi thở nóng hổi phả trên gáy anh có phần nhột nhột, anh nhẹ nhàng nhấc tay Andrew ra khỏi người mình. Thế nhưng mới đẩy được gã ra, gã đã lầu bầu vài câu, rồi tay lại vươn tới ôm chặt anh, chặt hơn cả lúc trước nữa.

Thôi ngủ đi vậy. Anh đầu hàng.

Rất nhiều người ngay ở cái nhìn đầu tiên trông thấy Diệp Vũ Chân đều thấy tự thẹn, họ cho rằng người như anh làm sao đến lượt mình làm bạn. Có cả những người thử tiếp cận anh cũng đều bị sự lạnh nhạt của anh xua đuổi một cách nhanh chóng, họ lại cho rằng thôi mình đừng đùa mồi mà chòi mâm sơn.

Tất cả họ chắc không bao giờ tưởng được, anh lại sa vào tay của một gã lưu manh giang sơn khó đối, bản tính khó dời.

Diệp Vũ Chân đang thiu thiu ngủ, đột nhiên chiếc di động đặt ở trên tủ giường lại vang lên một âm thanh kỳ lạ. Anh vừa nghe, đã mở bừng mắt ngay.

Âm thanh này chỉ dùng riêng cho cuộc gọi đến từ đường dây nóng khẩn cấp của tổ chức Interpol.

Anh cầm điện thoại định đứng dậy, song Andrew ôm chắc quá, anh bèn gắt, “Bỏ ra, ta đi nghe điện thoại.”

Lúc này Andrew mới thu tay về, giọng điệu lè nhè, “Đêm hôm khuya khoắt, thoại thiếc gì lắm thế!”

Anh khoác áo ngủ, cũng không quan tâm xỏ dép vào, chân trần cứ thế bước nhanh trên hành lang ra tới rìa biển, ngo quanh bốn phía mới nhận nghe.

“Vũ Chân, tôi là Miguel đây.” Từ trong loa vọng đến tiếng của Tổng cục trưởng Interpol đương nhiệm.

“Cháu nghe!”

“Tiện nói chuyện không?”

Anh thoáng ngập ngừng. Bản thân cái tình huống kỳ dị này ban đầu là xuất phát từ thỏa thuận ngầm của Interpol nên khá bí mật, tuy nhiên Miguel lại nắm rõ như lòng bàn tay.

“Dạ, tiện.”

“C chết rồi.”

Đột ngột vậy, anh tạm thời chưa tiếp nhận nổi, lặp lại mấy móm một lần, “Gì ạ?”

“Một chuột chũi khác trong gia tộc Geoffrey đã xác nhận tin về: Nhân viên đặc công C chúng ta cử đi, tối nay đã chết.” (chuột chũi = gián điệp, từng chú thích ở Cát Cuồng rồi)

C là thành viên thuộc Interpol và cũng là một chuyên gia vũ khí sinh học thực thụ. Y là nhân viên đặc công do tổ chức phái đi đột nhập vào gia tộc Geoffrey thành công nhất và cũng ẩn náu tại nơi đó kín kẽ nhất, trong thời gian dài nhất, độ an toàn cao nhất. Nhận được tin y đã tử vong, trong một thời gian ngắn, anh không sao có phản ứng gì kịp.

“Đêm nay chỉ e bên phân bộ Trung Quốc đau lòng không ngủ được mất thôi.” Miguel gượng gạo cười, “Chắc cháu phải về đơn vị ngay, chúng ta cần kế hoạch cụ thể hơn.”

“Vâng ạ.” Anh cúp điện thoại, nhìn ra biển đêm đen mịt, lòng dạ rối ren. Đêm nay không chỉ phân bộ Trung Quốc mất ngủ, sợ rằng cả anh cũng sẽ mất ngủ.

Theo kết quả điều tra của các anh về Geoffrey, phát hiện một hiện tượng lạ lùng, hẳn có sở thích đặc biệt dành cho Hoa Kiều, hoặc là nói hứng thú cũng được. Kết quả này gợi ý cho bọn anh nên cử một đặc công Hoa Kiều đi trước nhất.

Hiển nhiên Diệp Vũ Chân chính là người thích hợp nhất. Nhưng ý kiến này lại bị tổng bộ Interpol gạt bỏ trước tiên.

Căn bản, giả thiết gia tộc Geoffrey không biết anh là không tưởng. Hàng năm nay cuộc chiến giữa họ và phân bộ Anh quốc đã thành cuộc chiến dai dẳng, mặt mũi tổ trưởng Diệp Vũ Chân ra sao, nhất định họ biết rõ. Vả lại, nếu chỉ vì đi làm nội ứng ở gia tộc Geoffrey mà kích động đến Andrew – kẻ có vị trí quan trọng không kém – đương nhiên không thể tính là một giao dịch có lãi được rồi.

Tổ chức cần một cảnh sát hoàn toàn xa lạ với châu Âu, đồng thời phải có bằng cấp về vũ khí chuyên nghiệp cao, am hiểu về phương diện nghiên cứu vũ khí, và phải là người Hoa Kiều, giống Diệp Vũ Chân.

Nhiệm vụ này gần như là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành nhất, bởi vì một nhân tài hy hữu như thế, phân bộ Trung Quốc đời nào chịu để ra.

Tổng bộ Interpol phải chầy mò hồi mẹ, rút mò hồi con mới thuyết phục được họ cử ra một người đáp ứng đủ các điều kiện trên. Người này, cả Diệp Vũ Chân cũng không biết họ gì tên gì, chỉ biết biệt hiệu của y là C.

C đến từ phân bộ Trung Quốc, đã từng trải qua bài sát hạch của Diệp Vũ Chân trước khi thâm nhập vào gia tộc Geoffrey.

Anh còn nhớ rất rõ ràng, bài sát hạch C năm năm về trước.

Địa điểm diễn ra trong một khách sạn, thời gian đã dự tính ổn thỏa, không hề sai lệch, đúng giờ chuông cửa vang lên.

Anh đứng dậy, đi ra mở cửa, ngoài cửa có đứng một Hoa Kiều trẻ tuổi vận đồ phục vụ, thái độ đoan chính thật thà. Y nho nhã lên tiếng, “Thưa anh, đây là cơm anh đã gọi.”

Dựa theo ám hiệu đã bố trí trước, Diệp Vũ Chân sẽ phải trả lời rằng: “Tôi muốn thêm một chai vang Pháp first class nữa.”

C sẽ phải đáp: “Vâng, đã chuẩn bị tốt cả rượu cho anh.”

Và Diệp Vũ Chân sẽ để y vào phòng, tiến hành cuộc nói chuyện tiếp theo.

Nhưng anh không làm vậy. Anh hồ hững nói, “Xin lỗi, tôi đâu có gọi cơm!”

Trong trường hợp này, C cần xác nhận lại ít nhất là ba chuyện.

Một, xác nhận số phòng có nhầm không.

Hai, xác nhận ám hiệu có nhầm không.

Ba, xác nhận người liên lạc có nhầm không.

Chưa hết, bắt buộc trong vòng mười giây, y phải đưa ra phản ứng phù hợp. Tổng bộ tổn không ít sức lực mới thuyết phục được phân bộ Trung Quốc kéo kiệt cử ra một anh tài, nhưng nếu anh tài này dễ toi mạng quá, Diệp Vũ Chân nghĩ thà chờ thêm một thời gian nữa còn hơn.

“Thưa anh, mời anh xem, đây là ghi chép cuộc gọi gọi cơm là từ phòng anh.” C bình tĩnh chìa ra một tờ giấy cho Diệp Vũ Chân, “Thưa anh, và anh gọi cả một chai rượu vang first class.”

Không cần xác nhận thừa thãi, y đã quả quyết anh là người tới liên hệ. Anh âm thầm đánh giá, ngoài mặt lại đỡ trán, nói uể oải, “Hình như có chuyện đó thật, chắc sáng tôi gọi.”

“Thường xuyên có khách như vậy ạ, sáng ra nửa tỉnh nửa mơ gọi món, đến khi rời giường lại quên hết.” C cười rạng rỡ, “Tôi giúp anh đưa cơm vào rồi mở rượu cho anh được không?”

“Vậy còn gì bằng!”

Diệp Vũ Chân tránh mình sang một bên, để C đẩy xe ăn vào phòng.

Sau khi đi vào, C liền bày biện đồ ăn với rượu cấp sao và thức ăn hảo hạng ra, tiếp đó mở nút chai vang đỏ.

Diệp Vũ Chân khoanh tay quan sát toàn bộ, anh mở lời, “Do đâu mà anh khẳng định tôi là người tới liên hệ với anh?”

“Không chắc chắn tuyệt đối!” C điềm đạm rót rượu vào ly, “Kế hoạch yêu cầu tôi đưa cơm đến phòng này thì tôi cứ đưa. Nếu lầm lẫn cũng không thiệt gì cho tôi hết vì cơm này do phân bộ Anh các anh trả tiền... Còn nữa...” Đoạn y đứng dậy mỉm cười, “Tôi không làm những chuyện dư thừa, trong đánh giá của tôi, như vậy an toàn hơn.”

Anh hơi rũ mắt, tay duỗi ra, “Mời ngồi!”

C đặt ly rượu trước mặt anh và nhẩm, “Anh có thời gian năm phút tiến hành sát hạch.”

Trong khi anh nhíu mày, y lại cười nói, “Một phục vụ viên ở lại trong phòng khách quá năm phút dễ gây nghi ngờ, tôi sẽ mất an toàn.”

“Ừm...” Anh mỉm cười, “Tôi có thể thỉnh giáo anh một việc không? Nếu cho anh lựa chọn những điều sau đây: Nhiệm vụ – Trách nhiệm – An toàn, anh sẽ sắp xếp chúng theo thứ tự nào?”

“An toàn.”

“Tiếp đến?”

“An toàn?”

“Cuối cùng là...”

“An toàn.”

“Anh làm Interpol mà không đặt an toàn thế giới ở vị trí thứ nhất ư?” Diệp Vũ Chân hỏi.

“Dĩ nhiên là có, nếu tôi an toàn. Còn nếu ngay cả bản thân tôi cũng mất an toàn thì mọi thứ chỉ là lý luận suông thôi.”

Anh bật cười, tác phong làm việc của C rất nhanh đã được định hình trong nhận xét của anh: Tự tin, quyết đoán, trấn định, tính độc lập cao, biết cách tự bảo vệ mình. Xét về tính cách, rõ ràng y hợp thâm nhập vào gia tộc Geoffrey hơn cả anh.

“Tôi vẫn hy vọng tại một số thời điểm tất yếu nào đó, anh sẽ đặt an toàn thế giới lên hàng đầu, có được không?” Diệp Vũ Chân cười bảo.

C chỉ cười đáp lại anh, nhưng không đưa ra hứa hẹn.

Anh cũng không mong chờ y sẽ hứa hẹn. Nguyên tắc cao quý nằm ở sâu bên trong mỗi một đặc công, không cần thiết đặt ra ngoài đầu môi chót lưỡi.

Diệp Vũ Chân đọc sơ qua tài liệu trong tay: Chuyên gia vũ khí sinh học. Láng máng, anh đã đoán được vai diễn của C, gián điệp hai mặt, chỉ sợ y chẳng phải một đặc công Interpol đơn thuần.

Cả C lẫn phân bộ Trung Quốc về như cũng không cố giấu giếm điều đấy.

“Anh biết nguyên nhân chúng tôi tìm đến anh là vì hứng thú đặc biệt của Geoffrey không?” Diệp Vũ Chân trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Biết.” C điềm nhiên hồi đáp.

Anh trầm ngâm, lại đọc tài liệu. Diện mạo C rất trẻ, thoát nhìn tưởng chừng mới chỉ mười bảy mười tám, mà trên tài liệu viết tuổi y đã là hai mươi sáu. Anh bèn hỏi, “Anh... là đồng tính sao?”

“Tôi không.” C vẫn hết sức trấn định.

Diệp Vũ Chân lại lặng yên, cửa ải này quả tình khó vượt qua quá đổi, “Vậy thì...”

Lời còn chưa nói dứt, C bỗng sáp lại gần anh. Y đặt môi trên môi anh, dù không hề có ý định tiến sang bước đẩy lưỡi nữa, nhưng thực tế Diệp Vũ Chân cũng không thể ngăn y lại.

“Cũng không khó lắm, phải chứ?”

Anh cười hòa hoãn, “Thế mới chỉ chứng minh được việc anh hôn tôi không phải chuyện khó thôi.”

“À à!” C thẳng thắn nhoen cười.

Giây phút ấy, anh thật sự do dự. Sau cùng, anh mới nói, “Nếu chúng tôi thu nhận anh, tạm thời điều anh sang làm đặc công bên phân bộ Anh, anh có yêu cầu đặc biệt gì, cứ thoải mái đề đạt!”

C rút một tấm ảnh từ trong chiếc cặp ra, chậm rãi đẩy nó tới trước mặt anh và bảo, “Nếu tôi chết, mong anh hãy giúp tôi báo tin cho cô ấy.”

Nhắc ảnh lên xem, trong ảnh là một cô gái trẻ trung rạng ngời, anh hỏi, “Tại sao muốn tôi giúp anh báo tin cho cô ấy?”

“Vì tôi không thích bị vô duyên mất tích!” C cười cười, “Tuổi thanh xuân của người con gái là vô giá. Tôi hy vọng nếu tôi chết, có ai đó hãy báo sự thật cho cô ấy, để cô ấy có thể kịp tìm một người khác.”

Anh gật đầu, cất ảnh đi, “Tôi sẽ giao nó cho bộ phận hậu tục của kế hoạch. Nhỡ tôi có chết, vẫn sẽ có người chấp hành nhiệm vụ này.”

“Tôi tin anh, bù lại...” C nói chắc, “Tôi đáp ứng, tại một số thời điểm tất yếu, tôi sẽ đặt an toàn thế giới lên hàng đầu.”

Anh cười nhẹ. C liếc qua đồng hồ, kể đó đứng lên, “Xin lỗi, đã hết năm phút, tôi phải đi.”

Anh liền bày tư thế mời.

Đi ra cửa, bỗng C ngoảnh mặt lại cười nói, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, đọc tài liệu về anh thật nhìn không ra, hóa ra anh là mẫu người cảm tính. Anh thường xuyên lưỡng lự, đây không phải thói quen tốt cho một đặc công đâu.”

Nói xong câu đó, y mở cửa rời đi.

Chỉ còn Diệp Vũ Chân ở lại bật cười khe khẽ.

Một đặc công cẩn thận, một đặc công biết cách tự bảo vệ mình như thế... Vì sao y đã hy sinh mất rồi.

Anh dõi mắt nhìn biển rộng mịt mờ, thở dài nào nùng.

2. Chương 2

Ngón trở miết mãi trên môi, Diệp Vũ Chân bồn chồn đi đi lại lại dọc dãy hành lang. Gia tộc Geoffrey tựa như một thương hiệu lâu đời về giao dịch buôn bán vũ khí ngầm của Chính phủ Anh quốc chưa từng bao giờ thoát mình khỏi phạm vi buôn lậu vũ khí, mà nay, họ đã bỏ qua một số vũ khí kiểu hình nhỏ, thay vào đó, họ bắt đầu tự nghiên cứu, khai phá đường dây tiêu thụ vũ khí hủy diệt hàng loạt(1). Căn cứ theo tin tình báo một lần C gửi về, gia tộc Geoffrey đã đạt được tiến triển đột phá trong phi vụ vũ khí laser đất đối không(2).

Thêm nữa, tin tức mới nhất mà Diệp Vũ Chân nhận được cho biết có phần tử chủ nghĩa cực đoan đã đặt hàng gia tộc Geoffrey, mục tiêu của chúng là dùng vũ khí laser này bắn rơi vệ tinh trên không gây ra một vụ khủng bố mang tính uy hiếp hơn cả sự kiện 911(3).

Vậy mà C lại hy sinh ngay tại thời điểm then chốt này. Các chuột chũi khác căn bản không thể xâm nhập sâu hơn được, C là quân cờ duy nhất của bọn anh có thể nghe ngóng được tin mật trong gia tộc Geoffrey.

Đương lúc trầm tư, di động của anh lại vang.

“Boss, em đã cử một trực thăng đến chỗ anh. Theo tính toán vận tốc gió và thời tiết Bắc Âu, ước chừng nửa tiếng nữa sẽ đến Cyclades đây ạ.”

“Cám ơn Tom.”

“Cổng hiến sức lực vì anh là vinh hạnh của em, Boss ạ!”

Vừa dời chân về hướng phòng, anh vừa nói, “Tom, tra cho tôi chút thông tin về người này, tên thường gọi là Cố Tú Thần, tên tiếng Anh là Anson. Tôi muốn biết tất cả hành động trong vòng ba ngày nay của người này, bao gồm cả phương tiện giao thông sử dụng lẫn thẻ tín dụng.”

“Boss, nội nửa tiếng nữa là anh sẽ có đầy đủ chi tiết, thậm chí nhật ký tán gái của hắn cũng có luôn! Tom em là thần sầu mà!”

“Này Tom!” Diệp Vũ Chân chợt khựng chân lại, từ đằng xa đã thấy Andrew mặc đồ ngủ khệnh khạng bước trên hành lang đi về phía anh, anh bèn hỏi nhỏ, “Kiếm cho tôi một lý do rời khỏi đây được không?”

“Ồ, cho con gấu ra rìa ý hả... Anh nói bận việc cũng được mà!”

“Không được. Tôi không thể để Andrew đoán ra phân bộ Anh đang xảy ra chuyện hệ trọng được!”

“Thế thì anh có thể giả vờ là, ừm, Diệp gia tự nhiên cháy chẳng hạn. Các đồng nghiệp của chúng ta hoàn toàn có khả năng đốt nhà anh mà thần không biết quỷ không hay nha!”

Anh hít sâu một hơi, Tom liền vội vàng sửa lời, “Em nghĩ ra rồi, Boss, anh cứ nói là anh thèm Chips & Fishs(4) của Anh đi. Nghe nói mỹ nhân Trung Hoa thích ăn mấy món xa xôi tí tấp mà, ví dụ như có một cô nương họ Dương...”

“Tom!” Anh trầm giọng ngắt lời cậu ta.

“Rồi mà, rồi mà, anh có thể lấy lý do anh thật sự không chịu nổi con gấu ấy nữa là xong... Em nghĩ cái này cũng có phần nào là thật á!”

Andrew đã tiến đến trước mặt anh, anh buộc phải cúp máy.

“Vũ Chân, sao thế? Điện thoại gì mà gọi gần hết đêm luôn hửm?” Tuy gã cũng mặc áo ngủ, nhưng cái kiểu buộc dây lỏng lỏng lẻo lẻo của gã thật chả khác gì lộ hết sạch.

“Bạn ở nước ngoài gọi thôi!” Anh day hai đầu lông mày, trả lời.

“Bạn ở nước ngoài?” Gã kia nhủu mày, mũi hừ một tiếng, “Ta nhớ bạn ở nước ngoài của người hình như chỉ có mỗi hai con khỉ ở Nam Phi thôi thì phải.”

Anh thỉnh linh quay ngoắt đầu, mắt lớn, “Đừng có mở mồm ra là vũ nhục bạn bè ta! Andrew, người tưởng cứ khoác Âu phục lên là người thành người rồi hả, người còn chẳng bằng nổi con khỉ đâu.”

Không đầu tự dừng anh lại nổi giận đùng đùng làm Andrew khó hiểu, song hầu hết gã không bao giờ chơi trò cứng chọi cứng với anh, gã chỉ cười xuề xòa, “Tặng Vũ Sâm và Hứa An Lâm trông y chang hai con khỉ còn gì, sao lại nói là ‘vũ nhục’? Chúng nó chả kêu ta là gấu suốt ngày đó thôi? Vậy có tính là vũ nhục không?”

Anh dừng dừng đáp, “Người vốn là con gấu thì vũ nhục chỗ nào?”

Rõ ràng bị anh đối xử bất công, Andrew chính thức nổi đóa, gã gầm lên, “Diệp Vũ Chân, người liều liệu mà hiểu cho rõ đi!”

Anh nhướn mày, hỏi vặn, “Hiểu cái gì?”

Gã đề dấn anh vào tường, gần từng chữ từng chữ, “Người thuộc về ta.”

“Cút xéo!” Anh hung hăng nhắc chân đá gã ngay lập tức.

Tay chop một cái là gã đã thành công cản đòn tấn công của anh lại, anh lại chém tay tới, tuyệt đối không chút nể nang. Andrew lơ mơ đoán nếu bị ngón chặt đấy phang trúng, dễ gã hôn mê mất vài ngày được, thế là vừa sợ vừa giận, hừ một tiếng, vươn tay giật tung dây áo ngủ của anh.

Gió biển ào ạt thổi, áo anh bay tốc lên, cảnh xuân cứ phải gọi là lồ lộ, anh đành phải ngưng tấn công và cuống quýt giữ áo mình.

Andrew hả hê huyết sáo lạnh lạnh. Diệp Vũ Chân đang giữ áo, bất chợt đặt tay trên hông gã, lật một cái đã rút dây áo ngủ của gã xuống rồi xoay tay buộc nó vào áo ngủ mình.

Giờ đến lượt áo Andrew bay phấp phới. Gã lại hừ, dứt khoát cởi toẹt áo ra luôn, vút thẳng xuống đất.

Anh thực sự không quen ầu ẩu đả tới tấp lui lui với một gã Andrew trần truồng như này, kể cả bọn anh có ra tay hung hiểm đến mấy, nhưng người ngoài nhìn vào quần áo cả hai cũng lảng máng suy đoán được trước đó đã diễn ra chuyện gì.

Anh nào có muốn thế. Da mặt anh vốn dĩ đâu có được dày dặn như Andrew.

Bèn lùi lại hai bước, vừa vặn cho Andrew cơ hội tấn công. Gã nện ngay một đấm xuống bụng anh, cũng không có lấy nửa điểm nương tình tương tự, chỉ có điều Andrew không ngờ anh bỗng nhiên lại chẳng phòng thủ như vậy.

Cú đấm này khiến sắc mặt anh tái nhợt hẳn đi, Andrew trông thấy, đau lòng hết sức.

“Người đề cũng đề rồi, đấm cũng đấm rồi, đã ghiền chưa?” Cố hòa hoãn lại hơi thở, anh thốt ra lạnh lùng, “Quá đủ rồi, kỳ nghỉ đến đây over thôi.”

Nghệch ra, Andrew quả tình đẩy lên cảm giác oan ôi là oan như vừa bị sẩy chân rơi xuống cống tối mù, nhưng Diệp Vũ Chân đâu phải người thương hoa tiếc ngọc gì cho cam, nếu trông cậy vào anh sẽ sinh lòng thương cảm thì chỉ tổ nhục mặt.

Chóng vánh, gã nhận ra nguyên nhân thật sự là Diệp Vũ Chân muốn đi khỏi đây. Muốn đi, cũng mơ mà được dễ dàng thế!

Andrew rướn đến gần anh, con người xám bạc xoáy chòng chọc vào mắt anh, tiếp theo, đôi mắt ấy trợn to lên, mi mắt dày chớp một cái, gã cười cười đứng đĩnh, “Chà chà, đồ cho nhau vui vẻ là nghĩa vụ của tình nhân, hiềm tội ta chưa dám nghĩ Vũ Chân sẽ nhân nhượng đến cả nước ấy với ta nữa... Nhưng mà, Vũ Chân, làm người đau ta cũng chẳng sung sướng gì. Đến những biểu hiện khác của người còn chưa đủ giết răng với ta... Nói chi tới thế này chứ.”

Gã nâng cằm anh lên, để anh phải đối mặt với mình, đoạn tùm tùm cười, “Thà rằng để ta dạy người cách dỗ dành cho ta vui vậy.” Nói rồi, hí hửng mà hôn.

Một người cả đời chỉ lóng ngóng tiếp nhận nụ hôn của kẻ khác, ắt nhiên sao có thể so được với kỹ thuật hôn đã kinh qua trăm trận sa trường của gã cơ chứ, trình độ giữa cả hai chỉ có thể tả bằng ‘một trời một vực’.

Đầu lưỡi xâm nhập, quần lấy lưỡi anh, hất theo hương xì gà nồng đậm và mùi hương chỉ có trên người gã, với anh mà nói, chúng còn là món thuốc kích thích ám chỉ tâm lý.

Anh không ngừng lui về đằng sau, đến khi chạm lưng vào tường không còn đường chạy, chỉ có thể buộc lòng để mặc Andrew hôn anh và ve vuốt.

Andrew dường như đã quên anh cũng còn phải thở, cứ thế mà hôn, mà mút một cách ngang ngược.

Phổi thiếu ôxy khiến đầu óc anh choáng váng, mọi suy nghĩ trôi tuột, hai má căng mាំ mà không cách nào khép miệng lại, ở yên một chỗ mặc sức Andrew càn quấy.

Khi tay Andrew tiện đà cởi dây áo anh, gã mới chịu rời khỏi khoang miệng đã mាំ như nọ.

Anh tức thì thở lấy thở để, vá vúi từng ngụm không khí. Andrew đỡ anh, để anh nhoài mình về phía lan can hành lang.

Trong từng đợt thở hổn hển, như là Andrew đang nhấc áo anh khỏi, anh không kháng cự.

Dưới màu trắng, gã có thể trông ngắm tinh tường cơ thể khỏe khoắn của anh, đôi chân thật dài và gò mông rắn rỏi, cong vểnh. Đường cong nơi lưng ưu mỹ tựa như một dây cung kéo căng, càng xuống dưới càng bó gọn lại ở vòng eo gầy gò.

Lòng bàn tay gã du di theo đường cong lả lướt ấy xuống thấp dần, xúc cảm yêu thích đến không nỡ rời đi.

Hắn cũng bởi cái hôn nồng nhiệt trước đó đã khơi lên ngọn lửa trong anh, trước sự mơn trớn của gã, anh dật ra tiếng rên kiềm nén mà tường tỏ.

Hưng phấn của Andrew bốc lên không tự chủ, gã rất thích làm chuyện ấy với anh tại một nơi sáng rõ, bởi lẽ thân thể anh là một dạng hưởng thụ thị giác, nhưng anh lại luôn đòi làm chuyện ấy trong khung cảnh tối om.

Đó chính là duyên cớ dù tới nay Andrew đã thỏa mãn một lần, hình ảnh Diệp Vũ Chân dưới ánh trắng vẫn thành công hun lên dục vọng trong gã, thậm chí suýt nữa làm gã đánh mất cả tự chủ giữ ý kiêu ngạo.

Nhờ tác dụng của thuốc bôi trơn vẫn còn, gã dễ dàng chiếm hữu anh lần nữa, lan can hành lang đồng thời giúp cho động tác tiến vào càng thêm thuận lợi.

Tư thế hơi nghiêng về phía trước của anh giống như tượng trưng cho phối hợp và phục tùng, càng thêm kích thích gã ôm siết anh hơn.

Liên tiếp bị đẩy đưa về trước, anh bám thành lan can đến mức các khớp xương tay trở nên trắng bệch mới có thể gắng gượng duy trì tư thế này mà không ngã. Anh nhắm mắt, tiếp nhận từng lượt công kích ập tới như sóng dồn từ gã kia.

Mối quan hệ quý dị ban đầu đang dần dà chuyển mình sang ổn định, tính từ thuở ấy, đã thật lâu lắm rồi anh không bị bắt ép làm chuyện này buông thả như vậy tại một nơi lỏ lộ mà bất kỳ ai cũng có thể nhìn đến cùng Andrew.

Vậy mà nay, thần trí anh rối hoác, những đợt đòi hỏi vô độ của Andrew phủ xuống trước mắt anh một mảng tối sẫm đen kịt. Dòng chảy nóng hổi không ngừng tràn ra từ nơi tư mật của cả hai, trườn xuống bắp đùi, anh thấy thẹn vô vờn.

Đến khi động tác cuối cùng dứt điểm, bấy giờ Andrew mới nhận ra anh gần như đã xỉu rồi, toàn thân ghé sấp vào lan can.

Gã luống cuống, vừa toan xoay anh lại để ôm lấy lại bị anh chặn tay.

Anh hơi nghiêng mặt lại, nghèn nghẹn nói, “Ta thật... chịu không thấu. Kỳ nghỉ sau sẽ lại qua đây nữa được không?”

Diệp Vũ Chân chưa bao giờ chịu yếu thế, kể cả khi ngậm ngùi trên giường tùy người bài bố, anh cũng chỉ lặng yên nhưng không hề yếu thế, thành thử Andrew cũng phải tự kiểm điểm có phải đêm nay gã hơi quá trớn thật rồi chăng.

Gã thích cùng anh không chỉ bởi gã thích làm chuyện ấy với anh mà còn vì nguyên nhân hơn cả thế, anh là người không phải bạ đâu cũng dễ dàng bị chinh phục, sự bối rối và khuất phục tạm thời của anh cũng chỉ hiện hữu nơi trên giường.

Và giờ, vẻ yếu kém hiếm hoi ấy đã thành công để Andrew nhượng bộ, đồng ý chấm dứt kỳ nghỉ này sớm hơn dự định.

Khi Diệp Vũ Chân vắn vỏi nước, quả tình anh đã thở phào một hơi thật lớn. Qua quýt rửa ráy một phen, anh thay lại áo và quần Tây của mình. Dẫu rằng Andrew cho phép anh về rồi, nhưng giả như ngay bây giờ gã lưu manh này có lật lọng cũng không có chi đáng ngạc nhiên cả.

Anh tin, kiểu hứa hẹn này đối với Andrew, ắt hẳn chẳng khác gì mấy vòng khói xì gà lớn quờn phun từ trong miệng gã ra đâu.

Sự thật chứng minh, anh đoán cảm có sai mà...

Andrew cạ cọ nhìn bàn chân trần trắng muốt của anh từ từ xỏ tất đen, rồi đến xỏ giày đen, cựa vạt ngay ngắn thắt trên cổ, súng giắt chỉnh tề, áo vest đen khoác lên, chưa đầy bao lâu sau, anh lại là một Diệp Vũ Chân quen thuộc với tất cả mọi người: trầm tính, ưu việt, rành mạch trắng đen, cẩn trọng kỹ lưỡng.

Nhìn bóng dáng dong dỏng ấy đứng thẳng trước mặt, Andrew lơ mơ như mình vừa bị chơi xỏ thì phải.

Diệp Vũ Chân nào phải một đại tiểu thư ẻo lả gì cho cam, năng lực chống cự của anh rất mạnh, nguyên việc bỏ chạy chỉ vì bị “ấy” nhiều quá tuyệt đối không thể là Diệp Vũ Chân. Tính đi tính lại, coi như anh chịu không thấu thật cũng đâu nhất thiết phải về, gã không “ấy” anh nữa là được mà.

Như thế thì gã vẫn có thể sờ soạng, vuốt ve, đại loại thế, hoặc được nhìn ngắm anh gần thật gần. Chứ Diệp Vũ Chân đi rồi, chẳng hay đến bao giờ mới được gặp lại anh, thiệt thòi muốn chết.

Gã lẳng lặng dòm anh đang đi về phía mình, mí mắt giật giật, trộm nghĩ thôi hứa hẹn gì cũng nuốt lời luôn cho gọn.

“Khụ, này Vũ Chân, ta nghĩ...” Câu còn chưa có cơ hội thốt hết, từ không trung ngoài kia đã vọng tới âm thanh trực thăng.

Anh thản nhiên lên tiếng, “Đến rồi.”

Andrew rành rành cảm giác được Diệp Vũ Chân vừa thở phào nhẹ nhõm, hàng lông mày rậm sì của gã vừa chau, anh lại bình tĩnh nói tiếp, “Mười lăm tháng Tám tới người sẽ ở Anh chứ?”

“Đương nhiên.” Andrew vuột miệng trả lời ngay. Kể từ khi có được người tình Hoa Kiều này, gã thuộc lòng lắm những ngày lễ của Tàu luôn.

Mười lăm tháng Tám, chính là ngày đoàn viên gia đình, ý nghĩa lớn lao phải biết. Mọi mười lăm tháng Tám trước đây, gã đều nặng nề quần dính lấy anh như keo.

“Hôm đó gặp lại nhé!” Để lại một câu xong, anh liền bước ra ngoài.

Lần đầu tiên được hẹn ngày mười lăm tháng Tám, được chấp nhận rồi chẳng?

Chỉ một giây mà cả ngàn ngàn suy tưởng trôi vèo vèo trong đầu gã, rồi khi gã giật nảy thì anh đã leo lên trực thăng.

Tên áo đen từng tổng kết các hình thức thắng thua giữa chủ nhân nhà hắc và Diệp Vũ Chân như này, Andrew luôn thắng trên giường, mỗi tội chỉ độc nơi đó thôi, còn lại Diệp Vũ Chân thắng hết.

Lẽ tất yếu, tên áo đen chỉ vì cái chân lý mình vô tình ngộ ra được đó mà suốt mấy ngày liền sống trong thấp thỏm, e sợ một hôm chẳng may lỡ mồm thì quá bằng chết không nơi chôn thây còn gì.

Diệp Vũ Chân nào được thoải mái vì thắng như đàn em của Andrew đã tưởng đâu, anh chờ đến lúc trực thăng bay lên cao rồi mới dám chắc gã Andrew không tài nào đổi ý được nữa.

Nhân lúc trực thăng lướt qua dãy hành lang nọ, anh vẫn có thể nhìn thấy Andrew mặc áo ngủ lỏng lẻo hở ra nửa thân trần trụi, biếng nhác tựa mình vào lan can và gửi một cái hôn gió băng quơ về phía anh.

Phi cơ không ngừng lên cao, mãi đến khi Andrew biến thành một chấm nhỏ xíu, anh mới kiệt quệ ngã mình vào lưng ghế, từng xương xẩu trên người đều rã rượi tựa như bị người ta cưỡi ngựa phi qua và giẫm đạp. Không còn giữ hình tượng nghiêm chỉnh thường lệ nổi, anh cứ thế nằm thẳng đơ tại ghế sau của trực thăng.

Khung cảnh này bất giác kéo hồi ức của anh trôi về lần đầu tiên anh làm chuyện ấy với Andrew ngay trên trực thăng, mọi khuất nhục dường như đổ dồn về não, anh lại ngồi bật dậy.

Di động vang chuông, anh nhận nghe.

“Boss, anh đang trên trực thăng chứ ạ?”

“Ừ.”

“Thật ạ?” Thế Boss đã dùng cái nào trong số mấy phương án em mách để chạy khỏi con gấu thế?”

Khẽ nhắm mắt, anh ôn tồn hỏi, “Tom, tháng này lương cậu như nào nhỉ?”

“Tháng này em nghỉ phép ạ, lương vẫn tròn trịa!”

“Vây trừ hết!” Trong tiếng kêu gào thiết tha của thằng Tom, anh ung dung cúp máy.

Nhắm mắt rồi ngả lưng vào ghế, được một lát, di động lại kêu, lần này do Andrew gọi.

“Gì?” Anh cúi kính bắt máy.

“Vũ Chân, ta khoái lời hẹn gặp nhau hôm mười lăm tháng Tám lắm, ngại nổi...”

“Người ý kiến hử?” Anh điềm nhiên tiếp lời.

“Ấy, không! Nhưng giờ mới là lễ Phục sinh tháng Tư, chờ đến mười lăm tháng Tám âm lịch người Hoa các người thì... Chẹp, lâu la quá, quá lâu la!”

Về chừa không để cho Diệp Vũ Chân phải nghĩ ngợi lâu, gã đề nghị tắt lự, “Gần quốc tế thiếu nhi chúng ta gặp nhau được không?”

Giọng điệu đồng dục của gã truyền vào tai gọi cho anh một hình ảnh: Con gấu vừa ngoe nguẩy hai cái lỗ tai to oành kiểu Disney(5) vừa hét với anh, “Tháng Sáu lâu chết khiếp!”, thực vừa tức vừa buồn cười, thế là anh đáp, “Tùy nghen!” Rồi dứt khoát cúp máy. Rốt cuộc thì, sao Chúa lại phái một gã như vậy đến nhiễu loạn cuộc sống của anh lên thế chứ?

Cười giật dỗi xong, ánh chừa thất lưng cũng đỡ rã rời hơn hẳn, lúc này, Diệp Vũ Chân vẫn còn chưa hay điều gì mới thực sự sẽ nhiễu loạn cuộc sống của anh sắp tới đây.

Bay chừa nửa tiếng, trực thăng đáp xuống một sân bay chuyên dụng, nơi đó đã có Miguel chờ sẵn.

Diệp Vũ Chân có thể mừng tượng được ra hiện tại tổ chức Interpol đang rối ren biết chừng nào.

Không chỉ bởi một đặc công xuất sắc đã mất đi, mà quan trọng hơn, một vụ án quan trọng cứ thế đâm đầu vào ngõ cụt một cách vô cớ, hơn nữa khả năng huấn luyện cấp tốc một đặc công khác thâm nhập vào gia tộc Geoffrey chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

Dọc chặng đường, đầu óc anh cũng rối bời. Anh đã suy tính những cách thức khác để xâm nhập, song cái nào cũng đầy rẫy lỗ hổng.

Cho nên, trước cánh cửa phòng Miguel, phải hít thở sâu thật sâu rồi anh mới dám mở cửa.

Xem ra thời điểm không có Diệp Vũ Chân ở đây, Miguel đã phải chịu áp lực nặng nề, ngược lại, khi anh nhìn đến ông ta, chợt cảm thấy ông ta như là lúng túng chút đỉnh.

Đáy lòng thoáng hồ nghi, song anh vẫn thong thả đóng cửa lại, bước vào.

“Ngồi đi, Vũ Chân.” Miguel chỉ tay về phía sofa đối diện.

Anh ngồi xuống ghế theo lời ông ta, Miguel pha cho anh một tách cà phê, trong khoảng thời gian đó cũng không nói thêm điều gì, mà anh cũng không tỏ vẻ sốt ruột.

Anh biết Miguel chắc chắn sẽ nói gì đó với anh, sớm hay muộn rồi cũng sẽ nói. Nhưng chuyện có thể khiến Tổng cục trưởng phải chuẩn bị một thời gian dài thế để trình bày làm anh thốt nhiên có linh cảm không tốt.

“Vũ Chân, cháu có nghĩ tới làm sao có thể bù đắp lại sự nguy hiểm và thiệt hại do cái chết của C hay không?”

“Có ạ, nhưng chưa có cách. Cho dù chúng ta tìm được một C khác, cơ hội ban đầu cũng khó lòng đạt được lần thứ hai.”

Miguel hơi ngập ngừng, rồi bảo, “Không, Vũ Chân à, chúng ta chẳng những có người thích hợp hơn cả C mà còn đầy đủ cơ hội để xâm nhập vào case này nữa.”

Anh nhẹ cau mày, tạm thời không truy hỏi.

Miguel nhìn anh đầu đầu, “Người được chọn thay thế này, chính là cháu!”

Anh không hề ngạc nhiên, chỉ thắc mắc, “Mặc dù cháu không hợp bằng C nhưng quả thật đúng là một lựa chọn thích hợp. Đáng tiếc rằng Geoffrey chỉ cần nhìn cháu một cái thôi là đã nhận ra cháu rồi.”

“Đúng, thế nhưng... Nếu cháu phản bội?”

“Phản bội?” Nhất thời, anh nghẹn lời. Nếu Geoffrey chấp nhận được lý do này thì hẳn là đầu đất.

“Phải, cháu là một cảnh sát xuất chúng, điều này không chỉ chúng ta biết mà địch còn biết rõ hơn. Để người khác chấp nhận việc cháu phản bội tuyệt nhiên không dễ, có điều không hẳn là không có khả năng... Tỷ dụ như, tổ chức Interpol điều tra... Bãi bỏ án cáo cụt Tổng cục trưởng Godern Lâm và Lâm Long đã bắt cóc và xâm phạm riêng tư cá nhân của cháu...”

Thoắt chốc, anh đứng phắt dậy, toàn bộ hình ảnh dĩ vãng xối vào trí não anh, những tấm ảnh trần truồng bị đánh cắp, chiếu lên VCR của buổi tiệc trao thưởng, bí mật mà anh e ngại nhất bị trưng ra lồ lộ trước toàn thể đám đông có mặt tại đại sảnh, vinh quang của anh đều hóa thành trò sỉ nhục.

Sự kiện ấy ám ảnh và khốn nhiều anh tới giờ vẫn không thể phai nhòa đi, tình cảnh hơn một tháng sau đó bị giam cầm đã hằn sâu đến mức anh ghi tâm khắc cốt.

Mọi thứ ấy đều nhờ cha con nhà kia ban tặng, mà nay tổ chức Interpol dám nói với anh, sẽ bãi bỏ án cáo của chúng, chứng minh chúng trong sạch!

Anh trân trối nhìn Miguel, ngập ngựa trong hốc mắt là vẻ ngỡ ngàng khôn xiết, nhưng ông ta lại lảng tránh, “Cháu xem, cháu không chấp nhận nổi đúng không?”

Anh phập phồng thở, mười ngón tay chống xuống mặt bàn, “Tôi không thể nhận.”

“Thế mới đúng, nếu nó là sự thật, Geoffrey nhất định sẽ tin nó là thật.” Miguel lại nhìn về phía anh, “Vũ Chân... Chúng ta cần sự phối hợp của cháu.”

Sắc mặt anh trở nên bợt bạt nghiêm trọng, “Các người đã thỏa thuận với Godern Lâm rồi ư?”

Chờ đến một lúc lâu sau anh mới nhận được câu trả lời, “Phải, nhưng quyết định vẫn thuộc về cháu. Chúng tôi cần thiết phải có sự đồng ý của cháu mới được hành động như thế. Chỉ cần cháu đồng ý, ông ta sẽ phối hợp.”

“Muốn tôi tự mình đồng ý dẹp bỏ tố cáo với ông ta?!” Anh phì cười.

“Không được sự cho phép của cháu, không ai trong chúng tôi được quyền đẩy cả. Vũ Chân, cháu vào nghề hẳn đã biết, tại một số thời điểm tất yếu cần phải dùng tính mạng trả giá nhằm hoàn thành nhiệm vụ.”

“Nhưng điều các người đang đòi hỏi không phải tính mạng tôi, mà là tất cả tôn nghiêm của tôi!”

Anh trả lời rồi thẳng thừng dời gót ra cửa, Miguel liền bật thốt, “Vũ Chân, chúng ta không còn cơ hội nào khác, vì... Nơi cháu làm nội ứng không phải chỗ của Geoffrey, mà là chỗ của Andrew!”

“Andrew?” Anh ngoái lại.

Miguel giận dữ khẳng định, “Đúng thế, cháu tưởng chỉ vì đề đạt cất nhắc của mấy lão nghị sĩ mà Andrew chịu một mất một còn với Geoffrey sao? Gã ta không ngu thế đâu, quan hệ giữa gã và Geoffrey thực ra là bắt tay câu kết, Geoffrey cung hàng, người xuất gửi hàng thực thụ thì là... Andrew.”

Diệp Vũ Chân cười lạnh, anh tự nói mà giọng khản đặc, “Gã ta khôn đấy chứ!” Kế đó anh mở cửa ra. Miguel bèn thở dài, “Vũ Chân, chúng ta đều biết cháu phải chịu oan ức, nhưng cháu là cơ hội duy nhất để cứu vãn tình thế này! Hãy suy nghĩ kỹ được không?”

“Tôi sẽ suy nghĩ!” Anh lạnh nhạt trả lời.

“Được rồi.”

Chầm chậm rời khỏi văn phòng, chỉ cảm thấy toàn thân cứng còng, anh hoàn toàn không rõ mình đã về nhà bằng cách nào.

Muốn đích thân anh xóa bỏ tội danh của cha con nhà Lâm Long, bắt anh hứng chịu mọi tổn thương ư?

Lâm Long đã tung hê số ảnh Andrew chụp lên anh trên giường sau khi anh say rượu trước bàn dân thiên hạ, hàng bao đêm trường anh đã bị nỗi sợ giày vò đến bức tỉnh, bí mật bị vạch toang ngay trên buổi lễ trao thưởng cho anh, không một ai hiểu nó mang tính đả kích dữ dội với anh tới nhường nào.

Từ ngày ấy, những cái nhìn mờ ám, những đoán định *** dục cứ thế bủa vây anh.

Từ một người kiệt xuất, người người kính ngưỡng, anh trở thành đối tượng để *** đặt trong tâm tưởng vô số người, cả thấy đều muốn bức bách anh hãy tự thú nhận.

Diệp Vũ Chân đi tới quầy rượu, chọn bữa một chai, mở nút và một hơi nốc cạn.

Chất còn nóng cháy làm cả người anh như đang bị thiêu đốt. Thời khắc anh chấp thuận dùng bản thân mình đi đổi chác Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, anh đã bị chìm sâu xuống bùn lầy, vô pháp ngoi dậy.

Hết lần này đến lần khác, càng bị chìm sâu thăm thẳm.

Hiện thời Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm đang sống hạnh phúc ở châu Phi rồi đó, họ có được cuộc sống hằng mong muốn rồi đó.

Còn anh? Anh có được gì?

Chỉ có đốn đau và nhục nhã vô biên vô tận mà thôi.

Cơn phần hận chưa bao giờ xuất hiện, chớp nhoáng bùng lên trong anh. Anh lao đảo đến bên xô pha, mò mẫm di động từ trong chiếc áo khoác ban nãy mới cởi, một ý niệm cân nhắc cũng không có, anh bấm ngay dãy số anh cất sâu trong tim mà chẳng mấy khi sử dụng.

“A lô?” Đối phương ậm ừ nghe máy, tầm này bên châu Phi hẳng còn chưa sáng.

Anh bật cười khe khẽ, thế thì đã sao đâu? Nơi của anh, chưa bao giờ được đón nhận ánh rạng đông. Anh hỏi, khàn khàn, “Bằng cái gì, bằng cái gì mà các cậu được hạnh phúc?”

3. Chương 3

Tiếng nói đầu dây bên kia tức khắc rành rọt hẳn, pha đầy vẻ bất ngờ, “Thiếu gia Diệp!”

Anh khép hờ mắt, cười nhạt, “Ngạc nhiên lắm à?”

Vừa rù quần vừa tùy tiện trong âm điệu, còn ai ngoài Tăng Vũ Sâm. Y cười cười, “Anh khỏe không hả thiếu gia Diệp?”

“Cậu cũng biết quan tâm đến tôi cơ à?” Anh hỏi lại, mang rõ ý trào phúng.

“Tất nhiên rồi!” Tăng Vũ Sâm cười đáp, “Miễn là tôi được có vinh dự này.”

Hai người trò chuyện dăm ba câu hiển nhiên đã đánh động đến người đang ngủ cạnh, Diệp Vũ Chân nghe được vài tiếng gọi anh Chân, anh Chân loáng thoáng.

Rồi hai người kia dường như đang thăm thì nói chi đó với nhau, nhưng không giống thường ngày, điện thoại không lan lện chuyển qua tay Hứa An Lâm mà vẫn là Tăng Vũ Sâm nghe máy.

“Thiếu gia Diệp, anh đang ở đâu?”

Anh trở mình ngồi bệt dưới ghế sofa, mắt đảo qua căn hộ cao cấp và những đồ nội thất Bắc Âu bày biện, khóe miệng nhếch nhẹ thành ý cười châm chọc, “Ừ thì... cứ coi như ở nhà đi.”

“Anh uống rượu đấy à?”

“Uống tý chút!” Anh lạnh lùng nói, “Cậu nghĩ tôi say rồi sao?”

“À, không không!” Tăng Vũ Sâm vừa cười vừa đính chính, “Tửu lượng của thiếu gia Diệp, hồi ở Tarfaya tôi đã biết rồi!”

Tarfaya... Anh bất thần run bắn bật, những đường nét tuần lã trên gương mặt gần như xô vào nhau méo mó. Là Tarfaya, chính là cái nơi anh và Hứa An Lâm cùng nhau uống say khướt, mà sau đó Tăng Vũ Sâm lại giao anh cho Andrew.

Kể từ đây, cuộc đời anh rẽ ngoặt sang hẳn một hướng khác.

Nghĩ đến đây, anh lại ử rừ cười khùng khục, “Ừ... Cậu còn rất chu đáo nhờ Andrew chăm nom tôi cơ mà!”

Tăng Vũ Sâm gãi đầu, băn khoăn Diệp Vũ Chân hôm nay sao mà lạ thế. Chuyện xưa nhiều năm thế rồi, anh hăng còn truy cứu.

Lúc ấy, để Andrew chăm nom anh quả cũng ầu đoảng thật, dù sao Andrew cũng là đối tượng truy bắt của anh.

Mỗi tội tình hình lúc đó hỗn độn quá đỗi, huống chi Hứa An Lâm đã chiếm trọn tâm trí y. Còn thiếu gia Diệp, đâu có say, không ai chăm nom, y tin anh cũng không đi nhằm phòng nổi.

Chính bởi vì tư tưởng đơn giản như vậy, trong lòng Tăng Vũ Sâm, Diệp Vũ Chân vốn không cần đến ai chăm nom đặc biệt.

“Tôi xin lỗi...” Đắn đo hồi lâu, Tăng Vũ Sâm quyết định cứ phải giải thích trước đã rồi muốn nói gì thì nói.

“Xin lỗi...” Mù mịt loang đầy trong mắt anh. Nhiều năm trôi qua ngần vậy, chỉ có là một tiếng xin lỗi.

“Thiếu gia Diệp... Thiếu gia Diệp...” Đầu dây đằng kia chợt nhiên im ắng, nếu không vì tiếng hô hấp lặng lẽ bên tai, Tăng Vũ Sâm đã đoán chừng Diệp Vũ Chân dập máy mất rồi.

“Tôi vẫn nghe đây!” Anh phục hồi tinh thần trở lại, lạnh nhạt nói.

Tăng Vũ Sâm cười hì hì, “Căng thẳng quá đi thôi!” Khụ khụ mấy cái, y mới hỉ hả bảo, “Mỗi lần nói chuyện với thiếu gia Diệp toàn không biết nói năng có bị hớ hay thành trò hề không nữa! Đám ra lần nào lần nấy lo âu lắm.”

Nói xong câu đó thì y ‘oái’ một tiếng, một tiếng nói trong trẻo chừng giọng cảnh cáo y, “Ăn nói cẩn thận!”

Tăng Vũ Sâm bị đau, cúi tiết cái lại, “Cậu thiên vị quá chừng!”

Diệp Vũ Chân ngả đầu nằm trên sofa và nhận xét, “Cậu suy nghĩ thừa rồi...” Khép mắt lại, ngữ điệu dừng dừng, “Nhưng cậu lúc nào cũng bằng phẳng quấy nghịch người ta, làm trò hề cho thiên hạ là đương nhiên.”

Từ trong tai nghe phát ra tiếng cười khoái trá của Tăng Vũ Sâm dường như rất vui vẻ, anh thoáng mở mắt, lại nghe tiếng Tăng Vũ Sâm thở dài, “Thiếu gia Diệp, tôi quen anh cũng đã lâu mà đây là lần đầu cảm giác được anh coi tôi là bạn đấy!”

“Bạn?” Diệp Vũ Chân lặp lại chữ này.

Y cười mà rằng, “Bạn, không phải chỉ để trút lòng thôi đâu!”

Anh cúi gằm, thở ra một hơi dài lắm.

“Chả nhẽ đến giờ cậu mới cảm giác được tôi coi cậu là bạn?” Giọng anh khản nghệt.

Y cười, “Anh đang trách tôi à? Có nhớ ngày xưa tôi từng hỏi anh rất nhiều lần rằng có muốn làm bạn với tôi không, anh đều chẳng mảy may để ý.”

“Một lần...” Anh bỗng trả lời tức thì.

Mà Tăng Vũ Sâm như bị kinh ngạc cực độ, “Tôi chỉ hỏi có một lần thôi á?”

Khóe miệng run sè sè, anh khẳng định, “Cậu chỉ hỏi đúng một lần!”

Ngư ngơ gãi đầu, Tăng Vũ Sâm ngẫm ngẫm lại xiu rồi chắc nịch, “Không đúng, ít nhất cũng phải hai lần, tôi còn tặng anh hộp nhạc hỏi anh có bằng lòng làm bạn tôi không nữa kia!”

Lần này đến phiên Diệp Vũ Chân mơ hồ. Hộp nhạc... Từ hồi nào ấy nhỉ? Tăng Vũ bèn nói đỡ, “Thôi bỏ đi, đừng câu nệ chuyện quá khứ nữa, giờ chúng ta làm bạn cũng vẫn chưa muộn mà?”

Quá muộn rồi... Anh nhắm nghiền mắt.

Mãi một chốc lâu lắc, điện thoại lại vang tiếng người gọi, “Anh Chân!” Hiện giờ người tiếp máy đã đổi sang Hứa An Lâm.

“An Lâm, ngại quá, quấy rầy em!” Vì trò chuyện với Hứa An Lâm mà anh tỉnh táo lại không ít, âm điệu thốt ra cũng vô thức hiền hòa đi nhiều.

“Anh... Nếu anh không vui... thì đến châu Phi sống đi, được không?”

“Không!” Suýt soát trong nháy mắt, anh từ chối lời mời của Hứa An Lâm thẳng thừng. Anh biết cậu thật tâm vì anh, nhưng anh có thể nhận tất cả lòng thương khác, chỉ duy nhất Hứa An Lâm anh không thể nhận, không thể!

“Chỗ anh còn nhiều việc lắm... Không đi được đâu!” Muốn hít sâu một hơi để cái đầu chênh choáng hơi men có thể thanh tỉnh chút đỉnh, thế nhưng giây phút ấy, hít sâu xong lại khiến bụng anh quặn sôi dậy, cơn buồn nôn ứ lên ằng ặng, đầu càng ong ong dữ dội.

Một lát sau đó cũng không nhận được âm thanh nào từ anh, chỉ có tiếng thở, tiếng ho sặc sụa, Hứa An Lâm lo lắng liếc nhìn Tăng Vũ Sâm.

Y bèn cầm lấy điện thoại, gọi thử, “Thiếu gia Diệp, Vũ Chân...”

Lại chờ thêm một hồi, từ trong loa nghe cất lên giọng Diệp Vũ Chân, “Hỏi cậu một câu nhé, người như cậu, có mục tiêu sống nào không?”

Y bật cười. Diệp Vũ Chân đúng là chẳng khách khí gì với y cả, vừa nói chuyện nhẹ nhàng thế với Hứa An Lâm giờ đã quay qua đối giọng với mình ngay, quả nhiên vẫn hăm hực mình đã giành Hứa An Lâm đi mà. Thế là chàng ta quay sang ra hiệu với Hứa An Lâm, dùng khẩu hình ý nói, “Thấy chưa, thiếu gia Diệp đang ganh tỵ tôi đó.”

Mà cậu chỉ nhìn y, không nói. Cậu biết Diệp Vũ Chân sẽ chẳng bao giờ nói cho y biết người mà anh yêu thực chất là y đâu, đó là tôn nghiêm cuối cùng anh cố nín giữ. Bởi thế, An Lâm biết mình cũng không thể tiết lộ.

Tăng Vũ Sâm đề nghị, “Thiếu gia Diệp, anh ra bếp đi!”

Anh nhúu mày, chống mình đứng dậy, loạng choạng đi đến phòng bếp, Tăng Vũ Sâm lại bảo, “Tự rót một cốc nước lạnh được không?”

Anh hừ một tiếng, rót một cốc nước từ ấm, một ngụm uống cạn.

Có lẽ dòng nước lạnh như băng đã giảm bớt được cảm giác cồn cào trong bụng, người nhờ thế cũng tỉnh hơn hẳn.

Nghe được tiếng anh uống nước, Tăng Vũ Sâm tiếp tục, “Tốt rồi, giờ thì ra giường rồi nằm xuống đi!”

Anh y theo lời y, đến bên giường và gieo mình xuống, hỏi, “Cậu tính làm gì hả?”

Tăng Vũ Sâm mỉm cười, “Vì mục tiêu sống của tôi hơi bị dài à nha, anh nằm nghe sẽ đỡ phiền hơn.”

“Thằng quỷ này!” Anh hậm hừ mắng.

“Thật chứ bộ, mục tiêu sống của tôi dài hơn cả Kinh Thánh cơ, căn bản ước vọng của tôi còn nhiều hơn cả Jesus mà.”

“Ba xạo!” Môi anh cong lên thành một nụ cười.

“Nếu chốt lại ngắn gọn, mục tiêu sống của tôi là muốn mình được sống hạnh phúc!”

Anh hoang mang hỏi, “Muốn mình được sống hạnh phúc ư... Còn An Lâm thì sao?”

“An Lâm, dĩ nhiên, tôi ở bên cậu ấy là vì có ở bên cậu ấy tôi mới hạnh phúc!” Y vừa cười vừa trả lời, “An Lâm chọn tôi, cũng là vì tôi có thể làm cậu ấy hạnh phúc.” Thoáng khựng, và hiếm được dịp y không nói chuyện bằng thứ giọng bông đùa, “Thiếu gia Diệp, anh lo nghĩ cho người khác nhiều quá rồi, cho nên anh mới không thấy hạnh phúc...”

Đang từ từ bị cơn buồn ngủ dần chìm, nghe câu này, anh nhắm mắt trong tiếng thở dài, “Tôi không có tốt như cậu nghĩ đâu!”

Y lại cười, “Từ lần đầu tiên gặp nhau, tôi đã biết anh không được phép làm người xấu. Nếu anh có thể hư hỏng một chút, nổi loạn một chút, có khi đã không bị căng như dây đàn thế này, anh sẽ thoải mái nhiều hơn. Thiếu gia Diệp, ví như hiện tại, suy nghĩ trên hết trong đầu anh là gì?”

Anh thiu thiu buồn ngủ, chậm rãi nói, “Tôi không biết tôi sống để làm chi.”

“Quả là vấn đề nghiêm trọng, hóa ra thiếu gia Diệp đang kiếm tìm mục tiêu sống!” Tăng Vũ Sâm cười khuyến khích, “Thế thì đơn giản thôi, thiếu gia Diệp, cứ như tôi đi, sống vì bản thân mình.”

Anh đáp ứng câu từ, “Nhưng mà tôi... tôi vẫn luôn, vẫn luôn...” sống vì cậu mà. Về còn lại cứ thế âm thầm, đầu hiu hắt rơi mất cùng chiếc di động trong tay anh.

“Chắc ngủ rồi!” Chờ một lúc không nghe thấy tiếng động nào nữa, Tăng Vũ Sâm cúp máy luôn. Hứa An Lâm liền hô lên, bổ nhào đến, “Sao không để tôi nghe máy chút?”

Chàng kia nằm vật xuống giường, quắp chặt chân, “Buồn ngủ quá Đêm hôm khuya khoắt phải đi an ủi tình địch, chuyện này mà lộ ra ngoài khéo người ta tưởng tôi là Đức Mẹ mất thôi. Tôi không muốn để người đời hiểu lầm bọn mình là Lesbian đâu!”

Hứa An Lâm nhất thời không theo kịp lối tư duy của y, cậu lấy làm khó hiểu, “Bọn mình là Gay mới đúng chứ, sao lại sợ người ta hiểu lầm là Lesbian?!”

Y quay qua, bày đặt nghiêm túc giải đáp vấn đề, “Vì cậu là Đức Mẹ còn gì, điểm ấy đúng 100% luôn!”

“Khốn!” Hứa An Lâm hét to nhảy ùm lên giường, bóp cổ Tăng Vũ Sâm.

Tăng Vũ Sâm kéo giật cổ chân cậu, hai người cùng cười lớn, quần quýt lẫn nhau.

Ở nơi khác, đối diện bên kia bờ đại dương, Diệp Vũ Chân lẳng lặng nằm một mình trên chiếc giường trong căn hộ cao cấp, chiếc di động rơi bên giường vẫn còn vọng lại tiếng tút tút đều đều. Cùng lúc này, Andrew hằng đang tận hưởng lễ Phục sinh trên hòn đảo của gã, tuy nhiên gã cũng không chỉ có rảnh rỗi đi phơi nắng.

“Chủ nhân, chuyên gia tâm lý học này tuyệt đối thuộc hàng đầu ạ.” Tên áo đen đi theo sau gã cung kính thuyết minh.

“Tao nhớ hai chuyên gia tâm lý học lần trước mày cũng quảng cáo là hàng đầu nốt!” Andrew lạnh lùng chỉnh lưng hẳn.

Tên áo đen đành xấu hổ cười cười. Tâm trạng chủ nhân đang dở tệ, phận đàn em như bọn hắn cũng lấy khốn khổ, ai biểu vị thiếu gia kia đang nghỉ ngơi được nửa chừng thì tự dưng chạy biến luôn.

“Chủ nhân, lần này tuyệt đối ngon hàng, do ngài nghị sĩ giới thiệu cho đấy ạ. Lão ta đã đẹp được cả một đàn bồ nhĩ đông đảo của ngài nghị sĩ mà không đẹp được của anh Diệp ư?” Nhác thấy gã quắc mắt, hắn vội vã sửa lời, “Ý em là lẽ nào không thể làm cố vấn tâm lý của anh Diệp, vâng, cố vấn tâm lý ạ?”

Chờ khi Andrew sải chân đi qua cửa phòng, tên áo đen mới nhẹ nhõm thở ra nổi. Dưới trướng một chủ nhân tài giỏi, thuộc hạ đúng thực không được dễ dãi với yêu cầu dành cho chính mình mà.

Trong phòng đã sẵn một người đàn ông có mái tóc nâu nâu vận bộ Âu phục kiểu dáng đơn giản ngồi chờ Andrew.

“Ngài đây chính là ngài Pastel à? Tôi tên là Abraham Bram Stoker, ngài cứ gọi là Bram.”

Andrew đặt mông chễm chệ xuống sofa, hỏi ngay, “Abraham, ông là người Á Rập à?”

Lão tóc nâu nâu kia ho khù khụ, “Tôi là người Ireland.”

“Ồ hớ...” Andrew rút một điếu xì gà ra, ngậm nga thủng thẳng, “Ta không thích qua lại với bọn Á Rập, rất một lũ cực đoan phát khùng. Ta có quen một đứa cũng y xì thế, không hẳn là người Á Rập, đại khái là lai vừa châu Phi vừa Tây Âu, nhưng tạp chủng Á Rập như nó cũng đủ phiền chết bỏ.”

Bram gắng gượng nặn ra một nụ cười, “Thoạt đánh giá thì có vẻ ngài Pastel đây là một người rất hòa nhã.”

“Còn phải hỏi, đương nhiên là thế rồi.”

“Tốt quá, ngài không phiền nếu tôi ghi âm chứ?” Bram vừa hỏi, vừa lôi máy ghi âm ra.

“Chắc, ta không cản trở chuyên gia làm việc đâu.”

Tên áo đen hiểu chủ nhân hẳn độ rầy đang tập tành nhả nhặn, Âu phục đặt may sang trọng, tóc tai chải chuốt do thợ chuyên nghiệp làm, ngực gài hoa, từng hành động đều mang lại cho người ta một khí thế bất phàm hết sao một vị quý tộc thượng lưu nho nhã địa vị Huân tước... Đương nhiên, tên áo đen tự thấy cần phải bổ sung thêm một câu chuyển ý nữa: Đương nhiên, đấy là tính trong trường hợp bạn chưa gặp bộ mặt thật của gã bao giờ.

“Ngài nguyện tâm sự nỗi lòng chứ? Những gì ngài đang bối rối, hãy cùng tâm tình, rồi tôi sẽ cho ngài lời khuyên xác đáng.”

Khoanh tay suy tư lự, gã bắt đầu kể, “Kỳ thật hôm nay ta tới vì bà xã nhà ta.”

“Nếu là gút mắc của bà nhà, ngài cũng có thể tự cố vấn cho bà ấy, có khi còn hiểu biết trực quan hơn tôi.”

“Haizzz, vấn đề này hơi khó àh ”

Bram nhanh chóng nắm bắt được vấn đề, “Nếu bà nhà không kể cho ngài nghe cũng không sao, bằng độ hiểu biết của ngài dành cho bà ấy hẳn sẽ không gặp trắc trở.”

Tên áo đen không khỏi ném cho Bram một cái nhìn tán thưởng.

Về không vui nhân nhật của Andrew cũng nhờ câu này mà thoát chốc cao hứng hẳn lên, gã xuýt xoa, “Chuẩn không cần chỉnh, đúng là thế. Ta hiểu hẳn rõ như lòng bàn tay.”

Tên áo đen lại đăm đăm nhìn ông chủ nhà mình, lòng ngấm ngấm nghĩ: “Ngài nói thiếu mất hai chữ rồi chủ nhân ơi, phải là ngài hiểu thân thể anh ta rõ như lòng bàn tay.”

“Vậy bà nhà còn lần tẩn gì nữa?”

Andrew khoanh tay gập gù, “Nói thế nào nhỉ, bà xã nhà ta... rất nhiều năm về trước... từng xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Ất nhiên không thể nói rõ là chuyện gì, nhưng ta không sao hiểu nổi... Vĩ lẽ gì mà đến ngày hôm nay, hắn vẫn mơ thấy ác mộng chỉ vì hồi đó.”

Bram ta tán tưng không ngớt miệng, “Rất ít ai sẵn sóc bà nhà ân cần được như ngài nhé.”

Andrew cười tùm tùm, “Chà, đó là vinh hạnh của ta. Người ước được sẵn sóc hắn phải xếp hàng dài như rồng rắn lên mây ấy.”

Bram bị ho sù sụ, “Xin hỏi, phải chăng cơ thể của bà nhà đã gặp chuyện ngoài ý muốn gì, hoặc là vấn đề gì đó không tầm thường sao?”

Hỏi độc địa kinh, tên áo đen len lén chuyển cái nhìn qua Andrew.

Gã thành thật trả lời, “Hắn muốn lên giường với một thằng chán phèo, kết quả là bị ta đè.”

Bram lặn lội đường xa tới đây vì nể mặt ngài nghị sĩ cộng với khoản thù lao khổng lồ, những tưởng chỉ là thay một vị lăm tiền giải quyết một việc nhỏ như con thỏ mà bị thổi phồng lên mà thôi.

Ai biết đâu... Lão vừa lên trục thăng đã bị bịt kín mắt, song song là mấy tay bặm trợn lăm le súng đẩy lão vào một gian phòng hội nghị lộng lẫy, tiếp theo được nghe trần thuật về bệnh nhân, chân lão chũm mấy chốc mềm như bún.

Bram nâng tầm mắt, bắt gặp con người màu xám bạc kia đang quan sát lão, nhất thời lão bị dọa toát đầm đìa mồ hôi.

Hai mắt Andrew cũng nào phải dày đặc tà khí, chỉ tội rất giống hai tảng băng. Nếu gã vớt cái mặt lảng cãng đi, hai tảng băng kia thừa sức khiến kẻ nào mà gã quan sát bị rét run toàn thân, biệt danh gấu Bắc Âu của gã cũng là từ đó mà có.

Bram coi như cũng có kinh nghiệm nghề nghiệp. Lão điều chỉnh cảm xúc, kín đáo hỏi dò, “Ý ngài là, trong lúc hai ngài mất ý thức và kiểm soát đã phát sinh chuyện?”

“Hắn thì mất ý thức thật...” Andrew nhịp nhịp bàn chân, “Nhưng ta tỉnh lắm.”

Bram lại hít sâu, cái khó ló cái khôn, lão trầm ngâm mãi mới hạ mắt ướm hỏi, “Xin hỏi ngài Pastel, có phải ngài... từng cưỡng bà nhà không?”

“ÁÁÁ...” Tên áo đen thầm khen ngợi trong lòng. Đây thực sự là tiến triển mang tính đột phá á. Hai ông trước kia nguyên việc giữ bình tĩnh trước con mắt của Andrew cũng đã là gồng mình lắm rồi, cái lão này thật không hổ là chuyên gia do nghị sĩ giới thiệu mà.

“Cưỡng? Không! Không! Không!” Andrew kiên quyết phủ nhận ba lượt, “Đấy là... hiểu nhầm, chuẩn, là hiểu nhầm, hơn nữa còn là một hiểu nhầm rất ư mỹ lệ. Theo tính cách hắn, nếu trước kia ta cưỡng hắn thì ta đã bị quăng xuống biển làm mồi cho cá từ lâu lâu lâu lâu.”

Bram hít một hơi khí lạnh, bà nhà này cũng bạo lực gớm quá.

“Nghĩa là, lúc ấy ngài tỉnh táo, nhưng ngài nhận nhầm bà ấy là một ai đó chứ không phải bản thân bà ấy!” Ngay cả Bram cũng tự thấy cái cơ này của mình bị điều.

Ai ngờ...

“Không phải!” Andrew quả quyết phủ định, “Ta biết là hắn chứ, ta biết cả việc người mà ta muốn đè là hắn nữa.”

“Vâng...” Bram bắt đắc dĩ ho hai tiếng, “Có nghĩa dù đã xảy ra hiểu nhầm trước kia nhưng sau đấy bà nhà vẫn đón nhận ngài!”

“Ừm hửm...” Andrew hớn hở gập đầu cái rụp, sau rồi gã vẫn thà bỏ sung, “Nhưng không nhanh lắm.”

“Phải bao lâu sau, bà nhà mới đồng ý thừa nhận quan hệ mật thiết cùng ngài?”

“Nếu đếm theo năm thì khoảng ba năm gì đó, còn đếm theo số lần lên giường chắc độ chừng hơn một nghìn lần!”

Tên áo đen vùng trộm nghĩ, té ra chủ nhân muốn tư vấn tâm lý thật, chứ nếu theo tính tình chủ nhân thì đời nào ngài ấy chịu thừa nhận đã lên giường hơn nghìn lần rồi mà người ta vẫn không chưa bị cưa đổ, đã kích tự tôn khủng khiếp ấy chứ chả vừa.

Bram bị con số cụ thể này làm giật thót suốt hồi lâu mới vỡ vạc, chân thành mà nói, “Bà nhà cũng thật chấp nhất quá... Mà ngài Pastel càng chấp nhất hơn!”

Hàng mày rậm của gã ngoắc lên, “Vậy giải thích cho ta, tại sao đã thân thiết hơn một nghìn lần rồi, hắn vẫn còn mơ thấy một nghìn lần chuyện cũ?”

Bram nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn chọn nói thẳng, “Tôi đoán vì hành vi của ngài đã tạo tổn thương quá sâu cho bà nhà. Như lời ngài tả thì, bà ấy là người rất mạnh mẽ, nhất định bà ấy muốn nắm bắt mọi thứ trong tầm tay. Những người muốn nắm mọi thứ trong tầm tay đều là người có tố chất tâm lý kiên cường, nhưng tôi không cho rằng bà nhà là người như thế. Bà ấy mạnh mẽ vì bà ấy không có cảm giác an toàn, hoặc giả không đủ tin tưởng người ngoài, do đó muốn nắm mọi thứ trong tầm tay mình. Từ đó có thể thấy tâm lý bà nhà rất trì trệ, không thể tự chữa trị lành lặn vết thương cho mình.”

Lão càng giảng giải, mặt Andrew càng sầm sì. Bram cố phun hết một lèo ra xong, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi.

Trong phòng ắng lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe vào tai rành mạch. Bấy giờ Bram bèn tiên phong phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, “Việc làm của ngài tương đương với phá vỡ khuôn mẫu an toàn mà bà nhà đoạt định cho thế giới khiến bà ấy lạc hướng. Thời gian vẫn trôi đi, thói quen quật cường của bà nhà sẽ biểu hiện như không có gì xảy ra, nhưng khi bị tác động, vết thương bà nhà sẽ bị khoét sâu một phần, hai phần, rồi ba phần. Nó có thể là lý do chính yếu gây ra... cơn ác mộng hiểu nhầm mỹ lệ kia, vì bản năng giục giã bà ấy tự chữa lành vết thương.”

Ngần ngừng hoai, rồi Bram mới quyết định kết luận, “Ý kiến của tôi là bà nhà cần được mau chóng chữa trị để kiểm tra trạng thái tinh thần thử. Nếu cứ tình trạng này tiếp diễn, chỉ sợ bà ấy sẽ sụp đổ mất...”

Andrew gật gật đầu đồng thuận, “Nếu thế giới nội tâm của hắn sụp đổ, liệu có thể xây dựng nên một thế giới nội tâm mới theo ý kẻ khác hay không?” Gã bày vẽ lịch thiệp mà hỏi, “Theo ông, có phải gây dựng một tòa thành mới trên nền móng sụp đổ sẽ dễ dàng hơn nhiều phải không nào?”

Tên áo đen nghe vậy, chợt dấy lên cơn lạnh ớn sống lưng. Đúng là hắn từng đề nghị Andrew hãy bẻ cánh anh đi, nhưng Andrew lại trả lời hắn, gã thích chim ưng cơ. (câu này của đại ca Ivan mới đúng =)) quả nhiên là... anh em =)))

Nghe ra thì chẳng xí quách tẹo nào, nhưng đương lúc tên áo đen khinh bỉ, hắn không thể không thừa nhận bản thân hắn quả thật cảm động vô chừng.

Trên đời này có những việc tưởng chừng rất thiếu khôn ngoan nếu thực hiện chúng, nhưng lại khiến người ta mềm lòng chẳng hiểu duyên cớ. Đó là vì, chúng gợi cho bạn về cái đẹp, về cái ấm áp trao nhau ở đời.

Nhưng thích một con ưng đồng nghĩa phải thích cả sự cô độc và kiêu hãnh của nó, chưa kể, còn phải có thật nhiều kiên nhẫn để ngắm nhìn nó từ khoảng cách rất xa.

Andrew của thực tại đang càng leo càng cao, âu là do gã không chỉ là một nhà đầu tư khôn khéo mà còn là quân cường đoạt đầy sức mạnh, hiệu ứng phản kháng của anh ngày một mài mòn, và sau cuối đã dần dà biến thành mối liên can vi diệu.

Tên áo đen đoán thầm, chủ nhân đang suy nghĩ nên bẻ cánh anh ta lúc nào đây ư? Không rõ có phải vì gã đang đóng vai Huân tước hay không mà hệ lụy sang cả hắn nhất thời quên hết tác phong chuyên nghiệp của xã hội đen, chỉ vì căng thẳng mà răng đã va lập cập.

Hắn còn may chán. Cái vị tâm lý học Bram đối diện kia kìa, còn nghe rõ rành rành tiếng răng hàm lão ta va vào nhau nữa.

Lão ta lấp bắp, “Vụ đó chắc phải cần đến trị liệu tinh thần khá lâu, thiết lập lại một bản ngã vốn không phải việc nói làm là làm được... Ngài đang muốn tôi đưa cho ngài các phương pháp để tốc độ suy sụp của bà nhà đến nhanh hơn sao?”

“Ồ, không, không, không!” Andrew lắc đầu liên tục, “Làm tâm lý hấn suy sụp sẽ phải trả giá đắt lắm, mà nếu muốn hấn suy sụp hấn thì gần như bất khả thi rồi. Chẳng qua ta muốn tiện thể tìm hiểu thêm vài kiến thức tâm lý thôi.”

Tên áo đen nhẹ cả người, chân tay mềm nhũn, may mà chủ nhân không định làm một vụ làm ăn thua thiệt thật. Ngẫm cũng đúng, chủ nhân từng khiến Diệp Vũ Chân gần như sụp đổ một lần ngay trên đảo này rồi, thế nhưng cái giá phải trả là một đồng đồ cổ, châu báu lẫn USD của ngài đều cháy tiệt thành tro.

Một lần để Diệp Vũ Chân suy sụp lại là một lần tổn kém dã man, đâu thể phù hợp nguyên tắc làm ăn chú trọng lời của chủ nhân chứ.

“Thế, có cách gì dễ dẽ mà chữa trị nhanh được... vết thương tâm lý này không?” Andrew thành khẩn xin ý kiến.

Xem ra thành công rồi, Bram bèn thở phào một hơi. Lần này quả là buổi cố vấn tổn hao kiến thức chuyên nghiệp của lão nhất trong mấy năm trở lại đây, lão nhìn cử chỉ gã mà lầm thầm đoán ra được lòng quan tâm chôn sâu trong lòng gã, bởi thế đứng trước áp lực từ gã đàn ông vai u thịt bắp này, lão chọn ăn ngay nói thật.

“Ngài Pastel, ngài chưa có con nhỉ?”

Lông mày Andrew lập tức nhăn nhúm, “Ý chỉ cục thịt chỉ biết khóc ề ề, nước mũi tùm lum á, không có, không có!”

“À...” Bram cười mỉm, “Ngài thử xem sao, ngài Pastel. Không gì có khả năng dựng lại thế giới phụ nữ và mang đến cảm giác an toàn, mục tiêu rõ ràng cho họ bằng đứa trẻ. Nội tâm mỗi người đều là một thành phố nhưng thường không phải ai cũng tìm thấy, và đứa bé chính là biển chỉ dẫn!”

Căn phòng lại rơi vào yên lặng, lát sau, Andrew mới từ tốn mở lời, “Chủ định này... có vẻ không tồi!”

Bram vừa định cười, Andrew đã chêm ngay một câu đằng sau, “Nhưng bà xã nhà ta là nam giới.”

Tên áo đen đang ngó ngía bản mặt lão Bram như đang ngó một cái xác chết, dè dặt Andrew lại giơ tay chỉ vào nụ cười đã hóa đá trên mặt lão, phân phó, “Trả công cho ngài Abraham Bram Stoker đây thêm một tấm séc trị giá tương tự.”

Di động Andrew vang lên, tên áo đen kính cẩn đưa nó cho gã. Andrew nhận nghe chỉ nói vồn vện một chữ ‘alô’, kế tiếp mới cau mày nói chuyện điện thoại. Gã đứng dậy vẫy tên áo đen rồi chỉ chỉ qua Bram, ý bảo tùy hấn xử trí rồi dời chân ra cửa.

Chờ Andrew đi rồi, khi này Bram mới có thể gượng gạo cục cựa thân thể đã cứng queo.

“Máy ghi âm, cảm ơn.” Tên áo đen mỉm cười chìa tay ra.

Bram cuống qua cuống quýt giao máy ghi âm ra, chẳng hiểu ban đầu lão điên khùng gì lại đòi đi ghi âm chớ.

Tên áo đen vờ vai Bram an ủi, “Đừng sợ, tôi trả séc cho ông rồi sắp xếp trực thăng chở ông về đây.”

Bram biết lão không nên tò mò, nhất lại là ở nơi ác man như này. Đầu tiên bị đái ngộ quái gở, sau đến là gặp gã đàn ông đáng sợ nhường vậy, vậy mà trước lúc đi, lão vẫn không nhịn được, hỏi có một câu cho trót, “Người kia... Tôi muốn nói đến bà nhà ấy, bây giờ vẫn ổn chứ?”

Một nam nhi trước bị lợi dụng giờ trò lúc say rượu, nay bị cưỡng bách duy trì quan hệ xác thịt suốt ba năm trời, Bram thốt nhiên sinh lòng thương cảm sâu sắc.

“Đương nhiên!” Tên áo đen dào dạt đắc ý, “Trước khi anh ta đến đây tận hưởng kỳ nghỉ còn từng cho nổ tung cả một công trường dưới lòng đất của chủ nhân nữa cơ!”

Nhận được hồi đáp xong thì ù ù mờ mờ, Bram lại bị che mắt kín bưng, trong túi còn thò lò hai tấm séc lớn, lão cứ thế bị người đẩy vào trực thăng đưa trả về nơi ban đầu. Mãi tận khi trực thăng bay đi mất hút, vị

chuyên gia tâm lý học này vẫn chưa được ngẫm nghĩ tỉ mỉ được đôi vợ chồng “đồng tính” này rút cuộc quan hệ ra làm sao.

Ôm ấp nhau cũng tốt, hàn huyên cũng tốt, hoặc chỉ đơn giản là ngủ say, tóm lại, đêm rồi sẽ qua.

Hôm sau, bầu không khí trong phân bộ Anh quốc vô cùng nặng nề, trong số họ, có rất nhiều người lần đầu tiên nghe đến cái tên C.

Song lại cùng một mốc thời gian, họ đồng thời biết đã tổn thất mất một đặc công cực kỳ quan trọng, ngay tại thời điểm cực kỳ then chốt.

Cùng thấy Diệp Vũ Chân đi vào, mọi người đồng thanh, “Chào buổi sáng, Boss.”

Anh gạt nhẹ đầu rồi mở cửa vào văn phòng mình.

Linda, thành viên nữ gợi cảm mới đến quay sang le lưỡi với một đồng nghiệp, ngụ ý rằng quả nhiên là trầm trọng.

Trên bàn anh đã đủ đầy tài liệu do Tom gõ hoàn chỉnh. Anh tin, chỉ cần C có sử dụng mạng điện tử là Tom chắc chắn tra được tung tích y. Xét về lĩnh vực lần mò dấu vết điện tử, phải công nhận Tom chính là bậc thầy.

Kể cả không phải ai cũng có bằng cấp chương trình mạng chuyên nghiệp như của Tom, cũng khó còn ai có được ID mạng khắp mọi diễn đàn hàng đầu thế giới, thông thạo sử dụng chứng khoán điện tử mọi nơi và trừ hao tin tức giống cậu chàng. Ngoại trừ ăn ngủ, thu thập thông tin, làm vài công việc gia công, còn lại toàn bộ thời gian Tom đều chết gí với máy vi tính.

Tom, chính là một con nhện tám chân trên mạng.

Nhưng tin tức của cậu ta lại rất thách thức tính nhẫn nại con người, bạn buộc phải tự hỏi rằng Tom đang tường thuật chân thực hay là bởi kiếm được tư liệu sống nên cậu ta lại phát huy sức tưởng tượng nghệ thuật dưới tình cảm mãnh liệt nữa đây.

May mắn thay, Diệp Vũ Chân là người biết lọc mấy tin dở dẩn đi để gom lại tin tức xác thật.

Số tài liệu này vốn dĩ anh định về Anh cái là thông thả lật xem, chót cùng lại bị cuộc nói chuyện với Miguel làm xáo trộn.

Anh đau đầu suy nghĩ, thông tin đã bị băng hẩn một đêm rút cuộc còn sử dụng được bao nhiêu?

Có một cái tên được anh tìm thấy, nhà thờ lớn St Peter(1). Nước Anh là quốc gia theo đạo Tin Lành, mà nhà thờ lớn St Peter cũng là một nhà thờ Thiên Chúa truyền thống.

C đã đến đây một lần, dùng thẻ tín dụng của mình quẹt tặng 2700 bảng Anh cho nhà thờ.

Theo những gì Diệp Vũ Chân hiểu về C, y nào phải một tín đồ có hứng thú với tôn giáo lạc hậu. Nhanh chóng, anh dùng bút chì khoanh tròn một vòng tại cái tên St Peter và con số 2700.

4. Chương 4

Đây là tín hiệu C cố tình để lại cho các anh trước khi chết ư?

Lúc ấy, C đã cảm nhận được nguy hiểm đang gần kề ư?

Vậy tại sao y không tìm cách thoát thân, hay là nói y không thể thoát, hoặc là...

Diệp Vũ Chân ngẫm nghĩ mãi, tạm quy đây là hành động trù bị của C, dù không có nguy hiểm cũng phải lưu trữ thông tin trọng yếu, theo tính cách cẩn thận của y, hoàn toàn có khả năng này.

Trừ một điểm, Tom không tìm thêm được thông tin C đã sử dụng thẻ giao thông điện tử(1), dựa vào kết quả điều tra lúc trước, gia tộc Geoffrey đã trang bị cho C một con xe chuyên dụng cực kỳ đắt đỏ.

Suy ra, C sẽ không chọn mẹo lưu trữ thông tin bằng thẻ giao thông điện tử lộ liễu thế đâu. Diệp Vũ Chân có lòng tin rất lớn rằng thông tin đặt trên bàn anh đây nhất định cũng sẽ có một bản tương tự nằm trên bàn Geoffrey.

Ngoài số tiền đã quyên góp cho nhà thờ kia, tiêu phí tháng này của C còn ghi lại nhiều nữa. Y mua suất ăn tình nhân, áo quần tình nhân thượng hạng nhất, thậm chí còn bỏ tiền mua trang sức xa xỉ, thoát nhìn cuộc sống ở London của y quả tình rất giàu có và sung túc.

Gợi ý tiếp theo hẳn sẽ xuất hiện tại sổ chi phí tiêu dùng này đây. Anh đỡ trán, xem xét các chủng loại trang sức, thử đủ tiếng Anh, tiếng Trung, thậm chí đảo cả vị trí các ký tự Latin cũng không mảy mò ra được ám hiệu gì.

Anh xoa xoa vầng trán, rõ ràng mật ngữ không hề nằm ở tên hay thương hiệu, vậy sẽ nằm ở ngay trên trang sức.

Thế nhưng sổ trang sức này đến giờ dễ khi rơi vào trong tay Geoffrey hết rồi.

Rất có thể Geoffrey đã nhanh tay cướp được thông tin C để lại cho các anh trước.

Nỗi phiền muộn vô cớ trào lên trong lòng, anh hất tay, giấy tờ trên bàn bay vung vãi khắp văn phòng như ngàn ngàn phiến lá rụng.

Vừa vắn thằng Tom bê cà phê vào, đập vào mắt là một đồng giấy trắng bay lá tả, thế là cậu ta thẳng thốt.

“Boss!”

Đương nhiên Tom nhận ra đồng giấy tờ mà anh vừa vung vãi chính là tập hợp thông tin đêm qua cậu chàng thức khuya để rị mọ, và nó chính là nguyên nhân sáng nay cậu mua cà phê tới muộn.

“Boss...” Mặt mày Tom thành thử ủ dột hết sức.

Anh ngồi trên ghế day trán suốt, Tom rút rờ đặt cà phê lên bàn anh rồi cúi người dọn dẹp mớ giấy lộn xộn, lòng vè như ngàn ngữ không biết nên thủ tiêu cái đồng này càng nhanh càng tốt hay là...

“Bỏ xuống, cậu ra ngoài đi!” Diệp Vũ Chân đỡ trán và bảo.

Tom bèn ‘dạ’, để lại xập giấy trong tay trở về bàn.

Có vẻ cực kỳ cực kỳ không ổn đây, Tom đã theo anh từng ấy năm trời, chưa bao giờ gặp vụ án nào có thể làm anh mất đi vẻ khoan thai như căn này.

Ừ ừ, một đồng nghiệp hy sinh trong lúc làm nhiệm vụ đúng là rất đau lòng, nhưng trên thực tế, ngành cảnh sát hình sự năm nào chả có người chết hoặc mất tích.

Sự thật sờ sờ là vậy, bạn chả nhẽ lại hy vọng mình đi đánh cá mà không bao giờ ngã thuyền được ư? Bạn đâu phải thần đại dương Poseidon nào.

Tom miên man nghĩ ngợi, nhưng giờ cậu chàng cũng chẳng dám đi an ủi bữa Diệp Vũ Chân. Đêm qua chỉ vì mách vài mách lời thôi mà lương cậu ta bị trừ sạch sẽ, ai biết lòng tốt nhất thời hiện nay của cậu liệu có khi nào làm tháng kế tiếp của cậu cũng phải chịu tai ương tương tự hay không.

Nghĩ thì vẫn đang nghĩ, bất ngờ bên người vù vù qua một làn gió, Diệp Vũ Chân thế mà còn mở cửa lệ hơn cả cậu ta, xoải bước phóng nhanh ra ngoài.

Anh đi trên phố, ngẫm nghĩ tiến triển case này đã tới thời điểm then chốt mà bên tổng bộ lại không hề nhận được tin tức quan trọng, giờ việc gấp rút nhất cần làm chính là cởi bỏ câu đố C lưu lại.

C quyên góp cho nhà thờ Thiên Chúa St Peter 2700 bảng Anh, đây là chuyện cuối cùng y làm trước khi chết, và anh tin, nó là thông tin C cố tình để lại cho các anh.

Câu đố đòi hỏi người ta phải giải ra của một chuyên gia vũ khí sinh học sẽ là thế nào nhỉ? Mí mắt anh thỉnh thoảng chớp chớp.

Giả sử coi câu đố của C là bảng tuần hoàn hóa học thì... Trước mắt anh anh hiện lên một bảng tuần hoàn đầy đủ. Con số C quyên tặng nhà thờ là 2700, nếu lắp 2 và 7 vào các nhóm...

Rất nhanh, anh tìm ra đồng âm với Peter gồm có Be ở nhóm 2 và Tc nhóm 7.

Số nguyên tố hóa học của Be là 4, còn của Tc là 43(2), Peter là Giáo hoàng đầu tiên của Giáo hội Công giáo(3). Theo phong tục người Trung Quốc, coi Hoàng đế như Quốc vương, vậy thì lời giải cho câu đố này chính là: 4, 43, King Street.

Hằng còn con số 2700... 00 lẽ nào chỉ hòng để con số 27 có vẻ tự nhiên thôi sao? Diệp Vũ Chân biết chắc C sẽ chẳng làm trò nguy trang vô nghĩa đó đâu.

Ánh mắt anh lại giật một cái. Nếu dính hai số 00 lại, dựng ngược lên, vậy đáp án chính xác sẽ trở thành: 4, 43, 8 King Street.

Số 8 đường King(4) – Nhà đấu giá Christie's(5).

Tính từ thời điểm C tử vong, câu đố này đã tồn tại ba mươi mấy tiếng đồng hồ, anh không chắc liệu bên Geoffrey đã giải ra được chưa. Đứng bên vỉa hè đối diện với Christie's trong chốc lát, xác định không có ai theo dõi, bấy giờ anh mới sang đường, bước vào trong tòa nhà đấu giá.

Thông tin độc nhất C để lại cho các anh trước khi chết dưới cục diện phần thắng không lớn này đích thị là câu đố Diệp Vũ Chân phải gỡ bỏ bằng bất cứ giá nào.

Trước khi đi vào tòa nhà, thực chất anh vẫn mù mờ không hiểu 4 và 43 tột cùng mang ý nghĩa gì, có thể mới tra ra được tăng bao nhiêu, phòng số mấy, vị trí phòng đấu giá... Nhưng khi nữ nhân viên với mái tóc vàng hoe chìa một quyển catalog tới cho anh, anh lập tức sáng tỏ, 443 chính là mã số món đồ bán đấu giá.

Vật phẩm mang số 443 là một hộp trang sức gỗ vô vàn đẹp đẽ và cầu kỳ, trên mặt hộp khảm vỏ sò làm trang trí, nhỏ nhỏ xinh xinh kiểu các phụ nhân rất ưa chuộng. Không đoán ra nổi nó cất chứa giá trị gì, nhưng giá khởi điểm của nó lại chót vót tận ba mươi nghìn bảng Anh.

Gần như không hề mấy may mắn, anh rút chi phiếu ký lạnh lẽo, đoạn đưa sang cho cô gái tóc vàng, “Tôi rất thích nó!”

Cô nhân viên tiếp tân dường như có chút kinh ngạc, đó giờ cô chưa từng gặp vị khách nào hào phóng đến thế. Tuy lâu nay vẫn luôn có lời đồn thổi các khách châu Á thời gian gần đây đều chi tiền rất bạo tay, song gì thì gì vẫn là ba mươi nghìn bảng Anh lận, cứ thế vung ra, cô cảm thấy lãng phí ghê gớm.

Thoạt trông vị khách tóc đen nhả nhả này vô cùng phong độ, tiếng Anh trôi chảy, hảo cảm của cô nhân viên tóc vàng dành cho anh nhất thời vượt trội hơn cả tiền lương, không khỏi nhấc nhở, “Thưa anh... Sao anh không thử xem những món đồ khác ạ? Tôi thấy có vài hộp trang sức khác còn giá trị hơn thế, chẳng hạn như chỗ tôi có một hộp trang sức Hoàng cung thời Louis XVI Pháp quốc(6).”

“Không cần, cảm ơn cô, tôi chỉ muốn thứ này.” Diệp Vũ Chân lấy làm áy náy khi phải từ chối ý tốt của cô tiếp tân.

Cô bất đắc dĩ mỉm cười, “Nhưng người chủ bán món đồ này còn có một yêu cầu đặc biệt: Chỉ bán cho vị khách nào biết tên hộp trang sức này. Nếu... anh không biết nó tên là gì, e rằng tôi chỉ đành hoàn trả lại chi phiếu cho anh.”

“Tên ư?” Anh trầm ngâm suy nghĩ. C đã chừa lại một cửa kiểm soát chót cùng, đặt trường hợp bên Geoffrey đoán ra được đáp án cũng không có biện pháp nào mang đồ nơi đây đi được, hay nói cách khác, tên của hộp trang sức ấy chỉ bọn anh mới biết.

Anh bèn nâng tầm mắt lên hỏi, “Người ấy có để đáp án tên lại để đối chiếu sao?”

“Dạ, không!” Cô nhân viên cười khê, “Christie's có kết bảo hiểm(7) để nhóm người bán gửi đồ tư nhân, món hàng này được nhận cất trong kết bảo hiểm, mật mã mở kết là tên món hàng. Cho nên, nếu anh không biết tên gọi của nó, kể cả anh bằng lòng trả tiền, chúng tôi cũng không có cách mở kết cho anh.”

Đúng rồi...

Diệp Vũ Chân mỉm cười, “Tôi nghĩ tôi biết tên nó đấy!”

Cô gái tóc vàng lại ngạc nhiên lần nữa, thế rồi nhanh nhẹn đứng dậy, “Anh, mời anh theo tôi!”

Cô dẫn Diệp Vũ Chân vào thang bên trong, trao đổi dăm ba lời cùng người đàn ông mặc Áo phục đen đứng đó, người kia liền đi tới gần anh và cười nói, “Chào anh, tôi là Eritt, quản lý khu vực ký gửi hàng. Lisa đã tường thuật về trường hợp nhận đồ của anh, xin mời đi theo tôi được không?”

Vốn dĩ Diệp Vũ Chân không hề xa lạ gì Christie’s. Bản thân Diệp Thiên Hào (tên ông nội anh) là một người ham mê sưu tầm đồ cổ, năm xưa Christie’s London có mười món hàng sưu tầm đến từ Trung Quốc, ít nhất năm trong số chúng sau đó đều đã vào cửa Diệp gia.

Độ tin cậy ký gửi hàng tại kết bảo hiểm Christie’s dễ bề còn cao hơn cả các ngân hàng. C chọn giấu đồ nơi đây, quả thật đã khiến phe địch trông được mà không sờ vào được.

Liên tục đi qua ba cửa bảo vệ, Diệp Vũ Chân mới được nhìn thấy hai hàng kết tựa tựa như kết bảo hiểm ngân hàng. Lúc anh đứng trước kết số 443, anh hít sâu, một dự cảm dấy lên trong anh rằng, tuy C có liên lạc trực tiếp với tổng bộ, nhưng câu đố lần này rất có khả năng C lưu lại cho riêng anh.

Bởi lẽ... người có thể liên tưởng trực tiếp đến mật mã kết cũng không nhiều.

Sau khi C quỳ tiền làm từ thiện đã mua rất nhiều trang sức có đề cập đến ‘tình nhân’. Khi câu đố của y thực sự không can hệ gì đến số trang sức tình nhân đấy, vậy mối liên quan sẽ được chuyển dời đến chính ‘tình nhân’...

Có nghĩa, mật mã này, là tên người yêu của C ở đại lục.

Lục Cửu Tư. 694.

Trong đầu ngôn ngôn suy đoán song tay anh thoăn thoắt ấn ba con số này, và chuẩn y như anh dự đoán, kết sắt ‘cạch’ một tiếng, mở ra.

“Xin chúc mừng anh, món đồ này đã thuộc về anh!” Eritt mừng rỡ reo lên, “Tôi sẽ đi thông báo mang các giấy tờ thủ tục về hàng tới cho anh ngay đây.”

Anh nhẹ cười rồi hỏi, “Để tôi kiểm tra hàng được chứ?”

Eritt đáp rồi rít, “Cứ tự nhiên, cứ tự nhiên, nhưng anh nên đeo găng tay!”

Anh nhận lấy đôi găng tay Eritt đưa qua, lơ đãng rút hòm ra khỏi kết, thờ ơ mở nó, mới chồm chạm vào là anh biết ngay trong hòm có giấu mật.

Anh mỉm cười, “Tôi xác nhận nó là hàng thật.”

Chẳng cần chờ quá lâu, cô gái tóc vàng hoe tên Lisa kia hồ hởi giao đủ loại giấy tờ cho anh, anh lại chẳng cần để mắt nhiều nhận, cứ thế đặt bút ký roẹt roẹt, kể đó là kiểm tra chi phiếu. Sau khi hết thấy thủ tục xong xuôi, anh ngó thử đồng hồ, thời gian đã trôi qua hai mươi phút.

Anh cầm hộp trang sức chuyển hướng ra ngoài cửa. Ngay lúc sắp đặt chân tới cửa, anh bỗng dừng lại, ngoái đầu và mỉm cười khách sáo, “Tôi có thể mượn nhà vệ sinh chút được không?”

“Được chứ ạ.” Không rõ Lisa tưởng tượng đến điều gì mà mặt mũi đỏ lựng.

Anh nhanh chân trở vào buồng vệ sinh VIP của Christie’s, khóa trái cửa lại, đoạn mở chiếc hộp gỗ, lôi ra một cái gói giấy.

Bóc gói, bên trong bọc ổ đĩa mini quân dụng đen thui, chữ viết trên giấy nhỏ rí nhưng chỉnh tề nên vẫn rất dễ đọc: Chú đã qua đời, kỹ thuật cổ không ai thừa kế, món hàng công nghệ trong kho mong được thay mặt chăm nom.

Mật hiệu này ý C muốn nhắn ba việc: Nhân vật trung tâm quan trọng trong công trình chế tạo vũ khí laser của gia tộc Geoffrey có thể xem như đã chết hoặc đã chết thật. Quy trình chế tạo vũ khí laser cũng đã bị hủy. Nhưng vũ khí laser vẫn hoàn thành.

Vì hai thứ này, C đã chấp nhận trả giá bằng cả tính mạng. Diệp Vũ Chân thông thả nhét giấy vào miệng rồi mới kết nối ổ đĩa mini kia với di động mình, chỉ vài giây sau, trên màn hình hiển thị một bức thiết kế rành rọt.

Là bản vẽ dự trù vũ khí laser C1-110 mà cả thế giới đang khắc khoải vì nó.

Lúc này anh đã có thể nghe được tiếng bước chân trên hành lang, thực ra âm thanh ấy chỉ rất sè sàng nhưng thời gian nện chân xuống giống hệt như nhau, rõ ràng là bước chân của một đặc công đã trải qua huấn luyện sát sao.

Anh liền tắt kết nối. C gần như đã nỗ lực tạo cơ hội xoay chuyển Càn Khôn vì các anh, y ám sát nhân vật trung tâm, tiêu hủy bản vẽ.

Một đặc công xuất sắc như vậy mà lại hy sinh mất rồi.

Lần đầu tiên anh thực lòng cảm nhận được, đáp án này quả tình C lưu lại chỉ cho riêng mình anh. Có lẽ y đã lằm thắm phỏng đoán sau khi y chết, người duy nhất tổ chức Interpol có thể phái đi, chỉ có Diệp Vũ Chân mà thôi.

Y để lại dấu vết cho anh, để lại bản vẽ thiết kế, là bản vẽ của vũ khí tiên tiến nhất thế giới.

Anh ước lượng qua loa ổ đĩa, thế rồi chợt làm một hành động không tưởng: bẻ gãy nó thành ba đoạn, mở vôi xả nó xuống cống.

Cửa mở, kẻ mới đến chăm chú nhìn anh đang rửa tay, hiềm nỗi khi hắn còn chưa kịp thực hiện động tác thứ hai, anh bất thành linh vung tay lên, một vật đen sì tấn công thẳng mặt và chọc thủng hốc mắt hắn. Hắn vừa la thảm thiết, anh đã nháng mình ra đằng sau hắn, con dao quân dụng trong tay anh cắt đứt tiếng thét của hắn ngay tại cổ họng.

Cái xác đổ phịch xuống đất. Anh chuyển thân lại, rút giấy lau khô nước trên tay.

Dợm ra ngoài nhà vệ sinh thì nghe thấy tiếng chân người chạy rầm rập lên lầu, anh quay đi mở cánh cửa văn phòng nằm cuối hành lang.

“Thưa anh, anh muốn...”

“Tôi xin lỗi!” Anh lễ phép trao qua một nụ cười mỉm, thế rồi đập lên bàn làm việc, mở một tấm cửa sổ và nhảy ra ngoài trước con mắt chữ A mồm chữ O của các nhân viên Christie’s.

Anh đáp được xuống đất cái, lưng đã cảm thụ được một cơn gió xò tới. Gần như cùng một khoảnh khắc, anh xoay mình bắt lấy tay kẻ kia và vật hắn ngã văng ra xa.

Con đường mới nãy còn bình lặng, đột ngột xuất hiện mấy kẻ vận đồ đen, tất cả chúng đều đang chạy về hướng anh.

Anh nghe được bên kia đường có người ra lệnh, “Không được bắn!”

Ngẩng đầu, bắt gặp một con xe đen đậu ngay phía đối diện, đứng cạnh xe là một thanh niên tóc vàng tuấn mỹ, ánh mắt hắn nhìn anh lạ lùng hết mực, nó hỗn trộn giữa e dè, phần nộ, nhưng không kém phần nồng nhiệt.

Hai người bọn anh cùng liếc nhau một cái là nhận ra được thân phận đối phương.

Geoffrey. Anh nhanh chóng phán định. Một trong những nguyên nhân C để lại đáp án cho anh hẳn chính bởi Geoffrey có sở thích đặc biệt với người Hoa Kiều, mà ngoại trừ Diệp Vũ Chân, chẳng có ai còn được nhận ưu đãi một câu “Không được bắn” kia chỉ sau một cái liếc nhìn của Geoffrey.

Không được bắn, đồng nghĩa sẽ để anh đi.

Mặc dù anh cũng từng trải qua khóa huấn luyện đặc công nhưng chiêu thức của anh pha tạp nhiều võ thuật Trung Quốc anh tập từ nhỏ, cho dù đã cố gắng loại bỏ những phần hoa lệ thái quá của môn võ, hình ảnh chiến đấu của anh vẫn khiến người ta thấy đẹp mắt tột cùng. Nó không chỉ dừng ở đánh đấm, mà càng giống như đang trưng bày một loại hình nghệ thuật hơn cả.

Xét về độ dũng mãnh và độ nhanh, hình thể người châu Á ắt nhiên không sánh kịp người Âu Mỹ nhưng lại trội hơn hẳn ở khoản linh hoạt. Dân Âu Mỹ thích dùng nắm đấm thì người châu Á lại thích dùng chân. Geoffrey lẳng lặng quan sát cẳng chân thon dài thẳng tắp của anh, khi khép, khi mở, lúc đá chéo, lúc giẫm đạp, mái tóc ngắn đen nhánh cũng theo động tác mạnh mẽ mà bay bổng càng khơi lên trong Geoffrey một cơn hưng phấn khó tả bằng lời.

Kiểu hưng phấn này không hề thua cảm xúc thuở đó khi gặp gỡ Seven kéo võ cầm trước mặt hẳn là bao. Nhưng khi đoạn quá vãng này tái hiện, trong hẳn lại dâng lên một sự cảm phần lạ kỳ.

Trong lúc chiến đấu, chiếc áo vest của anh phất lên lộ ra khẩu súng giắt bên người, vậy mà từ đầu chí cuối anh không hề sử dụng đến nó. Geoffrey cảm thấy đây là sự có qua có lại của anh, hồi báo ý tốt hẳn đã không dụng súng vừa nãy.

Nhìn thoáng qua những người đi đường đang bỏ chạy hỗn loạn chung quanh, hẳn thở dài thật dài, gọi ra ba chữ, “Diệp Vũ Chân.”

Áng chừng, sự tình đến nước này mà Geoffrey cũng không quá lấy làm to tát, vấn đề quan trọng của hẳn là phải bán món vũ khí laser đã sản xuất tốt cho Andrew kia.

Diệp Vũ Chân suy xét số tài sản của Andrew mà anh biết lại một lượt, tuy tài sản gã phân bố toàn cầu nhưng lại không tìm thấy nơi thích hợp mà Andrew làm giao dịch.

Trong khi mọi dấu hiệu trước đó đều không có gì là cho thấy Andrew đang thực hiện một phi vụ mua bán khủng tận bốn mươi triệu Euro.

Cái gã giáo hoạt tựa con cáo ấy, anh hiểu rõ, chưa tới thời khắc cuối cùng thì Andrew vẫn còn chưa chịu xác định địa điểm giao dịch thực thụ đâu.

Đặt tay lên cửa phòng Miguel, anh hít sâu một hơi, rồi mới quyết đoán mở nó.

Miguel hình như không có biểu hiện gì gọi là nhẹ nhõm đối với sự ghé thăm của anh. Ông ta đoán chắc anh sẽ trở về, vì rằng, anh là một nhân viên Interpol chuyên nghiệp, và quan trọng hơn, sâu trong thâm tâm anh luôn tồn tại một nguyên tắc cao quý.

Do đó Miguel đã biết trước rồi anh sẽ đến chỗ ông ta, đồng ý kế hoạch này, vì họ thật sự không còn biện pháp nào tốt hơn.

Diệp Vũ Chân nhìn tờ hiệp nghị bãi bỏ truy tố dành cho Godern Lâm và Lâm Long đặt lặng lẽ trên mặt bàn, anh vớ lấy cây bút, ký tên mình ở mục chữ ký. Khi ngòi bút lướt qua trang giấy, dù là đang viết tên mình, nét bút của anh vẫn xiêu vẹo chút đỉnh.

Ký xong, anh khép ngay bản hiệp nghị lại.

Miguel nhận lấy, nhìn nhìn chữ ký cuối tờ giấy do chính tay anh ký, sau mới an ổn đóng lại, thở dài thườn thượt, “Đáng lẽ toàn nhân loại đều phải cảm ơn sự hy sinh của cháu mới phải, nhưng cháu lại chỉ được nhận lời cảm ơn từ tôi đây.”

Anh nâng tầm mắt, đồng dạc bảo, “Tôi làm vậy không phải vì lời cảm tạ của ai!”

Đứng lên, đi ra cửa, anh nói vồn vện, “Tôi chỉ vì chính bản thân mình, vì tôi không muốn mai đây sẽ có gì xảy ra làm tôi ân hận, tôi không muốn chỉ tại hai tên súc vật không đáng một cắc mà tôi phải hy sinh một điều gì đó cao đẹp.”

Dứt lời, anh mở cửa, chậm rãi đi dọc hành lang. Dám chắc rồi sẽ rất nhanh thôi, anh sẽ gặp lại cái kẻ vừa điên cuồng vừa cố chấp với anh – Lâm Long, hay còn gọi là Nore.

Đứng trong thang máy, anh nhắm mắt, nụ cười cay nghiệt kia bất thần hiện lên rất mực, rất mực sắc nét trong tâm trí.

Người này, nhiều khi còn hiểu anh hơn cả chính anh nữa. Hẳn tưởng mình từng nhược điểm nơi anh, để rồi tận dụng chúng tiến công anh, đả kích anh.

Hắn hết như một bóng ma ẩn núp trong góc khuất, chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng, của nả trù phú, xuất quỷ nhập thần, bên cạnh đó, hắn còn có dục vọng khổng lồ chế và chiếm hữu vô cùng cực đoan, không cho phép đối phương có lấy nửa điểm phản kháng.

Một kẻ như thế, trừ phi hắn chết, bằng không cũng chỉ có thể chờ đợi hắn tung ra kịch bản thôi.

Diệp Vũ Chân thật không biết sắp tới hắn sẽ lại áp dụng kịch bản nào lên anh.

Thang máy vang ‘Ding’ một tiếng, anh mở mắt, nhấc chân ra ngoài.

Kể có là kịch bản gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ không sợ hãi trước khi đạt được thu hoạch.

Một chiếc Bugatti Veyron đen bạc(8) đẹp tuyệt vời lái nhanh tới và đỗ xích trước cửa tòa nhà. Dẫu nơi đây chính là khu thương mại cao cấp, nhưng chiếc xe Ý trị giá mấy triệu bảng vẫn đủ hấp dẫn để thu hút ánh nhìn của cơ man là người.

Cửa xe mở, Diệp Vũ Chân trông thấy Lâm Long phong độ bước từ trong xe ra, trên môi hắn treo vẻ cười tà ác. Hai người đứng cách nhau không xa lắm, chớp nhoáng lia mắt qua nhau.

Môi Lâm Long mấp máy, không phát ra tiếng động, nhưng Diệp Vũ Chân vẫn nhận ra được hắn đang nói: “Xem xem, tôi đã nói chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm mà.”

Anh lạnh tanh quay đi, dứt tay vào túi áo khoác, quả quyết đi về phía xe mình.

Từ lúc mở cửa xe đến lúc lái xe khỏi bãi đỗ, tốc độ của anh không nhanh không chậm, như thể cái nhìn trắng trợn không thêm che giấu của Lâm Long chẳng ảnh hưởng gì đến anh nổi.

Ngồi trên xe, theo kính chiếu hậu nhìn lại vẫn thấy Lâm Long đang tựa trên chiếc xe Ý kia, trên mặt thấp thoáng biểu cảm nửa cười nửa không, anh hít sâu một hơi, mắt anh bất giác chuyển sang nhìn ngăn cản sừng.

Giết hắn... Giây phút ấy, ý nghĩ này đã lóe lên trong đầu anh.

Nhưng ngay sau đó anh đã dần nén suy nghĩ ấy trở lại.

Anh là người làm về pháp luật, nổ súng là chức trách chứ không phải quyền lợi của anh, huống hồ mới mười phút trước, anh hăng còn tự tay ký tên lên một văn bản phát luật đồng thuận về sự trong sạch của Lâm Long.

Lại lần nữa hít sâu để ý niệm trong lòng trở về quỹ đạo cũ.

Xe anh còn chưa lái ra khỏi bãi đỗ, có vài chiếc Limo đen bóng chợt nhiên chặn đường anh, từ trên xe đi xuống là mấy người đàn ông mặc đồ tối màu, anh hơi đảo mắt nhìn qua liền nhận ra họ là nhân viên điều tra thuộc khoa I.

Một người trong số họ gõ cửa xe anh, anh bèn hạ kính xuống.

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, chúng tôi có một case cần đến sự phối hợp của anh. Mời theo chúng tôi đến chỗ này được không?”

Anh điềm đạm trả lời, “Được thôi.”

Sau một hồi vòng vèo mấy bận, người khoa I dẫn xe anh lái vào bên dưới một khách sạn mà tổ chức đã bao trọn cả năm.

Đỗ xe ổn thỏa, anh đi theo họ lên tầng cao nhất, một người đàn ông đi vào trong phòng và ra dấu tay, cả thấy những ai có mặt trong phòng đều ra ngoài đồng loạt.

Anh xem xét căn phòng, không đếm xỉa tới chiếc máy theo dõi đặt lộ lộ, ánh mắt anh dừng tại một chiếc gương.

Anh dám cá đó không phải một tấm gương soi thông thường mà là một mặt của cửa sổ quan sát đã qua sửa đổi, hơn nữa, có thể đằng bên kia, Lâm Long đang đối diện anh qua chính tấm cửa sổ đó.

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, xin mời anh ngồi!”

Anh thu hồi tầm mắt, bình thần ngồi xuống bên bàn. Hiển nhiên người khoa I cũng không mong kích động anh ngày từ câu hỏi đầu tiên nên đã chọn mở đầu câu chuyện bằng cách hòa mục mà không phải kiểu hùng hổ dọa dẫm thường ngày.

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, tôi là Awill thuộc khoa I. Chúng tôi mời anh tới đây là muốn điều tra vụ tố cáo ngài Godern Lâm và anh Lâm Long đã bắt cóc anh!” Awill trung thực trình bày, “Tuy chúng tôi đã từng tin tưởng tố cáo của anh, nhưng trong quá trình điều tra, chúng tôi phát hiện hai điểm nghiêm trọng không khớp với sự thật.”

Nói rồi, anh ta giơ một phong bì từ trong túi và dốc hết những thứ chứa trong đó xuống mặt bàn.

Ban đầu đến đây anh đã chuẩn bị tinh thần sẵn, nhưng khi đối mặt với số ảnh nọ, mi mắt anh vẫn vô thức sụp xuống, không dám nhìn thẳng.

Awill tiếp tục nói, “Tôi nghĩ đồng ảnh này nhất định không xa lạ gì với sĩ quan cảnh sát Diệp. Mọi người có thể nào cũng vẫn đồng nghiệp của nhau, chúng tôi không muốn hỏi anh vấn đề gì khó xử quá, có điều... Theo như nhân chứng là đồng nghiệp và cũng là cấp dưới của anh – Tom – thì Lâm Long đã xâm hại *** anh và chụp những tấm ảnh này nhằm mục đích uy hiếp. Thế nhưng... Qua đối chiếu của nhân viên nghiên cứu ngoại hình chuyên nghiệp của chúng tôi, chúng tôi nhận định bàn tay xuất hiện trong ảnh hoàn toàn khác biệt với đặc trưng bàn tay của anh Lâm Long. Nếu anh có điều gì nghi ngờ, chúng tôi sẵn lòng cho anh xem báo cáo giám định của các chuyên gia chỗ chúng tôi!”

Anh lặng thinh không đáp.

Awill nói với giọng điệu đều đều, “Vụ án của anh có mắc mưu tới ba thành viên quan trọng thuộc tổ chức chúng ta. Xuất phát từ tính thận trọng dành cho vụ án, chúng tôi đã tiến hành điều tra thêm một nấc nữa với anh, và căn cứ theo kết quả, chúng tôi phỏng đoán, thực tế người đã quan hệ với anh hẳn là người này...”

Nói đến đây, anh ta mở xấp tài liệu trong tay và xoay ngược lại cho anh xem.

Không cần nhìn kỹ, anh cũng biết khuôn mặt trên tấm ảnh kia chính là Andrew.

Awill chốt lại, “Chúng tôi có lý do để tin rằng số ảnh này anh bị chụp trong tình trạng mất ý thức, song chúng tôi lại cho rằng khả năng anh không biết ai đã chụp ảnh là rất thấp. Vậy nên, sĩ quan cảnh sát Diệp, chúng tôi hy vọng anh hãy thành thật trả lời câu hỏi của chúng tôi, nó chẳng những là vấn đề tình nghi anh vu khống anh Lâm Long mà còn dính dáng đến đạo đức nghề nghiệp của anh.”

Diệp Vũ Chân chừng như nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Lâm Long phía sau tấm gương kia, nụ cười xảo trá và vẻ mặt trào phúng của hắn thốt nhiên hiện hữu rõ mồn một ngay tầm mắt.

Awill lấy ra thêm một tấm ảnh, chậm chậm đẩy nó về phía anh.

Đây là ảnh mới chụp, trong ảnh là cảnh anh lên trực thăng cùng Andrew hồi kỳ nghỉ mới rồi. Góc chụp tấm ảnh là từ sau lưng, Andrew đỡ hành lý trong tay anh, dán sát tai anh đùa bỡn.

Hành động này quá thừa để chứng minh Diệp Vũ Chân anh và nhân vật đình đám nhất nhì giới xã hội đen châu Âu ấy có mối quan hệ thân mật không hề tầm thường.

5. Chương 5

Quả nhiên âm điệu Awill trầm xuống hẳn một quãng tám, ngữ tốc lại trở nên dồn dập hơn.

“Andrew Pastel, người Đan Mạch, quốc tịch Anh, là phần tử tội phạm buôn lậu kim cương và rửa tiền khét tiếng nhất châu Âu, bắt đầu từ năm ngoái đã giao du với cả thị trường vũ khí ngầm, trong ghi chép có ghi gã ta là tội phạm bị truy nã toàn cầu hạng mười hai, bị tổ chức Interpol coi là nhân vật nguy hiểm bậc một... Chưa hết, gã ta còn là một trong những đối tượng chính yếu của sĩ quan cảnh sát Diệp. Theo hồ sơ

công tác của anh, đây là kỳ nghỉ dài hạn duy nhất trong vòng vài năm nay anh có, mà anh lại lựa chọn tận hưởng kỳ nghỉ cùng... Andrew Pastel.”

Bên khỏe miệng vẽ ra một ý cười, anh điềm nhiên nói họ, “Có nghĩa, khoa I đã kết luận, tôi là gián điệp của Andrew Pastel cài vào tổ chức Interpol?”

“Không!” Awill xoáy chòng chọc vào mắt anh, “Chúng tôi có lý do để tin rằng kẻ đã chụp ảnh uy hiếp anh đích thực là Andrew Pastel, và sau khi bị gã công kích, anh đã phải dùng thân phận sĩ quan cấp cao của mình... vụ cáo cho cảnh sát Lâm Long, xúi giục Tom Cook – trợ lý của anh – làm nhân chứng ngụy tạo, nhằm tự bảo vệ mình.”

Anh bất thành linh đập tay xuống bàn rồi đẩy ghế đứng dậy, “Xin lỗi, hôm nay tôi bận quá, chỉ có thể phối hợp với khoa I đến đây thôi.”

Awill chùng giọng đe, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, chúng tôi hy vọng anh nên phối hợp đảng hoàng, nếu không chúng tôi sẽ xin lệnh điều tra anh ngay, tới lúc đó, anh chỉ có thể thụ động...”

Ngón tay thon dài của anh nâng lên gờ cúc áo cao nhất, thế rồi đột ngột không hề báo trước, anh chụp lấy chiếc gạt tàn nằm trên mặt bàn và ném thẳng nó về phía tấm gương, chiếc gương lập tức loang choang nứt thành vô số rãnh rạn, song kỳ lạ thay, không có một mảnh vỡ nào rơi xuống.

Awill giật nảy, cầm ngay khẩu súng chìa vào anh, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, đề nghị anh kiềm chế!”

Anh chỉ cười nhẹ tênh, “Đừng căng thẳng thế chứ, tôi đang gửi lời chào đến Boss cũ các anh để cảm ơn lòng ưu ái lâu nay hẳn dành cho tôi thôi. Còn chuyện phối hợp, bao giờ anh xin được lệnh điều tra tôi thì hãy lại đến tìm tôi nhé!”

Hết lời, anh mở thẳng cửa bỏ đi, những người khoa I đứng lộn nhộn ở hành lang cũng chỉ buộc lòng trở mắt nhìn anh đi khỏi.

Xuống lầu, ngồi vào xe, nguyên một đường về anh gần như lái hết tốc lực để phóng đến bãi đỗ dưới văn phòng mình.

Tắt động cơ, anh tựa lưng vào ghế, nhắm nghiền mắt. Vẫn biết vụ án của Geoffrey đã không thể chần chờ thêm một phút nào nữa, thế nên tổng bộ đã tức khắc tiến hành bước tiếp theo, thời điểm hiện tại, mọi phân bộ Interpol có lẽ đã nhận được chỉ lệnh hủy bỏ lệnh truy nã cha con Lâm Long rồi.

Cha con Lâm Long oan uổng ra sao thì chính Godern Lâm cũng đích thân xin từ chức sau đó, nghĩa là sẽ không tồn tại lời ra tiếng vào rằng ông ta chạy án cho việc con trai mình bắt cóc một vị sĩ quan cảnh sát khác.

Ngay sau khi tổng bộ đưa ra chỉ lệnh, toàn bộ nhân viên làm việc đều tự nhận được thông báo quan trọng này qua đường dây bưu điện riêng.

Anh chắc mẩm hiện thời văn phòng chắc chắn giống như nồi nước đang sôi ùng ục, các đường dây nóng tới tấp những âm thanh như sắp nổ tung tới nơi bởi tin tức đáng sợ này.

Đủ loại suy đoán, phỏng chừng tại mail, tại mọi thông tấn liên lạc, tại điện thoại, râm ran truyền đi.

Diệp Vũ Chân, Diệp Vũ Chân. Dù anh đang ngồi trong xe dưới tòa nhà cũng có thể nghe rành mạch ba con chữ ấy đang không ngừng thốt ra từ đủ cái mồm của đủ dạng người khắp toàn thế giới.

Anh từng là một người bị hại, và giờ tên tội phạm đã được chứng minh trong sạch, vậy vai vế nạn nhân của anh sẽ biến thành kiểu gì?

Anh nhắm chặt mắt, ngón tay gắt gao giữ vô lăng, cố ép bản thân trấn định. Tiếp sau đây anh sẽ phải đối mặt với ánh mắt toàn thể, đầu chỉ riêng người của khoa I nữa, anh phải đảm bảo mình đủ định lực để hoàn thành vở diễn, vở diễn đổi trắng thay đen này.

Mở bừng mắt, mở cửa xe, dứt khoát đi lên văn phòng.

Theo hai cánh cửa thang máy hé mở, sắc mặt mọi người trong văn phòng đều như rất bình tĩnh. Nếu không phải vẫn còn lộ thẳng Tom mặt đỏ gay gay tới tận mang tai, vẻ cáu giận trên mặt không cách chi át đi được, anh thật đã lầm tưởng tổng bộ chưa phát chỉ lệnh ra nữa.

Chờ anh đi vào, Linda phân vân mãi mới gọi, “Boss à, tối nay tổng bộ tổ chức Working Party, cho vời các đồng nghiệp ở châu Âu... Chúng em, nghe nói là... để làm minh bạch vài hiểu nhầm.”

Tay anh bấy giờ đã đặt lên cửa phòng mình, Linda cố nói nốt đoạn sau như thể không có chủ đích, “Thư mời do khoa I gửi, nếu Boss không thoải mái thì đừng đi... Chúng em sẽ chuyển lời, chuyện thường tình thôi mà.”

Anh xoay người lại tiến tới chỗ cô, rút cây bút cô đặt trên bàn và từ tốn ký tên mình vào tờ giấy ngay trước mặt cô, hững hờ nói, “Sao lại không đi? Một buổi tối vui như này?” Đoạn, quay trở về văn phòng mình.

Cánh cửa phòng anh vừa đóng, các đồng nghiệp có mặt bên ngoài đều như hồi sinh.

Một đồng nghiệp đứng cạnh Linda sợ hãi dòm qua số giấy tờ trong tay cô nàng, “Boss ký thật mới sợ...”

“Trông Boss lạ quá!”

“Anh ấy thần nhiên như thể làm người ta hải hồn chết được!”

“Anh chị em đoán xem liệu có phải giống trên phim... Có ẩn tình gì đó sau vụ này không!”

“Thôi ngay cho tôi nhờ!” Tom vẫn nín nhịn suốt, đến giờ mới bùng nổ, “Tôi là nhân chứng đây nè! Lâm Long thực sự đã bắt cóc Boss, nhốt anh ấy dưới lòng đất đó!”

“Suyt, suyt, be bé cái mồm thôi được không Tom?” Vị đồng nghiệp đứng bên hoảng tới nỗi cuống quýt dè ngay đầu cậu chàng xuống.

Mắt Tom đỏ kè, rít qua kẽ răng, “Ngoại trừ tôi, còn có cả anh Jason ở Pháp mà bị bắn ba phát đạn ấy, anh ta cũng là nhân chứng, không tin thì mấy ông bà cứ việc gọi điện hỏi đi! Lâm Long là thằng cha bắt cóc dễ tiện, quá dễ tiện, ngày mai tôi phải qua khoa I tố giác hắn!”

Cả văn phòng im bật mãi hồi lâu.

“Tom... Tôi có nói chuyện cùng Jason rồi, anh ta phát hiện xe của Boss bị bỏ lại chỗ chờ và cả món quà sinh nhật trong xe, hình như tối đó còn có người bị khiêng từ bữa tiệc sinh nhật của Tổng cục trưởng ra ngoài, nhưng anh ta lại không thể chứng minh người đó là tổ trưởng của chúng ta!” Một vị đồng nghiệp mở miệng khuyên can.

“Đúng, Tom, cậu là người duy nhất thấy Lâm Long bắt cóc tổ trưởng.”

Tất cả đường nhìn đều đồng loạt đổ dồn về phía Tom.

Tom sợ lắm, “Mọi người có ý gì? Lẽ nào các anh, các chị, mọi người cho rằng tôi mưu hại Godern Lâm và Lâm Long sao? Lẽ nào lời của tôi mà mọi người cũng không tin?”

“Tom, cậu là nhân chứng độc nhất!” Một người khẳng định.

“Mà... Chỉ có cậu làm nhân chứng, chứ không còn bằng chứng nào khác.” Một đồng nghiệp nữa lại lên tiếng.

“Ngoài ra, nghe đâu việc mà cậu rành nhất là mua cà phê cho Boss. Trừ cái đó, tính trung bình quân một tháng cậu làm việc phạm ba lỗi là ít, mức đánh giá công tác cả năm cho tới nay chẳng vượt nổi 50%...”

“Tuy nhiên, cậu đã theo tổ trưởng năm năm rồi, cậu thân cận anh ấy thấy rõ!”

“Chả được tích sự gì, chẳng qua dựa vào pha cà phê mà thành thân tín của tổ trưởng!”

“Tom, cậu đòi hỏi lòng tin của phân bộ Anh quốc chúng ta là hoàn toàn dớ dẩn!”

Cứ một câu lại tiếp một câu dội tới, lửa giận trong ngực Tom như sắp phun ra khỏi tai, khỏi mũi, khỏi miệng.

Linda không để Tom kịp bỏ nhào lên, cô đặt tay lên vai cậu ta, cười quỵn rũ, “Tom... Cậu không hiểu ý họ chẳng? Họ đang nói... Cậu không giúp gì được cho Boss cả.”

Tom không phục, thở phì phò.

Linda vén mái tóc dài vàng sáng của mình cho gọn, thở dài mà rằng, “Vả lại... Cậu là người duy nhất có thể đứng ra làm chứng. Tuy nhất xác là một trong những mục công việc quan trọng của cảnh sát hình sự chúng ta, nhưng nếu cậu cứ tiếp tục khiêu chiến, bọn chị chẳng hề mong phải đi nhất xác người nhà đâu! Nhất là đừng để Boss đã bị nghi ngờ thanh danh rồi lại còn phải đi nhất xác cho người thân tín duy nhất có thể chứng minh sự trong sạch của anh ấy nữa, có được không? Chị mà là cậu, chị sẽ cố hết sức... càng kín tiếng càng tốt, chớ rước phiền toái thêm cho Boss.”

Mọi thịnh nộ ngùn ngụt trong lòng Tom thoát chốc xẹp lép như quả bóng da, cậu chàng tiu nghỉu cúi gầm đầu.

Linda đánh mắt qua các đồng nghiệp, mỗi người đều đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, cô cắn môi chờ đợi, “Tự dừng tôi có linh tính, tối nay nhất định không an lành gì cho cam, không biết mọi người có cảm thấy thế không.”

Linda chỉ mong Diệp Vũ Chân đừng quá thất thố quá là được, không ngờ anh lại giữ bình tĩnh vượt cả ngoài dự liệu của cô... thậm chí ngay cả quần áo cũng không có điểm gì để chê.

Bản thân anh xuất thân danh gia vọng tộc nên những bộ quần áo bình thường đơn giản của anh cũng không khuyết thiếu sự tinh xảo, mỗi một chi tiết đều được chăm chút kỹ lưỡng, đơn cử như bộ lễ phục dạ hội anh chọn cho tối nay.

Cổ áo phẳng phiu, sạch sẽ quây lấy cần cổ thon thả, chiếc áo khoác vừa khít phủ ngoài áo sơ mi, cổ tay áo dài ra 3 cm vô cùng chuẩn mực, khoe ra chiếc nút đính thạch anh rất mực rực rỡ.(1)

Thật là một người đàn ông diện mạo xuất chúng quá đi thôi.

Linda tin tưởng lời kể của Tom hoàn toàn là sự thực không phải bởi năng lực suy luận của cảnh sát hình sự, mà là xuất phát từ trực giác của phụ nữ.

Một người đàn ông như vậy, có phải hao tổn tâm cơ để đoạt được vào tay thì có hề chi để ngạc nhiên. Nếu Linda có cơ hội, phỏng chừng cô cũng sẽ động tâm.

Tác phong thung dung nơi anh khiến Linda cắn môi mãi mới ngỏ lời, “Boss ơi, ngồi xe em nhé?”

Anh đáp gọn lỏn, “Cám ơn, tôi lái xe mình.” Rồi mở cửa xe, lái nhanh ra khỏi bãi đỗ, đi trước cả các cô.

“Linda, tôi hơi ngờ ngợ đoán định của cô rồi đấy. Tối nay sợ rằng sẽ là một tối nhuộm máu đây.” Có một đồng nghiệp buồm tiếng cười khở, gõ gõ trần xe rồi cũng chui vào.

Linda xì một tiếng, sâu trong thâm tâm cô vẫn coi thường những người chỉ biết ngồi văn phòng cao tầng quanh năm suốt tháng này lắm.

Quanh đi quẩn lại họ cũng chỉ biết phân tích tài liệu, tổng hợp thông tin, rặt toàn lý luận suông, thi thoảng mới nhoi ra hành động tí tý mà cũng đã tính là dốc hết sức lực rồi.

Có giỏi cứ thử đơn thân độc mã một lần giữa bốn bề địch vây xem? Có giỏi cứ thử hoàn thành nhiệm vụ chỉ bằng trực giác xem? Hệt như một con hổ mang cuộn mình tại góc tối, nhẫn nại âm thầm, chỉ vì đợi chờ một cú mồi quyết định.

Linda đeo kính râm lên mặt, ngúng nguẩy ngồi vào xe.

Địa điểm tổ chức bữa tiệc ở tại tòa lâu đài Alnwick ven biển đã từng sập chết rất nhiều thuộc hạ tình anh của Andrew, lâu nay nó vẫn để du khách tham quan, gần hai năm trở lại đây mới đóng cửa, trang hoàng thành một trong những nơi ở của Lâm Long.

Vì ngày xưa lừa Dung Thanh nên có mấy lần hấn đã tiêm thuốc an thần cho Diệp Vũ Chân rồi chuyển anh từ đây về trung tâm thành phố hồng gài Andrew vào bẫy.

Đáng tiếc, kế hoạch của hấn lại đổ bể phút chót chỉ tại một tách cà phê đen và một thằng Tom tiểu tốt.

Diệp Vũ Chân đã từng đến đây. Nhưng kể từ lần đầu tiên tiến vào, Lâm Long đã cho đóng cửa nó và hiển nhiên đã xây sửa lại rất nhiều.

Tòa lâu đài cổ này nguyên sơ là của hồi môn của bà tiểu thư gia tộc mafia lừng lẫy kia, rõ ràng xuất thân từ mafia nhưng bà ta không quá ham mê phá phách, từ khi mua tòa lâu đài này, bà vẫn gìn giữ nguyên trạng mãi đến khi con trai bà ta cải tạo nó.

Bên ngoài là đá xếp khô cứng, trong lâu đài lại được chỉnh đốn sang lối hoa lệ kết hợp giữa hiện đại và nét quý dị của cổ đại, những cánh cửa cầu kỳ đến rối rắm như đang theo phong cách Baroque(2) cuối thời kỳ Phục Hưng(3), thế nhưng tầng hai lại do những ô cửa thủy tinh lát thẳng từ trần xuống sàn cao hơn mười mét trở thành một khoảng lộ thiên thênh thang. Đâm ra, tòa lâu đài cổ nơi vùng duyên hải với kiến trúc hẹp dài này tựa như một con rắn hổ mang ngóc đầu dậy.

Một vẻ tà ác lộng lẫy, một vẻ tà ác sao có thể diễn tả bằng lời.

Diệp Vũ Chân gồng mình kiểm chế cơn bức bối trào lên trong anh rồi mới xuống xe, lập tức có bảo vệ đi tới khám người và quét đồng tử, xác nhận đây đúng là anh và anh không mang theo vũ khí.

Xem ra dù vị cựu Tổng cục trưởng này đã thoái vị song đẳng cấp bảo vệ vẫn không hề thui chột.

“Anh đi được rồi ạ!” Sau khi làm kiểm tra xong xuôi, bảo vệ kính cẩn thưa.

Khi anh đi lướt qua hắt còn quay lại cho hắt một nụ cười mỉm, viên bảo vệ không khỏi sững sờ.

Vừa lúc bước vào đại sảnh, điện thoại trong túi anh vang lên.

Anh cầm điện thoại xem thì thấy là số của Andrew.

Hơi chút im lặng, hết thấy những gì anh đang cố công hiện giờ đều là để mình trót lọt làm nội ứng bên cạnh người này.

Chưa phải anh không nghĩ đến phương án cứ thế ra lệnh cho Andrew phối hợp để phá án, nhưng Miguel lại khẳng khái gạt nó đi.

Trước hết, đúng là Andrew có quan hệ hợp tác cùng tổ chức Interpol thật, nhưng địa vị của gã đang ngày một thăng cao ở giới mafia châu Âu, độ e dè hay thành ý hợp tác của gã dành cho Interpol còn lại được bao nhiêu hăng còn phải bàn bạc nhiều lắm.

Thực chất, giờ mà giao cho Andrew làm ba việc, gã sẽ thực hiện một việc, hai việc còn lại gã chỉ làm miễn cưỡng. Tổ chức Interpol dần dần cảm thấy nhân vật đại diện thế giới ngầm này đang dần dà thoát ly khỏi phạm vi khống chế của họ.

Nói thật, theo góc nhìn của Miguel, Andrew còn cố dùng dằng qua loa cho có lệ cũng chỉ bởi gã không muốn lọt mặt nạ ra với chính người tình Diệp Vũ Chân của mình thôi.

Thế nhưng, ở phi vụ giao dịch với con số lên đến trăm triệu như thế này đồng thời cũng là vụ làm ăn khủng nhất từ khi gã ngồi lên chiếc ghế buôn lậu vũ khí ngất ngưỡng nhất cho tới nay, nếu giao dịch bị phá hỏng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quyền lực của gã, nghiêm trọng hơn còn có nguy cơ sẽ hất gã ngã đài.

Miguel không đủ lòng tin để cho rằng Diệp Vũ Chân có sức ảnh hưởng lớn đến nỗi làm Andrew không tiếc vứt bỏ mọi thứ để bảo vệ người tình. Đã thế, ngay cả Diệp Vũ Chân cũng không đủ lòng tin, cho nên anh mới chịu đựng nỗi nhục nhã lớn nhường ấy, thôi truy tố cha con Lâm Long đó sao?

Anh nghĩ kỹ rồi ngắt cuộc gọi, nhưng chưa cất điện thoại về túi.

Anh quá hiểu gã lưu manh này mà. Gã đâu phải người biết chùng mực.

Quả nhiên khoảng độ ba giây sau, lại gọi đến cú nữa.

Lần này anh ngắt cuộc gọi rồi tắt máy luôn.

Thế là đủ làm con gấu nổi trận lôi đình rồi, mà con gấu nổi trận lôi đình xong, như thông thường là sẽ nghi hoặc. Đây là một gã có hình thể, tính tình y chang loài gấu, mà bộ não lại giống hệt con cáo già.

Điều anh cần chính là sự nghi hoặc từ gã. Chỉ có như thế, anh mới có thể dắt mũi Andrew đi đúng đường anh vạch.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, anh biết sớm muộn gì giữa bọn anh cũng sẽ nổ ra chiến tranh.

Mà nay trận chiến đã bắt đầu khai hỏa. Anh nhắm mắt, hít sâu một hơi, nhấc gót đi thẳng về hướng vận mệnh của mình.

Đại sảnh không đông người như buổi lễ trao giải cuối năm lần trước, nhiều nhân vật cấp cao vắng mặt nhưng số lượng người có mặt cũng tuyệt nhiên không ít. Ai mà có thể bỏ qua vụ bê bối *** phải nói là gay gắt nhất từ trước tới nay của tổng bộ cơ chứ.

Đúng dịp trao thưởng do Tổng cục trưởng chủ trì, một sĩ quan cảnh sát bị trình chiếu những tấm ảnh “nóng” sau khi bị giở trò đồi bại của anh ta thay vì VCR tuyên truyền những thành tích chói lóa.

Kế tiếp, vị sĩ quan cảnh sát ấy từ chức, ai ai cũng tưởng từ đó giở đi anh ta sẽ mãi mãi biến mất khỏi sân khấu Interpol này.

Vậy mà kinh hãi thay, anh ta trở lại, tố cáo Tổng cục trưởng trợ giúp con mình cũng là một nhân viên Interpol khác, bắt cóc anh ta.

Tổng cục trưởng rồi cũng từ chức, ngay sau đó, tổ chức phát lệnh truy nã bậc một cao nhất đối với ông ta và con trai ông ta.

Thế nhưng lại thêm một trò ngã ngựa nữa, Tổng cục trưởng sau cùng cũng trở lại, mà bên tổng bộ lại mới ra thông cáo toàn cầu, hủy bỏ lệnh truy nã.

Vở kịch đang vào hồi cao trào chẳng thể đoán trước kết cục, dù có là nhóm đặc công gắn liền đời mình với công việc đầy rẫy những pha ngoạn mục cũng không ngăn được lòng hiếu kỳ.

Diễn biến tiếp theo sẽ theo chiều hướng nào, Diệp Vũ Chân sẽ có phản ứng ra sao, ai nấy cũng đều thủ sẵn nghi vấn này trong bụng, thành thử mỗi một nơi Diệp Vũ Chân đi ngang qua đều lặng ngắt như tờ.

Anh không cười cũng không phẫn nộ, anh chỉ như một người đi đường bình thường, bất kể ai chú mục đến anh cũng chỉ là những người qua đường vụn vặt.

Lúc anh đến cửa, là Jason ra đón anh. Hắn tỏ ra ray rứt, “Sĩ quan cảnh sát Diệp...”

Anh khẽ gật đầu, hắn lại nói nhỏ, “Tôi tin anh. Nhưng tôi rất lấy làm tiếc vì không thể làm chứng cụ thể hơn!”

“Anh không cần xin lỗi, tôi vô cùng biết ơn những điều anh đã giúp đỡ tôi.” Anh vừa nói vừa đi sâu vào trong sảnh.

Jason đành thở dài, ngó nghiêng xung quanh rồi thầm thì, “Sĩ quan cảnh sát Diệp... Đáng ra anh không nên tới đây!”

Nhắc thấy Diệp Vũ Chân không có ý định dừng đi tiếp, hắn bèn lấy tay chặn anh, kéo anh ra sau một cột trụ mới lao vào, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, bên tôi nhận được tin tức khoa I đã có bằng chứng thuyết phục để rửa sạch tội danh cho Lâm Long, bữa tiệc tối nay thật ra là khoa I muốn chọc anh khó xử hồng trả thù anh vu oan cho người của họ. Anh biết đấy, đó giờ chỉ có khoa I tố cáo kẻ khác chứ không có chuyện người khác tố cáo họ đâu!”

Có tiếng bước chân tranh ngay lời anh toan nói, song song đó là cả một giọng nam trung trầm thấp quen không thể nào quên hơn, nghe vào tai thì vô cùng hấp dẫn, nhưng nó lại gợi cho anh một thứ cảm giác trơn tuột tuột, tựa như trên lưng có một con rắn đang uốn éo.

“Nói đến chuyện này thì nguồn cơn cơ sự cũng sâu xa lắm, lại còn liên quan đến một vụ án tuyệt mật nữa.” Lâm Long đang ung dung buông tiếng cười kể.

“Đừng vòng vo nữa, Nore, rốt cuộc sĩ quan cảnh sát Diệp có thâm thù đại hận gì với anh mà không tội cho anh thế?”

“Được rồi, được rồi, dù sao xảy ra vụ án này thì án tuyệt mật kia coi như là bị gỡ lệnh cấm rồi! Các vị nếu đến hỏi thăm vài thành viên thâm niên bên phân bộ Anh thì biết, sĩ quan cảnh sát Diệp điển trai của chúng ta rất lâu về trước đã từng mất tích trong một quãng thời gian dài nửa năm. Tra hồ sơ thì sẽ thấy trên đó ghi là anh ta đi huấn luyện, nhưng mà, sự thật lại là...”

Hắn bật cười, điền nốt về câu dang dở, “Anh ta bị gã Andrew – trùm buôn lậu vũ khí mới lên đài – giam cầm đấy!”

Lời vừa nhả hết, cả thầy đều cùng sững sốt hô hào.

Jason bồn chồn liếc sang xem Diệp Vũ Chân, phát hiện anh đã nhắm mắt.

Lâm Long lại làm như áy náy cùng cực, “Người cứu anh ta khỏi tay Andrew chính là tôi!”

“Ý anh là Andrew rất ưng ý anh ta, nhốt anh ta tận nửa năm nhưng không giết?”

“À, khoản này may mà sĩ quan cảnh sát Diệp của chúng ta rất đẹp... Được thể cộng thêm sở thích riêng biệt của gã Andrew nữa.”

Người chung quanh trao đổi với nhau bằng giọng điệu mờ ám, Lâm Long thở dài, “Tôi là người duy nhất biết nội tình chân thật, còn sĩ quan cảnh sát Diệp đành phải vu cáo tôi vì để che giấu vết nhơ này.”

Jason trông thấy mắt Diệp Vũ Chân mở choàng, con ngươi vốn vừa sáng vừa anh minh nay hơi ngầu đỏ, toàn thân anh run bần bật.

Sự giận dữ nơi anh, nhìn qua là đủ hiểu, song Jason vẫn không đành lòng cho nổi. Hắn dậm bước lên tính quát Lâm Long thôi ngay mấy trò đặt điều ấy đi.

Nhưng ngay lúc hắn định tiến lên thì bị anh cản lại.

Những người đằng kia vẫn phẫn chấn không tả xiết. Sự thật cho thấy, bạn sẽ không đau xót vì vết sẹo của người khác bao giờ, bạn chỉ hứng thú với câu chuyện cũ đã xảy ra mà thôi.

“Nore cũng xúi quẩy thiệt, lao ra làm anh hùng cứu mỹ nhân lại bị mỹ nhân đâm cho một nhát!” Có người chen vào trêu cợt.

Lâm Long lại làm bộ xót xa bằng cái cách ăn nói đoan chính không kém gì các chuyên gia diễn thuyết của mình, “Bất hạnh thì phải nói Vũ Chân ấy. Ngẫm mà xem, người như anh ta, hùm, anh ta đâu đáng bị một gã thấp hèn ô nhục(4) kia làm vậy bần! Cái loại đầu đường xó chợ hạ đẳng do *** đẻ, ăn rác trên đường để sống mà dám chạm vào Diệp Vũ Chân sao?”

Đoạn sau hắn nói bỗng nhiên thành nổi giận đùng đùng, nổi căm hận thay Diệp Vũ Chân trong ý tứ hoàn toàn là thật, mọi người nghe xong cũng không khỏi bất ngờ, cười cười trấn an, “Nore thật khoan hồng độ lượng! Sĩ quan cảnh sát Diệp xem thì làm anh thân bại danh liệt, vậy mà anh còn bất bình thay anh ta nữa!”

“A...” Lâm Long nói đùa, “Tôi thông cảm cho nổi niềm của sĩ quan cảnh sát Diệp mà. Chuyện xảy ra giữa tôi và anh ta nếu nhìn xa hơn thì coi như là đang đổi đầu với Andrew đi. Anh ta hàm oan cho tôi, theo tôi hiểu đó chính là một sự khen ngợi. Là một quý ông lịch thiệp, tôi không ngại làm vài che vụng kín cho mỹ nhân đâu.” (= w =”””)

Jason nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo, trong khi Diệp Vũ Chân lại chỉ mỉm cười.

Sau lưng bọn anh rộn đến tiếng ồn ào, Jason vừa mới ngoái đầu lại, anh đã bỏ hẳn đứng đó mà đi về phía trước.

Khi Jason quay lại liền trông thấy rành rành bàn tay anh phẩy một cái, một khẩu súng từ cổ tay áo trượt vào lòng bàn tay, hắn sợ quá, vội vã đuổi theo.

Hắn xoay ra khỏi cây cột đá, chợt nghe thấy tiếng hét kinh động từ những người ngoài kia. Diệp Vũ Chân đang cầm súng, trở thẳng vào đầu Lâm Long.

Tay Lâm Long hãy còn đang bưng một ly Sherry(5), bị anh chĩa súng vào đầu, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cả nơi này cũng chỉ có hắn và Diệp Vũ Chân biết rõ mọi thứ chẳng qua chỉ là một vở kịch, nhưng Lâm Long không ngu ngơ nghĩ rằng anh sẽ chịu diễn mà không nổ súng thật.

“Vũ Chân, bình tĩnh!”

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, hãy giữ bình tĩnh!”

Các cảnh sát đồng thanh la lên, bảo vệ xông vào, chứng kiến khung cảnh này, mặt mũi ai cũng sạm đi. Một trong số họ cất lời trước, “Xin thưa... Bảo vệ bị mất một khẩu súng.”

Lâm Long nhướn mày à há, “Giờ thì biết ai đã mượn khẩu súng đó rồi đây.”

“Chúng tôi vô cùng xin lỗi!” Các nhân viên bảo vệ đều là trình độ chuyên nghiệp hạng nhất, sắc mặt bọn họ trở nên xấu xí hết sức.

“Một lũ ăn hại!”

Mắng xong, Lâm Long quay qua phía Diệp Vũ Chân, nụ cười trên môi nở rộ trở lại, “Thôi, không xứng để Vũ Chân phải đích thân đi giáo huấn đâu.”

“Cấm lộn xộn.” Anh lạnh lùng nạt, họng súng càng dần sát đầu Lâm Long.

Hắn tay vịn giờ hai tay, thấp giọng can gián, “Vũ Chân, tôi đến để phối hợp làm nhiệm vụ cho em.”

Diệp Vũ Chân cười nhạt, “Mày diễn nhập tâm quá rồi đấy, thoại vậy so ra cũng hơi bị nhiều thì phải.”

“Tôi luôn nhiệt tình, em thừa hiểu mà.” Lâm Long chẳng vì thế mà sút mẻ miếng phong độ nào.

Anh chẳng định lăm nhăm nhiều với hắn, quyết đoán chìa súng vào hắn, “Lên tầng hai!”

Lâm Long không đại đột làm trái ý anh giờ phút này, Diệp Vũ Chân đã bị hắn dồn đến nông nổi nào, hắn rõ chứ.

Hắn bức anh hầu như không còn mặt mũi nào ở tổ chức Interpol. Bất luận một ai mà phải chịu một nửa áp lực anh đang gánh chịu, có khi đã sớm từ chức và ẩn dật từ lâu rồi.

Nhưng mà anh vẫn ở nơi đây, đến Lâm Long cũng phải bội phục khả năng chịu đựng của anh.

Hắn thậm chí không ngờ Diệp Vũ Chân chấp nhận vứt bỏ quyền lợi, ký lên hiệp nghị bãi bỏ truy tố hắn. Phần lớn cái gọi là chính nghĩa trong mắt hắn cũng chỉ rất viễn vông, song sâu trong nội tâm hắn luôn dành một sự kính nể nhất định cho nguyên tắc cao thượng nhất, do đó hắn kính trọng những người như Diệp Vũ Chân.

Điều này thực khiến hắn cảm thấy thất bại và giậm chân tại chỗ, niềm tin về ngày nào đó có thể đánh bại anh, để anh khuất phục dưới đôi cánh của hắn, cũng bởi thế mà bị bào mòn dần dần.

Chính ra mà nói, tâm trạng Lâm Long hôm nay chẳng khá gì cho cam.

Dọc chặng đường, Diệp Vũ Chân không mảy may đối đáp chữ nào với hắn.

Mà Lâm Long cũng khó được dịp giữ yên lặng, hắn sợ qua lại vài câu lại chọc Diệp Vũ Chân điên lên mà bắn chết hắn. Nếu vậy thì đáng tiếc lắm, vì chung quy Diệp Vũ Chân cũng sẽ sụp đổ, còn hắn sẽ không có cách nào để giữ lấy anh được nữa. Người đã chết, chả làm được trò trống gì.

Hai người cứ một trước một sau lên lầu hai, trên đó là một thư viện đồ sộ, một bên là hàng hàng giá sách ngay ngắn, bên kia là cửa sổ thủy tinh lát dài dôi ra biển cả. Nơi họ đang đứng tựa thể đang đắm chìm trong cả bầu trời sao.

“Thích không?” Lâm Long cười bảo, “Có nhìn thấy không? Hồi ở Sahara tôi đã từng nói với em, Vũ Chân, tôi sẽ kiến tạo một tòa lâu đài với những tấm cửa sổ kỳ vĩ, em có thể đọc sách dưới nắng. Em nên bỏ thành kiến đối với tôi đi thôi, cứ đến chỗ tôi làm khách hai bữa thử xem!”

Anh lạnh nhạt khước từ, “Xin lỗi, tao không quá câu nệ kiểu đọc sách nhưng rất câu nệ cảm xúc khi đọc sách. Đến chỗ mày, tao buồn nôn không để đâu cho hết, rất ảnh hưởng đến tâm tình của tao.”

Lâm Long làm thinh một lát rồi chuyển mình về phía trước vài bước, đến bên một chiếc máy hát, đoạn cả cười, “Chi bằng bật nhạc nghe đi, may ra có thể giúp tâm trạng Vũ Chân tốt hơn đôi chút!”

Anh chau mày, Lâm Long đã nhanh nhẹn mở máy hát, âm thanh phát ra nào phải những bản opera trầm bổng rung động lòng người.

Mà nó là tiếng rên, những tiếng rên rỉ ngợp sâu trong ***. Chính là tiếng rên rỉ của Diệp Vũ Chân.

6. Chương 6

Một tay Lâm Long đặt trên nút chỉnh âm lượng, vẽ quỹ quyết trên môi hiện ra lồ lộ, “Buông súng xuống, Vũ Chân. Nếu không tôi sẽ vặn âm thanh lên nấc cao nhất, và tất cả khách khứa của chúng ta sẽ được nghe tiếng rên rỉ mỹ diệu nhất – tiếng rên rỉ của Diệp Vũ Chân.”

Trong mắt hắn là vẻ hả hê tột độ.

Đôi mắt anh hơi ửng đỏ lúc ban đầu, thế rồi vành môi hoàn hảo bỗng vẽ thành ý cười. Anh giở súng vào đầu Lâm Long, thách thức, “Cứ ẩn đi!”

“Em, em nói gì?” Lâm Long thật sự giật mình cực độ, không ai có thể thuộc lòng mọi tài liệu của Diệp Vũ Chân để có thể hiểu được như hắn, rằng anh là mẫu người thủ cựu biết nhường nào.

Anh đến từ một dân tộc thủ cựu, đồng thời anh có một tính cách thủ cựu.

“Ẩn đi!” Thái độ của anh hoàn toàn thờ ơ. Thấy Lâm Long bất động, anh đập ngay vào tay hắn, nhất thời tiếng rên rỉ vụt ra vang đầy tầng thư viện, dù không đến mức to như Lâm Long dọa song cũng không hề nhỏ chút nào.

Lâm Long giật mình, sau một hồi mới bật một tiếng ‘À há’ như là vỡ lẽ, hắn chậm chậm nhận xét, “Vũ Chân, thì ra em đã sụp đổ rồi...”

Anh mỉm cười lại, “Đối với mày, nó cũng chẳng phải tin tốt.”

Lâm Long cười đáp, “Tốt chứ sao không tốt? Chỉ có trên đồng hồ nát mới có thể gây dừng lại một tòa thành mới, vậy nên, chỉ có sau khi con người sụp đổ mới có thể lựa chọn lại phương hướng một lần nữa.”

“Thế à...” Anh dừng dừng tiếp lời, “Thế sau khi mày sụp đổ liệu có tìm thêm ai khác đến tra tấn nữa hay không?”

“Trừ phi trên đời này có Diệp Vũ Chân thứ hai.” Cái nhìn của hắn dừng chòng chọc trên anh, “Vì trên đời này chỉ có Diệp Vũ Chân mới xứng đôi với tôi.”

Anh vươn tay tới xoay người Lâm Long lại, chặn hắn lên mặt kính cửa sổ, bên ngoài kia đã loang loáng bóng trực thăng lướt qua, ánh sáng đèn pha sáng quắc rọi thấu qua những ô cửa sổ rõ mồn một, chùng như chiếu hiện tất thảy những thứ có mặt trong phòng, loá phóng thanh không ngừng ra rả, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, xin anh hãy bình tĩnh, thả con tin và ra ngoài!”

“Diệp Vũ Chân, em nên cẩn thận, tay súng bắn tỉa của chúng ta không biết đây là sân khấu đâu.”

“Người thích sân khấu lắm, hử?” Anh cười hỏi.

“Ừ...” Lâm Long đáp đầy thâm tình và chân tâm, “Tôi thích sân khấu chẳng qua vì trên sân khấu có em!”

Anh rút cà vạt của mình xuống, vừa cắn vừa dùng một tay còn lại buộc hai tay Lâm Long vào, tiếp theo anh chỉ lạnh lùng bảo, “Mong mày sẽ thích diễn xuất ngay sau đây!”

Khi anh bắt đầu trói tay hắn, Lâm Long đã hơi nhú mày. Hắn có thể dự liệu được mọi phản ứng của anh, nhưng tình huống hiện thời có vẻ chệch ngoài tầm suy nghĩ của hắn.

Diệp Vũ Chân thường lệ là con người bị rất nhiều tư tưởng trói buộc, bề ngoài dường như có thể hiện kiên cường đến mấy song bản chất vẫn rất e lệ và bảo thủ, anh sẽ chẳng bao giờ làm những trò trái khoáy.

Thế nhưng...

Lâm Long còn chưa suy luận đầy đủ, tay Diệp Vũ Chân đã rờ đến dây thắt lưng hắn, từ tốn cởi bỏ.

Thứ cảm xúc thành hình trong nội tâm Lâm Long lúc này đã có thể hình dung bằng từ ‘shock’. Như những gì hắn hiểu về anh, dù cho sau cùng có phải khuất phục, anh tuyệt nhiên cũng không chủ động đi cởi dây lưng người khác thế này.

Dĩ nhiên điều ấy thì tốt thôi, mà anh lại không phải loại người như vậy, hướng hồ ngay phía đối diện là ngợp ngợp đèn rọi xuyên qua lớp kính cửa sổ, đông đảo bên dưới là toàn thể đồng nghiệp.

Nhất thời Lâm Long sững ra hai giây, trong khi đó anh đã cởi xong dây lưng hắn. Đến khi vỡ vạc ra Diệp Vũ Chân muốn làm gì, hắn thốt nhiên hoảng sợ, buột miệng, “Diệp Vũ Chân, em dám!”

Vừa thoáng cục cựa, anh đã thô bạo đập đầu hắn vào tấm kính, đoạn kê sát bên tai hắn và rầm rì bằng chất giọng khản đặc, “Tại sao tao lại không dám?!”

Không hề chần chừ, anh kéo tuột quần hắn xuống.

Hạ thân của Lâm Long tức khắc trần trụi trực ra trước mắt trăm vị khán giả, mặt hắn liền đỏ kè.

Bình sinh hắn luôn coi trời bằng vung, gia cảnh đặc thù và thân thế đặc thù đã định sẵn hắn có quyền có thế, chĩnh chện ngồi cao hơn hết thấy mọi người, hắn nắm trong tay tất cả của người khác. Cả đời này của hắn chưa bao giờ phải làm trò hề cho thiên hạ như thế.

Lâm Long rít khe, “Hay lắm, Diệp Vũ Chân, miễn là em chịu trả giá cho màn này.”

Các nhân viên Interpol đứng dưới đèn ngậy ra như phỗng. Tuy hầu hết mọi người đều là nhân viên văn phòng, về đại thể thì đều hiểu nhiều biết rộng, song có gã bung đầu họ ra họ cũng không sao ngờ nổi có ngày một sĩ quan cảnh sát cấp cao của họ lại chơi trò lột quần của một cảnh sát khác trước trăm ngàn con mắt ùn ùn đổ về thế này.

Bấy giờ Miguel đứng dưới lầu đã vã mồ hôi như tắm. Bản thân ông ta là dân Scotland cổ hủ, hồi chiếu ảnh nóng đã đủ hãi hùng rồi, hôm nay lại có màn vượt trội hơn đứt cả ngày đó thiệt tình làm ông ta hoảng tới nổi đóng băng toàn bộ suy nghĩ.

Diệp Vũ Chân quả thật không tự thừa đường lui cho mình. Miguel đột nhiên đồng cảm phần nào với nỗi khổ mà anh đang phải gánh vác. Vốn tưởng rằng việc Diệp Vũ Chân chọn rũ bỏ thanh danh của mình chính là một sự hy sinh nhất định đối với chính bản thân anh, vậy mà đến tận khoảnh khắc này ông ta mới hay, đó không phải là hy sinh gì hết.

“Thông báo cho đội bắn tỉa, không có lệnh của tôi, tuyệt đối không được phép nổ súng!” Miguel quay đi, đánh thép phân phó mệnh lệnh.

Diệp Vũ Chân không ngừng trông thấy những đôi mắt trợn trừng mở to ở ngoài kia cửa sổ, mồm miệng người người liên tục chuyển động, cảnh tượng này ngày càng phóng to, phóng to trong tầm mắt anh. Anh phì cười, hỏi Lâm Long, “Mày muốn đối phó với tao thế nào? Tiếp tục chiếu ảnh *** của tao lần nữa, hay thân chinh ra trận, giở hết ngón nghề bắn thủ tửm lợm của mày ra cho người đời xem?”

Lâm Long cũng chỉ bị hoảng hốt mới đầu, sau cũng dần dà trấn định. Biểu hiện quái gở ở Diệp Vũ Chân hiện thời hiển nhiên không thể dùng phương thức bình thường để ứng phó. Hắn bèn mỉm cười, nói với ngữ điệu bùi tai hết như một nhà diễn thuyết, “Vũ Chân, vì tôi biết, chỉ đến khi nào cả thế giới không một nơi nào tiếp nhận em, em mới chịu hiểu, chỉ có tôi, một mình tôi mới sẵn sàng tiếp nhận em từ đầu tới cuối.”

Song song lúc nói, hắn chăm chăm nhìn anh, anh cũng chăm chăm nhìn hắn. Anh đoán, nỗi mất mặt cỡ này đủ để bức Lâm Long mất bình tĩnh.

Không ai tuân thủ chủ nghĩa hoàn mỹ nghiêm khắc bằng Lâm Long. Hắn xuất hiện dù nơi đâu cũng phải quần là áo lượt, chân nhấc tay giơ đều phải trưng đáng quý ông thượng lưu bậc nhất.

Khi diện kiến anh, hắn rộng rãi chi tận chục ngàn USD cho một đĩa mỳ ở sa mạc Sahara, hắn chấp thuận thả anh đi, âu cũng bởi hắn không muốn phá hỏng hình tượng. Vì hoàn mỹ, thậm chí hắn còn không có can đảm chấp nhận sự hèn nhát của anh thì sao có thể chịu để mình trần như nhộng, bê tha trước toàn đám đồng thế này?

Sự kinh hãi của hắn chỉ vồn vện trong một cái chớp mắt là đã được kiểm soát ổn thỏa. Hắn nhìn anh, vẫn như một kẻ thắng thế đang nhìn một người yếu ớt, không một tia xấu hổ, đáng vẻ cũng thoải mái hơn hẳn.

Ánh mắt hắn khiến anh bất giác ớn lạnh. Anh rũ mi, lôi từ trong túi ra một cây bút, đóng đưa cho hắn xem rồi hỏi, “Hài lòng không?”

Đầu Lâm Long bị anh ấn trên kính, nghe anh hỏi, hắn chỉ liếc mắt qua xem cây bút đen giữa những ngón tay trắng muốt nọ, thủng thẳng trả lời, “Thẩm mỹ của Vũ Chân vẫn tuyệt lắm, song chưa đủ. Chiếc bút này rất đẹp, Paker(1) số lượng có hạn, nhưng đầu là hàng bình dân số lượng có hạn thì vẫn chỉ là hàng bình dân thôi.”

Diệp Vũ Chân cười khê, “Mày chịu khó vậy.”

Anh đập vào mắt cá chân hắn, Lâm Long bị đau chợt mở rộng chân ra trong vô thức. Ngay tức thì, anh cầm cây bút kia chọc thẳng vào đũng sau hắn, thấp giọng hỏi, “Giờ đã thấy đĩa hát của mày bật bài rất hợp tình hình thực tại chưa?!”

Lâm Long không kịp đề phòng, hét chói lói. Kể cả cách một tầng lầu mà người đứng dưới cũng nghe trộm vào tai tiếng hét thảm của hắn, lại được thể hình ảnh hắn nghiêng nghiêng người về phía trước, ý niệm đầu tiên nháng lên trong đầu tất cả những ai có mặt đó là, không ngờ sĩ quan cảnh sát Diệp lại đang cưỡng bức Lâm Long.

“Em như này người ta sẽ nghĩ em yêu tôi hết chịu nổi đấy, yên đến nỗi muốn cưỡng hiếp tôi trước mặt bao người... Thật giống như những gì tôi muốn làm với em!” Lâm Long thở hắt ra, gằn rít.

“Không hẳn đâu, sợ người ta lại tưởng mày nhiệt tâm mời mọc thì có. Mày đừng hiểu lầm, cưỡng gì mày tao buồn ối lắm!”

Anh hơi rút ra, chiếc bút cạ vào nơi bên trong của Lâm Long, có lẽ Lâm Long đã từng trải qua tập huấn quân sự nghiêm ngặt cũng đau tới mức mồ hôi rịn đầy trán. Hắn phải nhẫn lắm mới có thể run run cười, “Diệp Vũ Chân, tốt nhất em nên tự bảo vệ mình cho kỹ đi. Tôi thề, một ngày nào đó tôi sẽ bắt em phải khuất phục, để mọi người đều biết Diệp Vũ Chân thật sự nằm dưới thân tôi.”

Anh lại hung bạo đâm cây bút vào mà miệng thì vẫn nhẹ nhàng, “Nếu tao là mày, tao sẽ không tự tin thái quá thế đâu!”

Lâm Long gừ một tiếng, bất ngờ quay ngoắt mặt lại, miệng cười âm hiểm, ánh nhìn như sói cắn nuốt anh, “Diệp Vũ Chân, em đã sụp đổ rồi. Em cho rằng ngày em khuất phục... còn xa lắm ư?”

Sự nanh nọc từ cặp mắt làm anh thất thần trong giây lát, Lâm Long liền chớp lấy cơ hội chớp nhoáng này. Hắn thúc khuỷu vào cổ tay đang cầm súng của anh, khẩu súng bị văng ra xa tít.

Anh toan lao đi nhặt súng lại bị Lâm Long nhào đến đè gí xuống sàn. Hai người quăn nhau mấy vòng liên tiếp, anh nghe tiếng chân người nện rầm rập trên cầu thang.

Lâm Long cười khẩy, “Hạ màn được chưa, sĩ quan cảnh sát Diệp?!”

Anh bị Lâm Long bóp cổ. Có thể là do ngạt thở mà anh cảm thấy mỗi một khôn nguôi, anh đành nhắm mắt buông xuôi. Lâm Long nhìn xuống từ trên cao, đáy mắt phức tạp khó tả, cảm xúc gì cũng có một chút, nhưng nhiều nhất vẫn là khát máu và tham vọng độc chiếm.

Lúc cửa lầu hai bị bật tung ra cũng là lúc mọi người bắt gặp cảnh Lâm Long đang bóp nghẹt cổ Diệp Vũ Chân, còn mặt anh giây phút này này đã trắng bệch.

Các đặc công vội vã kéo Lâm Long ra, anh mới thoát được, xoay đi ho khan.

Khi Diệp Vũ Chân bị họ giải đi, đột ngột Lâm Long gọi giật họ lại. Anh quay đầu, hắn giơ cây bút trong tay lên, mắt hắn tia máu, “Vũ Chân, chớ quên lời thề của tôi!”

Anh chán chường, không hồi đáp, để tùy nhóm đặc công công tay anh và dẫn đi.

Từ ngày thành lập tổ chức Interpol tới nay, tựa thể chưa bao giờ xuất hiện sự kiện nào ác liệt đến thế. Ai ai cũng phấp phỏng chờ xem tổng bộ sẽ xử lý ra sao.

Rất nhanh đã có đội ngũ chuyên gia được cử đến thẩm vấn Diệp Vũ Chân, trong số họ có vài vị là nhà tâm lý học thuộc quân đội.

Điều khó liệu là anh sau trước vẫn im thin thít, vô luận người thẩm vấn có áp dụng chính sách mềm mỏng hay cứng rắn với anh, anh vẫn chỉ làm thỉnh không chuyện trò.

Lỗi của Diệp Vũ Chân quá rõ ràng, nhưng định tội anh lại quá khó khăn.

Tội hiếp *** chắc?

Anh đâu có xâm phạm Lâm Long thật. Hành vi phạm tội của anh cùng lắm cũng chỉ là tội *** loạn giữa nơi công chúng thôi.

Đã thế anh còn từ chối hợp tác, đâm ra các nhà tâm lý học kia cũng không cách nào phán đoán có phải anh mắc bệnh tâm thần nào không tiện nói hay không.

Dù Miguel đã hạ lệnh không được tra tấn anh, nhưng ròng rã ba ngày trời chịu đựng tra khảo tới tấp từ những người đến từ khoa I nên chả mấy chốc anh gầy rạc đi, diện mạo vốn dĩ anh tuần nay hốc hác và tái nhợt.

Đáng ra vụ án này còn phải rầy rà rất lâu, ấy vậy mới vài ngày ngắn ngủi, bên tổng bộ đã căn cứ vào tố cáo của Diệp gia mà chuyển Diệp Vũ Chân quốc tịch Anh sang cho phòng hình sự London.

Bên khoa I uất lắm, song chỉ có nước bó tay.

Chiều theo điều lệ bảo mật, anh phải chờ phán quyết bí mật xong mới được phép giam anh vào nhà lao bậc I.

Trước khi đi, Lâm Long có đến, thoát nhìn giống như chuyện lời thôi hồi tối đó chưa hề xảy ra với hắn.

“Diệp Vũ Chân, biết tôi đang nghĩ gì không?” Hắn bận áo sống chỉnh tề, đứng ngoài song sắt, nhìn khoang mắt tối sầm của anh mà cười nói.

Anh tựa đầu lên vách tường rồi đáp, “Mày nghĩ gì tao không quan tâm.”

“Người như em mãi mãi không dám sống theo ý tưởng chân thật của mình. Em nói điều em không muốn nói, em không làm chuyện em muốn làm, thậm chí lên giường kẻ em không muốn lên. Em sống theo ý nguyện người khác, do đó tưởng chừng cuộc sống rất tốt đẹp, nhưng kỳ thực em vô cùng đáng thương.”

“Chúc mừng!” Anh thản nhiên tiếp lời, “Rốt cuộc mày cũng chịu thôi cái trò tự biên tự diễn rồi.”

Lâm Long đánh giá anh từ đầu xuống chân như muốn đào xem sâu trong thâm tâm anh thực chất nói gì. Hắn bảo, “Diệp Vũ Chân, em không tiếc lên giường với Andrew để gìn giữ hình tượng của em, tôi thật tò mò động lực cỡ nào mới có thể giúp em thay đổi dữ vậy? Em nhất định đừng giải thích cho tôi rằng em vì chính nghĩa đấy nhé.”

Anh vẫn đáp lạnh nhạt như cũ, “Tao chả muốn nói gì với mày. Mày chỉ cần nhớ giữ lời hứa là được.”

Phiến môi Lâm Long vẽ ra một ý châm biếm, “Em cũng chịu nhớ ra vở kịch còn cần phối hợp của tôi sao Diệp Vũ Chân? Em có tin tôi thừa sức cho em sự chẳng tày gang trong khi em đã đánh đổi tất cả hòng đạt thành mục đích không? Thanh danh em đã rơi rụng rồi, em tự thấy mình là anh hùng vô danh. Không đâu, em trở thành tên biến thái nhà nhà đều biết, một tội phạm bị truy nã thực thụ trên giấy tờ. Tình yêu, sự nghiệp, tự tôn, thanh danh... Em không có gì sót!”

“Lâm Long...” Anh cướp lời hắn, “Biết lý do sao tao phải làm vậy không?”

Anh nâng mắt nhìn về phía hắn, hết sức tường minh, “Vì tao muốn để mày biết, tao không thụ động theo kịch bản của mày đâu. Thế nên giờ mày không cần thiết kể lể tao nghe kịch bản của mày làm gì. Lâm Long, tao chỉ cần mày nửa vở kịch, mày muốn diễn hay không cũng không hề to tát gì với tao. Bởi lẽ, trên sân khấu, ngay cả diễn viên phụ mày cũng không phải, mày chỉ là một đạo cụ quen.”

Lâm Long bất thành linh chụp lấy chân song, hai mắt đỏ ngầu dữ tợn, “Diệp Vũ Chân... Được lắm, tôi chờ xem em diễn hết vở đây. Em nghĩ không có tôi, em có thể thành công ư...”

Hắn hình hích vì buồn cười, “Diệp Vũ Chân, em đoán Andrew sẽ nương tình với em? Sẽ vứt bỏ món hời bốn mươi triệu Euro tiền vũ khí vì em? Sẽ dâng ngai vàng Hoàng đế buôn lậu châu Âu mà gã ta ngồi còn chưa kịp nóng đít cho em? Em cũng tự cao giá mình quá! Đối với Andrew, em chẳng qua là một món thuốc có phần đặc biệt trên giường, vì dù sao đâu phải vị sĩ quan cảnh sát nào cũng chịu giàng chân hầu hạ một gã trùm sò mafia đâu. Em nghĩ thời điểm em không còn hữu dụng mà có khi còn gây nguy hại cho gã, vậy sức hấp dẫn từ món thuốc em đây còn đáng được mấy đồng?”

Hắn rống lên trong cơn kích động, đến khi xong thì áo quần đã xộc xệch. Hắn bỏ tay ra, phúi phúi lại cổ tay áo, chỉnh trang lại áo, khôi phục bình tĩnh, đoạn cả cười, “Nên, Vũ Chân, tôi sao nỡ dập tan kết cục màn hí kịch cuối cùng giữa em và Andrew chứ? May mắn nhé, đừng quên tôi vẫn luôn theo dõi diễn xuất của em.”

Mãi khi nghe tiếng bước chân hắn hoàn toàn biến mất nơi con đường, anh mới từ từ thư thả, khép mắt lại. Đêm nay sẽ lại một đêm mất ngủ. Từ lúc bắt đầu bị nhốt, thẩm vấn kéo dài suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, hiệu quả thuốc tiêm làm anh tỉnh táo, anh như đã quên mất trạng thái ngủ say là thế nào rồi.

Kỳ thực Lâm Long vừa đi đã có người áp giải anh đến trại tạm giam ở London.

Điều kiện chỗ này kém rất nhiều so với nhà giam của Interpol, không khí còn phang phảng mùi xú uế, nhưng với anh thì hai chỗ đấy hoàn toàn không có gì khác biệt.

Anh vẫn tư thế đó, vẫn lặng im, thao thức ngồi trên giường.

Các quản giáo của trại tạm giam thì thoảng lại ngó vào xem anh, họ dường như còn chưa từng gặp ai lại có nhiều người vào nhờ họ chiếu cố cho gần ấy.

Chung quy anh ta là ai? Tại sao cứ dăm phút lại có sếp này gọi họ phải giáo huấn người này chút đỉnh, mà họ còn chưa đụng vô cái dùi cui đã có sếp khác gọi điện thoại dặn dò có thể nào chẳng nữa cũng phải bảo toàn cho người này.

Sự mâu thuẫn này diễn biến không ngừng, do đó các cảnh sát quyết định tốt nhất cứ đừng nên manh động thì hơn.

Rõ ràng đây là một cuộc chạy đua quan hệ nội bộ của tổ chức Interpol, khoa I thì muốn nhờ tay trong dạy anh một bài học, phân bộ Anh quốc và tứ xứ nữa thì lại gọi điện nhờ người ta để mắt giùm đến anh.

Hai ngày sau, thằng Tom bị lỡ mồm, sắc mặt mọi người cũng chẳng lấy làm đẹp đẻ. Tay người nào người nấy cũng đều lăm lăm ống nghe, miệng thì trò chuyện điện thoại cùng một phân bộ khác.

Khoa I điều tra nội bộ thì chuyên môn móc nối quan hệ rồi, còn phân bộ Anh quốc thì hơn bọn họ ở chỗ quan hệ cửa sau. Bên nào cũng ra sức, cả hai bên hăng còn bắt phân thắng bại.

Số cảnh sát ở nhà giam hiểu kỳ về Diệp Vũ Chân không chịu được, mà anh lại chỉ bàng quan với tất cả mọi chuyện đang diễn ra xung quanh, nhin ăn nhin ngủ, cả ngày ôm đầu gối nhìn đăm đăm xuống đất.

“Đại loại là bị chịu kích thích nào chẳng?”

“Hỏi Chúa. Nhưng mà đẹp trai phét chứ chả đùa.”

“Ừm... Anh chàng Đông Á này mà vô nhà đá thì e khổ đây. Không hiểu anh ta đang cố gắng hay là hết gắng gượng được rồi.”

“Mày không thấy bao người đòi chăm sóc đến hắn đấy à?”

“Cơ mà kẻ muốn cho anh ta biết tay cũng không ít đâu.”

“Hễ vô tù là tiến vào một thế giới khác rồi. Kiểu như anh này hơn nữa là muốn ném cho bọn dê xồm kia ăn thịt chứ gì.”

Tiếng nói chuyện rào rào nhân buổi nhàm chán của các quản giáo chốc chốc lại truyền vào nơi anh.

Đôi mắt hăng luôn bất động của Diệp Vũ Chân bỗng nhiên giật mạnh.

Là tiếng bước chân. Anh bị giam bốn mươi tám giờ, nhưng tiếng này không phải cảnh sát trực đi giao ban.

Bỗng chốc mọi thứ im phăng phắc.

Có thoang thoảng mùi lạ. Anh gần như bật dậy khỏi chiếc giường đơn đúng ngay thời khắc ngửi thấy mùi hương này. Lập tức từ hành lang ném vào một quả lựu đạn khói, khói đặc xì ra nhanh chóng cuộn phủ cả phòng giam chật hẹp.

Lẽ nào là... Lâm Long! Anh mơ hồ suy đoán một giả thiết.

Người anh đang chờ dĩ nhiên là Andrew, nhưng với cái tính của Lâm Long, nếu hắn tự dưng nuốt lời, không tuân thủ hiệp định nữa mà làm xằng bậy cũng không phải chuyện lạ.

Anh nghe thấy tiếng mở cửa song sắt, một bóng đen lén vào, vừa mò đến đã bị anh lựa chọn phản kháng theo phản xạ. Anh túm lấy tay cầm súng kẻ đó, tiếng xương cốt răng rắc nứt nghe rành rọt vào tai.

Súng trên tay kẻ kia rớt xuống, mà đồng thời lúc này, Diệp Vũ Chân cảm giác vai trái bại cả đi, tầm mắt tối sập, cơn buồn ngủ đã lâu ủa đến, cả người anh bất tri bất giác ngã nhào xuống.

Không rõ đã qua bao lâu, anh mới hồ hồ mê mê tỉnh lại, cơ thể tròn trĩnh, vẻ như đang trong một chiếc xe chạy.

Bên cạnh đó, hình như có người đang cởi áo anh, từng cúc từng cúc áo một bị gỡ bỏ.

“Lâm Long!” Anh tức thời choàng tỉnh.

“Suyt, suyt!” Người nọ giữ anh lại, nhẹ giọng nói, “Là ta mà, cưng!”

Giờ phút này anh mới nhìn rõ người trước mặt. Mi mắt hẹp dài, đồng tử xám bạc, khi thì lạnh lẽo, khi thì mĩa mai, không phải Andrew thì còn là ai nữa? Anh bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hết sức.

Tay Andrew cầm còng, khê khàng thoa lên nốt anh bị súng gây mê bắn trúng, gã cười cười, “Ta nghe nói mấy bữa trong trại tạm giam người chẳng một lần chớp mắt nên kêu tội nó bắn người một nốt nho nhỏ, người lại vịn gây cả tay người ta.”

Toàn thân Diệp Vũ Chân được buông lỏng vô hạn. Andrew... Kế hoạch đã thành công.

Chẳng hay là vì tác dụng thuốc mê vẫn còn hay vì nguyên cớ nào khác, anh lại ngủ thật sâu giấc.

Về phần sau đó Andrew ôm anh xuống xe, anh cũng không mấy may phản ứng.

Ngủ ngay đơ suốt hai ngày xem như anh mới thỏa, nhưng vừa tỉnh, lại ôm đầu gối ngồi thừ ra.

Andrew tất nhiên biết đã kích lần này gần như mang tính chất hủy diệt anh. Không ai hiểu rõ hơn gã rằng anh quý trọng công việc này biết bao. Nó vừa là niềm gửi gắm của anh, vừa là điều anh theo đuổi.

Gã vỗ nhẹ nhẹ lên mái tóc ấy, cẩn thận lựa từ, “Vũ Chân, tuy đặt góc nhìn từ ta là người ngoài thì người thật sự không mất mát nhiều lắm, nhưng giả như người dứt khoát phải giải bày chân tướng cho bọn đao kia bằng được, thì chuyện Lâm Long... Ta cũng là nhân chứng. Nếu người thấy tất yếu... Ta bằng lòng ra tòa giúp người...”

Thâm tâm anh rung động, có chút ngỡ ngàng.

Ra tòa làm chứng, chẳng những không phù hợp với dự vọng gã mà còn trật lất mục tiêu của gã. Pháp luật nước Anh... hoặc giả là pháp luật loài người đều là phe đối địch trong mắt con gấu. Ngay như tình thế hiện nay, mối quan hệ hợp tác giữa gã ta và Interpol mà nói đã sớm trở thành một sự dính líu rồi.

Nếu không có Diệp Vũ Chân, Andrew sẽ thẳng thừng quẳng toẹt cái quan hệ hợp tác cóc được lợi nhuận tí tẹo nào với tổ chức Interpol đó đi ngay.

Thực tế, sự sa cơ tại thời điểm hiện tại của Diệp Vũ Chân lại là chuyện có ích cho gã chứ chẳng thiệt chỗ nào.

Hướng hồ lâm vào tình cảnh thất thế như giờ đây, anh đã không còn gì để chống cự lại dự vọng chiếm hữu anh mỗi ngày một mãnh liệt từ gã Andrew nữa.

“Khỏi cần!” Anh hạ tầm mắt, đứng đưng đáp, “Ta không về được nữa rồi! Không có khả năng trở về nữa.”

Gã kia hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt anh, miệng lưỡi đầy tiếc hận, “Vũ Chân, nhưng mà thế... Chính nghĩa của người sẽ ra sao hử?”

Anh đột nhiên trợn mắt, cắn răng mà rằng, “Andrew, người đang chế giễu ta sao?”

Gã lắc đầu khe khẽ, hai hàng lông mày rậm rì nhíu tít, “Ấy, làm gì có chuyện đó hả cưng. Ta chỉ nói thật thôi. Vũ Chân, chính nghĩa là cái thiên thần bán ra, mà người luôn muốn làm người mua bán với thiên thần, người dùng những thứ sống còn của người đổi lấy chính nghĩa...”

Anh im bặt không trả lời câu này của gã.

Andrew ngừng nói một lát bèn đổi chủ đề, “Vậy thì... Người tính sẽ thế nào?”

Anh chậm chậm khép mắt, “Ta đưa mật mã cho người, người mở két ngân hàng Hoa Kỳ lấy giúp ta một vật.”

“Rồi sao?” Andrew lại hỏi.

“Chắc ta cần đi đâu đó lánh mặt một thời gian.”

“Một mình người?”

“Ừ.”

“Mơ dê!”

Đây vốn là mục đích của anh, nhưng nghe gã hùng hồn tuyên bố thế, anh vẫn cực kỳ bức bối.

“Thế người muốn như nào?”

Cặp mắt xảo quyệt của gã dừng lại trên người anh, gã bảo, “A, ta đều muốn như nào hết, người nên ngắm Chúa muốn như nào thì đúng hơn đấy. Ta đòi Vũ Chân làm quà Noel cho ta, hửn chưa tặng, ta đòi Vũ Chân làm quà lễ Phục Sinh cho ta, hửn cũng lơ lơ, lễ Tạ Ơn cũng không thấy hửn đả động gì vụ quà cáp. Bây giờ ta hiểu rồi, té ra Vũ Chân lại là quà Quốc tế thiếu nhi.”

Diệp Vũ Chân không thể không thừa nhận gã ác ôn này rất biết cách chọc anh phát tức cũng như làm anh xúc động. Tự như lúc này, dù chẳng biết thật hay giả, nhưng tâm trạng mong chờ một ai đó đến làm quà tặng mình, anh thực lòng thấu đáo.

Chẳng qua nguyện vọng của anh vẫn chưa bao giờ được Chúa thực hiện. Ngược lại, Chúa biến anh thành món quà tặng cho một kẻ khác.

Tặng cho... gã lưu manh nhất nhì thế giới này.

Andrew chăm chú nhìn khắp người anh, con người gã như trông xuyên qua cả tấm áo khoác, soi thẳng vào bên trong anh, nhìn từng tác da tác thịt, nhìn từ chân lên đầu, kể cả nơi giữa hai chân anh, gã cũng bỏ thời gian dài ra tỉ mỉ quan sát.

Anh đã phải chuẩn bị sẵn tinh thần để kẻ Andrew thích làm gì thì làm rồi, nhưng Andrew vẫn bắt anh cho gã xem lông.

“Người có thôi đi không hả?!” Diệp Vũ Chân cúi kính gắt lên với gã.

“Hửm... Được nhận quà ta toàn quen phải ngắm đi ngắm lại ngắm tái ngắm hồi, người biết hiếm dịp nào ta được tặng quà mà. Vũ Chân thì có khi cả năm nhận quà lia lịa còn không kịp nhìn kỹ ấy chứ, nhỉ?” Gã biếng nhác thanh minh.

Đúng thế... Anh rũ mắt. Từ nhỏ đến lớn, quà nhận hàng năm nhiều không đếm xuể, mở còn thấy ngại nói chỉ là nhìn ngắm kỹ. Lần nào nhận quà cũng phải tỏ ra lịch sự, kể tiếp là giả vờ mừng rỡ, người tặng sẽ thấy mỹ mãn mà đi. Có điều, số quà ấy, anh ngay cả bóc cũng chưa hề bóc.

Anh sống giả dối như thế, cho nên Chúa mới gạt bỏ ước nguyện của anh đi, vì chính anh cũng đâu có tôn trọng ước nguyện của người khác.

Diệp Vũ Chân nhìn gã bên trên mình, tạng vóc cường tráng đè xuống anh một cảm giác áp bách, mà anh vẫn buộc phải thừa nhận nó. Thứ áp bách ấy giúp anh thấy bình yên và an toàn.

Lỡ một ngày nào đó anh trở thành chứng ngại vật của gã, liệu gã còn có thể giống như hiện giờ được không?

Nếu gã đàn ông này phát hiện anh đến làm gián điệp, gã ta... sẽ thế nào?

Sẽ giết mình chẳng?

Anh nhắm mắt, một sự rã rời cùng cực dấy lên trong lòng anh. Hãy kệ đi thôi.

Có lẽ đây là ý của Chúa trời. Người để gã ta đến kết thúc cuộc đời anh, coi như Người đã dành cho anh đòn trừng phạt sau cuối.

7. Chương 7

“Này, hãy ở bên ta đi.” Andrew lặp lại lần nữa.

Anh ngược mắt, lạnh lùng hỏi, “Ở bên người làm gì? Làm tình nhân cho người mặc sức đè ư?”

Bingo, chuẩn không cần chỉnh rồi Nhưng miệng Andrew lại rất chân thành trả lời thế này, “Đương nhiên là cùng sống với ta. Vũ Chân, nửa cuộc đời còn lại của người hãy giao cho ta đi, ta cũng giao nửa đời sau của ta cho người.”

Anh nhướn mày nhìn gã, “Sống cùng người?”

Andrew chạm ngón trỏ với anh, thành kính không sao nói hết, “Sống cùng nhau.”

Anh ngẩng hẳn đầu, đáp, “Chia nửa cái ghế người đang ngồi cho ta đi, chia cả một nửa mỗi hàng của người luôn nữa.”

“Gi?” Andrew cau chặt mày.

Anh lại cười nói, “Có thể mới chứng minh được thành ý của người chứ? Chẳng lẽ sai sao, ngài Andrew Pastel? Sống cùng nhau không phải nói suông bằng mồm, thứ người cần chia nửa cũng không chỉ có mỗi cái giường.”

Hai đầu lông mày của gã chừng như sắp dính chệt lại với nhau, gã tỏ ra khó xử, “Cơ mà Vũ Chân, người quên mấy chuyện ta làm có hơi khác chút so với chính nghĩa...”

“Chính nghĩa... Liên quan gì đến ta?” Anh lạnh nhạt cắt ngang lời gã.

Câu này rõ ràng là đúng, nhưng từ miệng Diệp Vũ Chân nói ra, Andrew cứ cảm thấy nó kỳ quặc khó tả.

“Để ta cân nhắc, cưng, người nghỉ ngơi đi.”

“Mày phát biểu xem hấn có nói thật không?” Andrew nhìn anh qua màn hình giám thị, hỏi sang tên áo đen đứng cạnh.

“Chủ nhân, ngài hỏi thật gì cơ?” Tên áo đen cẩn thận dò hỏi.

Độ rày thời thế rối ren, hấn cũng không định rước vạ, song nhác thấy Andrew lờ mờ, hấn liền cuống quýt bổ sung, “Ý ngài đang hỏi chuyện anh Diệp muốn buôn lậu mại ***, giết người phóng hỏa cùng chúng ta có thật không ấy ạ?”

Hấn không lưng cả ngày cũng không nghe được tiếng Andrew xác nhận, đến khi mỏi quá phải ngẩng lên thì Andrew đứng vụt dậy, rời đi luôn rồi.

Mấy ngày nay Diệp Vũ Chân tuy ít nói đến nỗi khiến người ta phải dè dặt, song tối thiểu anh cũng chịu ăn, chịu uống, sau vài bữa sắc mặt đã khá khẩm hơn nhiều.

Andrew ngồi bên kia cái bàn, nhìn anh hồi lâu mới bảo, “Vũ Chân, ta cũng có rất nhiều mối làm ăn, rất nhiều tiền bạc chính thống cơ mà. Với cả, giờ ta cũng đang có ý buôn bán chính đáng, chỉ bằng ta cung cấp vốn, người tùy ý sử dụng được không?”

Anh cúi đầu, cười khê, “Andrew, người đang gò bó bản thân đấy à? Có ý gì? Đưa tiền cho ta chơi?”

Andrew hình như cực kỳ tức giận, “Vũ Chân, có vài chuyện thật sự không hợp với người đâu!”

Anh điềm nhiên cướp lời, “Chẳng thà người nói luôn là có vài chuyện, người không hề tin tưởng giao vào tay ta đi, Andrew!”

Hai người cùng đồng thời quắc mắt trừng nhau một hồi, sau vẫn là Diệp Vũ Chân tránh đi trước, nói vồn vện, “Ta muốn về nhà một chuyến. Việc này hẳn người đồng ý được chứ?”

Lẽ tất nhiên Andrew sao bỏ qua được cơ hội làm hòa tốt thế này, gã cười tủm tỉm, “Yên tâm, kể cả lũ thiếu gia có bao vây nhà người một con kiến cũng không chui lọt, ta vẫn thừa sức đưa được người về nhà. Ừm, có vui hơn chút nào không?”

“Chớ quên trước kia người phải lao đao trong tay ai, nên đừng có gọi bọn họ là thiếu!”

Andrew cười cho qua và rồi chuyển sang ngữ điệu nghiêm chỉnh, “Không, ta chỉ công nhận rằng ta lao đao vì người thôi. Mà cũng chỉ có người, ta mới tình nguyện để mình thương sọ chẳng chịt.”

Gã nói dứt, anh liền ném khăn ăn lên mặt bàn, xoay lưng bỏ đi.

Nằm trên giường nhắm mắt, giấc ngủ kéo dài liên tiếp mấy ngày qua cũng không xóa nhòa được cơn mệt mỏi. Sự rã rời dấy lên từ tận chốn sâu thẳm trong tâm can anh.

Chuyện anh làm nội ứng đây cũng tựa như một sự đoạn tuyệt tận cùng, thậm chí anh còn không dám nghĩ tới đường lui sau này của mình. Mặc dầu vậy, anh biết Andrew sẽ không dễ gì tin anh cắt đứt cùng Interpol thật, lại càng miễn chi đến Geoffrey.

Cũng chính vì không có đường lui, anh bỗng khao khát được về nhà quá đỗi.

Đồ rằng điều này hẳn không khó để được Andrew. Xét đến một kẻ có thể mua bán vũ khí đắt đỏ không tán công vệ tinh, thì việc lừa lừa một đám người đi và kiếm có đưa một người vào Diệp gia chỉ là chuyện muối.

Quả như sở liệu, một ngày sau, Andrew đã bố trí cho Diệp Vũ Chân ngồi vào xe một vị nghị sĩ, ngang nhiên vào cổng nhà Diệp.

Xưa vì cam chịu để Andrew giam cầm nhằm cứu Tăng Vũ Sâm mà anh bị lão gia Diệp đuổi khỏi nhà đã năm năm. Chừng ấy năm qua, đây là lần đầu tiên anh về nhà Diệp.

Khi bác Đình gặp anh đứng mỉm cười dưới hành lang, bác xúc động thiếu điều quên mất cả giọng nói.

Theo năm tháng nhìn anh trưởng thành từng ngày, giữa cảm nhận của họ, không ai có thể thay thế được anh. Dù cho anh có rời đi bao lâu, trong mắt họ, anh vẫn luôn luôn là người kế thừa chính tông nhất của Diệp gia.

“Thiếu gia, thiếu gia, để tôi đi báo cho lão gia cậu về rồi!” Tay bác Đình run lật bật, trông mắt cũng hoe đỏ.

Anh chỉ giơ ngón trỏ ‘suyt’ nhẹ một tiếng, “Bác Đình, cháu chỉ muốn về nhà lặng lẽ, không tính phiền đến ông nội.”

Bác Đình hệt hăng lắm, cố hàn gắn, “Thiếu gia à, kỳ thực lão gia vẫn hằng mong mỗi cậu trở về. Ngài ấy không tiếp điện thoại của cậu chẳng qua muốn cho cậu...”

Anh vội cắt lời ông ta, “Cháu hiểu mà. Chỉ là... hôm nay không tiện.”

Bác Đình nhún, “Lão gia đang uống trà với khách trong sân...”

“Cháu nhìn chút qua rèm là được rồi.” Anh liền quay bước, bước ra sảnh chính.

Cấu trúc nhà họ Diệp kết hợp giữa phong cách Trung Hoa và Tây Âu, phần nhà ở đậm nét hiện đại nhưng sân vườn lại thiết kế đúng chuẩn Trung Quốc, có hồ, có đài nghỉ lưng lững mặt nước.(1)

Trà phòng nằm ở nơi có thể quan sát đài nghỉ trên hồ. Anh băng qua vườn, nghe thấy tiếng Diệp Thiên Hào cười, tuy vẫn sang sảng, song đã già nua thật nhiều so với năm năm trước.

Anh đứng nơi vườn hoa, sẽ sàng nhấc tấm rèm cửa, vừa đưa mắt đã trông thấy Diệp Thiên Hào. Ngày anh đi cách đây năm năm, mái tóc ông nội mới chỉ hoa râm, mà nay đầu ông đã bạc trắng.

Chỉ một tích tắc, lệ nóng đọng đầy hốc mắt anh. Công ơn hơn hai mươi năm dưỡng dục, mối thù hận về mẹ về cha, phút chốc xoáy vào nhau.

Có rất nhiều xúc cảm đan xen lẫn lộn, anh đã chẳng thể nhận ra nổi tư vị ban đầu.

Anh thả rèm xuống, đi khỏi. Bác Đình thấy anh quay lại một mình không khỏi thất vọng, bèn hỏi, “Thiếu gia, cậu không vào gặp lão gia một lần ư?”

“Không ạ, để lần sau đi!” Anh nói, “Cháu muốn xuống dưới hầm. Có phải quà cáp ngày xưa của cháu đều cất hết ở đó không?”

“Đúng thế, thiếu gia.” Bác Đình hỏi có phần tò mò, “Thiếu gia, cậu muốn xem số quà đó sao?”

“Vâng...” Anh đáp, “Kiểm tra xem có hộp nhạc không!”

“Hộp nhạc?” Bác Đình nở nụ cười, “Đương nhiên có chứ, năm nào thiếu gia chả nhận được cơ man là hộp nhạc của các tiểu thư tặng!”

“Cháu muốn xuống xem được không?”

“Tất nhiên rồi, thiếu gia.”

Bác Đình dẫn đường chỉ Diệp Vũ Chân xuống kho hầm, chỉ vào hai dãy giá và thưa, “Thiếu gia, hai hàng này chính là các hộp nhạc cậu được tặng!”

Tuy số quà này anh không bóc nhưng luôn có chuyên gia bóc thay anh, rồi phân loại chúng, đặt vào vị trí thích hợp để sau này nếu chủ nhân có muốn sử dụng hay kiểm tra, những món quà quý giá hoặc của những nhân vật quan trọng đều được ghi tên trong danh sách, trình cho anh xem qua. Nhưng trên thực tế, có mấy ai tưởng mình nổi hùm nghia “nhân vật quan trọng” hay “món quà quý giá” để mà phân chia nào?

Họa hoằn lắm mới có người chọn tặng một đứa bé trai hộp nhạc làm quà. Tặng Vũ Sâm tặng nó cho anh, có lẽ mục đích căn bản là muốn anh chú ý. Nhưng anh vốn dĩ quen được nghênh đón, người muốn thu hút sự chú ý của anh đâu chỉ có mỗi Tặng Vũ Sâm?

Hai kệ đồ xếp đôi bày la liệt đủ kiểu hộp nhạc, bởi số lượng quá khổng lồ nên có sắp xếp gọn gàng bao nhiêu cũng dần dần bị thành chiều hướng chất đống lên nhau.

Anh xắn tay áo, tìm tòi giữa hai hàng hộp nhạc. Mỗi một hộp mở ra là lại vang lên đoạn nhạc réo rắt, nhạc qua đi còn có lời nhắc lại. Bây giờ, anh mới hiểu nguyên nhân mọi người chuộng tặng hộp nhạc, chính là vì nó có thể gìn giữ giọng nói của họ ở lại.

Rất nhiều hộp nhạc đã chẳng còn hoạt động được, nhưng vẫn có thể mừng tượng ra nội dung của chúng dựa vào số hộp đã mở:

“Anh à, em... em chỉ muốn thổ lộ rằng em thích anh! Em có thể làm bạn gái anh được không?”

“Đàn anh, thực ra từ lúc vào trường tới giờ em vẫn hằng chú ý anh. Anh đánh tennis rất đẹp, lần nào anh tập em cũng xem, em đội mũ bóng chày màu đỏ đó anh! Đàn anh, anh có từng thấy em chưa? Nếu thấy, anh cũng đừng lại chào em, chỉ cần vẫy vọt với em là đủ rồi. Thật ạ, em chỉ cần anh vẫy vọt với em là đủ lắm rồi...”

“Anh, em là Jones. Em biết anh chưa nghe tên em bao giờ, nhưng mà tuần này em muốn mời anh đến dự tiệc sinh nhật của em, được không ạ?”

...

Cuối cùng, Diệp Vũ Chân cầm một chiếc hộp gỗ thủ công tay giờ đã phủ bụi dày, lớp bụi bám chặt đã làm thất thoát vẻ đẹp ban đầu của nó, thoát trông nó chính là chiếc hộp đã nằm im lìm nơi đây lâu nhất.

Khi anh mở nó ra, bên trong bất chợt bắn lên một con rối gỗ, nếu không phải do anh phản xạ lẹ thì đã bị con rối đập vào mũi hoặc đập vào trán rồi.

Con rối thô sơ được làm bằng tay mang hình hài một đứa bé trai mặc khố, dù rất vụng về, nhưng vẫn có thể nhận ra nét mặt Tăng Vũ Sâm. Cái này hẳn là do y tự mình làm, bởi dưới đáy hộp còn có cả một câu hỏi mà y đã dùng dao khắc xiêu khắc vẹo lên: Làm bạn nhé?

Anh tựa thân vào bức tường lạnh lẽo dưới hầm, ngồi bệt trên nền đất, nhìn con rối gỗ lắc trái ngả phải trên miếng lò xo như đang nhảy múa. Thứ hiện hữu dưới chân nó, tựa thể một nhân sinh khác mà anh đã bỏ lỡ mất rồi.

Anh cất chiếc hộp lại, chậm chậm ra khỏi hầm ngầm.

Nếu bạn nhận ra mình đã vượt mất một ai, đồng nghĩa bạn đã để hụt mất người ấy không chỉ một lần, vì rằng Chúa đầu chỉ cho con người mỗi một cơ hội thôi đầu.

Anh khép ồm cánh cửa lại, bác Đinh đi tới mở lời, “Thiếu gia có tìm được thứ cần tìm không?”

“Có.” Anh mỉm cười và trả lời.

“Tốt rồi.” Đến đây, bác Đinh hơi do dự, “Thiếu gia, cậu không đi gặp lão gia thật ư?”

Diệp Vũ Chân lắc đầu.

Anh trở ra chiếc xe của ngài nghị sĩ, xe nhanh chóng lái ra khỏi cổng Diệp gia.

Đi được nửa đường, này giờ vẫn đang nhắm hờ mắt, bỗng dưng anh vỗ lên tấm kính ô cửa cách ly, “Xin dừng xe một lát được không?”

Vỗ mãi, cửa kính đó mới mở, tên áo đen ngồi bên ghế phó lái hơi nghiêng nửa người sang nhìn, “Anh Diệp, chủ nhân đã dặn dò không được dừng xe giữa đường, mong anh đừng làm chúng tôi khó xử!”

Anh đứng dừng nói, “Andrew sai các người áp giải tôi sao?”

Tâm tư vị thiếu gia này khó dò hơn cả chủ nhân, thiệt tình làm tên áo đen vô cùng lúng túng. Hắn cân nhắc hồi lâu mới đáp, “Ý chủ nhân là bên ngoài hiện giờ rất nguy hiểm, do đó mong anh Diệp hiểu cho!”

Hắn nói xong, cửa cách ly cũng hạ xuống. Ngay trong nháy mắt nó đóng kín lại thì bị một vật hình tròn chệt ngang, tiếp sau đó một bàn tay trắng muốt xuyên qua bóp chặt cổ hắn.

Diệp Vũ Chân gần giọng, “Đỗ xe. Mà có 50% vận may rằng hôm nay tâm trạng Andrew khá tốt.”

Tên áo đen sững sờ nhìn bàn tay nọ, vừa trắng vừa thon. Giả như chỉ có thế thì hắn đã chẳng thêm bận tâm, nhưng đây lại là tay Diệp Vũ Chân, cảm giác sờn ráp giữa những ngón tay nhắc nhở hắn rằng, chỉ cần vốn vẹn vài giây, nó đã thừa sức vịn gậy cổ hắn.

Trầm tư hồi lâu giữa việc chọn lựa thả hay không thả Diệp Vũ Chân xuống xe, hắn vẫn còn phương án thứ ba, đó là dùng súng hắn đang cầm bắn gãy tay anh, cái tay kia của anh cùng lắm cũng chỉ có thể tấn công phần sọ sau của hắn mà thôi.

Nhưng tên áo đen cũng không phải người thường, hay là nói hắn chính là cuốn từ điển sống về quan hệ của Andrew và Diệp Vũ Chân. Hắn hiểu rõ dù hắn có thả anh hay không, đường sống của hắn đều là 50:50, nhưng một khi hắn nổ súng, hắn sẽ cầm chắc cái chết.

Cho dù sau phát súng kia vẫn chưa bị Diệp Vũ Chân bẻ cổ mà chết, thì kiểu gì cũng bị chủ nhân giết chết.

Thành thử, hắn bình tĩnh phân phó, “Dừng xe... Thằng ngu này, sao dừng giữa đường? Lùi sang đằng kia!”

Người tài xế của nghị sĩ sớm đã bị dọa trắng nhợt cả mặt mày, vâng vâng dạ dạ đỗ xe ven đường đúng chuẩn luật giao thông.

“Anh Diệp, anh xem đồ đây được chưa? Anh có thể cải trang một xíu, hoặc thỏ... ấy nhầm, hoặc đổi một con xe khác!”

Anh quảng cho hắn một câu, “Chuyên nghiệp đấy!”

Hắn vội vàng cười khi khi, “Tôi theo chủ nhân lâu thế rồi, ít nhiều cũng có tiến bộ... Đáng ra anh Diệp đi đâu, tôi đưa anh đi cũng được mà, kiểu gì cũng an toàn hơn nhiều so với việc anh đi một mình.”

Tựa hồ anh cũng ngẫm nghĩ một lúc mới bảo, “Được, mở cửa cách ly, đưa súng đây.”

Hắn tức khắc nghe theo. Vị thiếu gia này nghĩ gì trong đầu, hắn không biết, nhưng để lạc anh ta thì hắn cứ phải gọi là xác định với chủ nhân đi. Bởi vậy, sống chết gì cũng phải bám theo Diệp Vũ Chân, tên áo đen âm thầm tâm niệm chắc mẫm như thế.

Anh ta chịu hợp tác như này đã là tốt lắm rồi. Hắn thở phào một hơi.

Thế nhưng khi hắn mở cửa, ngay chớp nhoáng hắn trao súng cho anh, trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ: Theo từ điển hiểu biết của hắn về anh và Andrew, thì anh ta chưa bao giờ có hai chữ “hợp tác”.

Hắn cảm thấy cổ mình bị tấn công mạnh bạo, trước mắt đột ngột tối sầm, ngã vật xuống ghế. Người tiếp theo ngất xỉu là tài xế, tiếng kêu oang oang bị chặn lại lưng chừng.

Diệp Vũ Chân lần mò quần áo trên người mình. Anh mặc đồ gì, số đo mấy, Andrew đều nắm rõ như trở bàn tay, nhiều khi anh còn lơ mơ chẳng nhớ quần áo đang mặc tốt cùng là từ tủ quần áo của Andrew hay từ của anh nữa.

Anh sờ cổ áo, rồi kiểm tra cúc áo. Chiếc áo này là anh vớ bừa từ tủ gã kia, đáng lý sẽ không có máy định vị mới đúng... Song khi anh kiểm đến mép vạt áo, bỗng nhận ra có gì đó lỗi lòi.

Chắc chắn không thể có khả năng anh trùng hợp chọn trúng chiếc áo có gắn máy định vị. Vậy hắn là Andrew tới qua đã gài máy vào tất tần tật quần áo rồi.

Đúng là bản tính của Andrew. Tưởng chừng cọc cằn, thực chất lại rất chi li... Và cũng quyết đạt thành mục đích lắm thay.

Anh gỡ cái máy cỡ bằng hạt gạo kia xuống, đeo khẩu trang đen rồi xuống xe, đi ra giữa làn đường, ném nó lên một chiếc xe buýt đang dừng đón khách.

Nếu cứ như thế ở cạnh Andrew thì sẽ làm gã hồ nghi, vì hiển nhiên đào đâu ra chuyện anh chịu thoái lòng vậy chứ, anh nhất định sẽ nghĩ cách bỏ đi. Nên, anh phải chặt chẽ hành động theo đúng như những gì Diệp Vũ Chân bình thường sẽ làm.

Chỉ có trốn đi mới đủ chộc cho Andrew không dám lơ lửng anh ra nữa khác, vì anh đã không bao giờ còn là sĩ quan cảnh sát Diệp buộc phải giữ mặt giữ mũi, không còn là vị sĩ quan cảnh sát cấp cao bị đe dọa bằng ảnh nóng của mình mà khùng hoảng tới nổi tứ chi mềm nhũn. Anh tự cười cười châm chọc, day hai đầu lông mày.

Có thể, anh mới có cơ hội để Andrew đưa anh tới địa điểm giao dịch.

Anh mau chóng tránh xa vị trí mình xuống xe. Do không muốn làm màu cho số cảnh sát canh giữ bên ngoài Diệp gia phát hiện nên Andrew không cử quá nhiều người đi theo xe Diệp Vũ Chân. Song anh tin chắc chưa đầy mười phút nữa, địa điểm này sẽ đầy ắp thủ hạ của gã.

Nhân lúc đi ngang qua một tiệm kính mắt, anh tiện thể mua cho mình một đôi kính râm, dựng cao cổ áo khoác, bước nhanh về phía trước.

Đến ngân hàng rút hộ chiếu và chỉ phiếu mới ở ngân kết bảo hiểm của mình. Trong số vài cái thân phận và tài khoản khác nhau mà anh có, có cái đã lập hồ sơ báo cáo cho tổ chức, có cái chưa, anh chọn cho mình chiếc hộ chiếu mới tinh chưa lập hồ sơ.

Lắm lúc, cảnh sát hình sự bị bại lộ thường không phải do kẻ thù phát giác, mà là bị chính phe mình bán đứng.

Đó là lý do anh luôn có sẵn hộ chiếu và tài khoản mới chưa nộp cho tổ chức Interpol. Anh hiểu tình huống rằng tất cả tài liệu hồ sơ đã nộp ở Interpol đều có một suất trong tay người khoa I. Tình hình hiện tại, anh không chỉ phải đề phòng Andrew hay Geoffrey, bên phe anh còn đang rình rập đáng sợ hơn thế nữa.

Vừa từ ngân hàng đi ra, bỗng phát hiện hai đầu đường đều có người đi về hướng mình.

Andrew... Anh thoáng nhú mày, lại vừa vặn nhìn đến một thanh niên tóc vàng đứng chuẩn quý tộc thượng lưu Anh quốc đang lạnh lùng quan sát anh. Rồi hắn ta nhấc tay, giữa những ngón tay dài trắng nõn là một mảnh đĩa cứng mini vỡ.

Là Geoffrey!

Anh tức thì chạy vọt đi.

Vung tay đâm mấy thằng thuộc hạ chắn trước người Geoffrey, sau đó anh dồn lực chạy như điên.

Tuy vậy, rõ ràng lần này Geoffrey đã chuẩn bị chu toàn, gần như là chơi chiến thuật biển người. Anh không đếm hết nổi chúng rốt cuộc có bao nhiêu tên, chạy cỡ nào cũng vẫn thấy người ùn ùn xông tới, chúng không cần súng cũng đủ làm thể lực anh cũng hao hụt dần dần, anh bắt đầu cảm thấy chân tay mình rệu rạo.

Mắt thấy đám người càng lúc càng đông, hốt nhiên một con Limo số lượng có hạn đất đỏ đỗ xích ngay cạnh anh. Cửa kính xe hạ xuống, bản mặt Andrew hiện ra với mí mắt nhướn nhướn và khóe miệng tùm tùm, “Vũ Chân, muốn đi nhờ xe không chừng?”

Bình thường còn lâu anh mới thèm, chẳng qua giờ gã ta lại tỏ vẻ lịch thiệp, anh đành cắn răng nói qua quýt, “Cám ơn.”

Lên xe rồi anh vẫn còn thở hổn hển, Andrew ngồi kế cũng lặng thinh. Qua một chốc, gã mới từ tốn, “Ta nghe Geoffrey nói các người nhét trộm một con chuột chũi vào chỗ hắt, quấy rối khiến hắt khổ sở đủ bề. Ta đoán chừng, con chuột chũi này liệu có phải do Vũ Chân phái đi không đây...”

Anh một mực không hé răng, Andrew vẫn không nhanh không chậm như cái kiểu ăn nói thường ngày của gã mà tiếp, “Lại thấy bảo, người kia để lại một mật mã rất lạ lùng, hình như chỉ có chuyên gia mới giải được. Thế là ta lại nghĩ, có khi nào là mật mã dành cho Vũ Chân không? Căn bản bọn Interpol thì nườm nượp, nhưng mà chuyên gia còn sống như Vũ Chân lại chẳng có nhiều.”

“Rồi, ta biết người và Geoffrey buôn vũ khí với nhau, hắt chế tạo, người bán hàng!” Anh lạnh nhạt ngắt lời gã, “Thế nên người đã cho ra kết luận gì rồi? Ta trà trộn vào làm gián điệp chỗ người?”

“Bộ không phải sao?” Andrew quàu quàu.

Anh hít sâu một hơi, bảo, “Ta muốn đi. Người đã không tin ta thì bỏ ta xuống xe, ta không rảnh vòng vo cùng người.”

Andrew phì cười khinh khịch, đoạn nhấc mi. Lúc này, con mắt gã không hề mang ý cười mà biến thành hai khối đá thăm dày hơi giá. Kể có là Diệp Vũ Chân đang ngồi đối diện, sau lưng anh vẫn lớn quorn một xúc cảm lạnh giá vô biên.

Gã sẽ giết mình ư? Tâm thức anh bật ra một câu này.

“Tình báo bên bọn ta cho biết người không đề cập gì đến tin tức mấy chữ cái của C cho Interpol. Đâm ra rất đơn giản, Vũ Chân ạ, chỉ cần người giao ra phần còn lại của mẫu thiết kế C1-110 đã quá đủ để ta tin người. Vì sao không thấy người nhắc gì đến?”

“Ta làm gì còn phải báo cáo với người nữa à?” Anh dừng dừng mà rằng, “Phải đó, Andrew, ta biết thừa tên chuyên viên chế tạo vũ khí laser cho nhà Geoffrey đã tiêu tòng rồi, bản vẽ cũng mất tằm. Giả sử mà ta bắt quả tang được địa chỉ giao dịch chuẩn xác của các người thì...” Ngử diện anh rất bình thản, nhưng lòng anh lại lần nữa lặp lại câu hỏi... Gã sẽ giết mình ư?

“Quả là công lao to lớn. Hóa ra người muốn trở về làm sĩ quan cảnh sát dựa vào cách đó à?” Andrew nhếch mép, tà khí tràn ngập.

“Ít ra còn đáng tin hơn để gã lưu manh như người ra tòa!”

Anh thốt ra những lời này xong, bất thành linh bị Andrew tát nghiêng khỏi ghế, cặp kính râm nhất thời bị đánh văng đi, cả người anh ngã sấp xuống.

Andrew sấn lên đè anh lại, xoáy chòng chọc vào mắt anh, nhả từng con chữ, “Diệp Vũ Chân, người hãy nhớ cho kỹ. Muốn làm gián điệp chứ gì, muốn đối đầu với ta chứ gì, được, ta cho người cơ hội đấy. Nhưng chỗ ta không phải nhà hàng người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi! Nhớ lấy, là tự người dâng mình tới cửa!”

Anh nhếch mép cười lại. Con gấu cuối cùng đã chịu phơi ra bộ mặt thật, chỉ là, dù cho bản thân anh đã lường trước được thực tại này, mà sao ***g ngược anh vẫn ghen thở đến thế.

“Người biết mà, dẫu người muốn bất kỳ điều gì, ta đều luôn cố hết sức để làm hài lòng người!” Gã ta chậm rãi thủ thỉ.

“Ta muốn Lâm Long phải chết!” Viên mắt anh đỏ ửng, anh rống lớn một câu. Vừa thở gấp vừa nghĩ, đúng thế, ta muốn hấn chết, muốn hấn thống khổ, muốn hấn không còn chỗ nào có thể nương náu.

Có lẽ bởi cơn quặn đau của anh quá dữ dội, có lẽ bởi tưởng đến anh đang chênh vênh nơi rìa vực đổ vỡ, một Diệp Vũ Chân xưa nay ngai ngung và thủ cựu lại gào lên điều kinh hãi thế tục này, nhất thời, sự ác nghiệt bên khóe môi Andrew giảm bớt đi, con người màu bạc dưới mi mắt dày cũng dừng lại trên anh.

Anh nhìn chăm chú gã ta, một cách hời hợt, rồi anh nói, “Andrew, thế tốt hơn biết chừng nào. Người cứ thẳng thừng bản tính ra như thế trông còn tự nhiên hơn, lần sau đừng có vờ vịt đóng giả người đa tình nữa, tởm chết được!”

“À há, ta đóng giả thì người có xao xuyến không? Vũ Chân?” Vẻ mặt gã như chuyển biến cực đại về lại thói trớt nhả và khôi hài thường trực, loáng thoáng nét tàn ác và lạnh băng mới rồi chỉ là một lớp mặt nạ đeo tạm.

Anh tránh né ánh mắt gã, bặm môi không liên tiếng, sắc mặt gã mới chịu hòa hoãn hơn nhiều. Gã hỏi, “Thật hả? Rung động sao?”

Không nên tiếp tục kích thích đến con gấu nữa. Anh nhắm nghiền mắt, quyết định cứ để gã hiểu lầm rằng anh cam chịu là được.

Tầm mắt Andrew ôm trọn con người điển trai đang bị mình đè nén. Muốn có thân xác anh rất dễ dàng, trong xe này là đủ, nhưng muốn có trái tim anh thật khó khăn lắm sao.

Diệp Vũ Chân mà rung động ư? Đương nhiên cũng có, nhưng anh rung động thật ư? Nếu anh trả lời ừ, Andrew sẽ thấy cực kỳ kinh dị.

Andrew là tuýp người thực dụng. So sánh với việc tung hết tình cảm ra để mà đa sầu đa cảm, thà gã dốc lòng nghĩ cách làm lỗ hổng xao động ấy trong trái tim anh mở rộng hơn nữa, để anh lún chìm sâu thêm còn hơn.

“Vũ Chân, ắt hẳn bấy nhiêu năm qua, Andrew ta đây chỉ tuân lệnh của người, người cũng không quá khó khăn nói lời tình cảm với ta như thế chứ!” Gã tự nói xong lại tự ngẫm lại, nếu thế thật thì mặt trời mọc đằng Tây rồi, bèn nhịn không được bổ sung một câu, “Đúng không?”

Anh ngược mắt nhìn lên, nắng ngoài cửa xe vừa lúc rơi vào khoảng mắt, con người đen thuần của anh lấp lánh như ngọc.

Trầm trầm, anh bảo, “Nếu người cho rằng ta ở cạnh khiến người mất an toàn, vậy buông ta ra đi, chúng ta mỗi người một con đường.”

Đầu anh suy tính xem Andrew sẽ coi tính chân thực trong lời nói của anh là bao nhiêu. Có tin mật của C, lòng anh trở nên phẳng lặng không ít. Chỉ cần phá vỡ cuộc giao dịch diễn ra sắp tới, thế là nhiệm vụ hoàn thành rồi, vậy nên chuyện ở gần Andrew và nắm bắt được địa điểm giao dịch cũng trở nên cần kíp hơn hẳn.

Anh nhìn vào mắt gã, gã nhìn vào mắt anh. Dường như cả hai đều đang cố gắng suy đoán lẫn nhau, đối phương rốt cuộc đang nghĩ gì.

Diệp Vũ Chân biết, ngoài Lâm Long, chỉ có Andrew mới có thể hiểu khi số ảnh đó bị công bố đã giáng đòn công kích tổn thương mức nào với anh, vì anh rất sợ chúng, hồi đầu còn bao lần thỏa hiệp với Andrew chỉ vì chúng.

“Quý tha ma bắt Nore!” Andrew thu ánh mắt lại, hàng lông mày rậm nhăn nhúm.

Ngoài mặt Diệp Vũ Chân bất động, thâm tâm thì ngấm ngấm thở dài. Ít nhiều gì Andrew cũng tin anh không đời nào chịu bắt tay với Lâm Long để gây nguy hại lớn tới gã đầu.

“Vũ Chân, sớm muộn gì ta cũng đánh cho thằng đó tõe mỗ.” Andrew hứa hẹn.

Anh thuận miệng ‘ờ’ một tiếng rồi thôi, không quá mong đợi con gấu này thắng được con sói hoang kia. Họ, cùng lắm cả hai bên đều thương tật rồi trở về sào huyệt, chắc chắn họ cùng tự giác được điều đấy, nhiều năm qua hai bên không tùy tiện gây sự với nhau chẳng phải chính là vì nguyên cớ này ư?

Vì cả hai đều không nắm chắc có thể một kích đẩy đối phương vào tử địa.

“Hiềm nỗi, giờ thì chưa được!” Andrew tiếc nuối mà nhủ mày, “Vì lần giao dịch này rất quan trọng, ta nhận tiền của bọn Á Rập rồi. Người biết lũ chúng nó toàn bọn động kinh rồi đấy, nếu không giao hàng thì... Ta khoái ăn thịt nướng nhưng không thích ăn thịt người bị bom nướng đâu. Huống hồ bên Geoffrey còn đang rình chờ cười nhạo ta nữa kia.”

“VẬY Ờ, TƯỜNG CÁC NGƯỜI GIỜ MẶC CHUNG QUẦN CƠ MÀ.”

Andrew khấn khoản nói, “Vũ Chân, người biết tổng ta chỉ nguyện mặc chung quần với người thôi.” Giữ nguyên nét mặt không đổi, gã cười rình rích, “Tuy bộ dạng Geoffrey trông cũng đàn bà ra phết.”

So trò lưu manh cùng một gã lưu manh, trăm phần trăm là Diệp Vũ Chân đo ván hoàn toàn.

Anh bèn đổi đề tài, “Trong trường hợp ta không đồng ý, phải chăng người sẽ nhốt ta lại?”

Andrew đánh mắt sang anh, đoạn duỗi chân mà bảo, “Người có biết đây là một lý do chính đáng lắm không hả? Cùng hồi, vì ta lo nghĩ cho người thôi. Không có ta thì người thành góa phụ, sau này cô đơn lẻ bóng biết tìm ai thương nhớ, nhớ chịu không đựng lại mò đến giường thằng Tăng Vũ Sâm thì sao. Ta biết người rất dễ bụng vụ tôn nghiêm, mà cái trò kia cực mất tôn nghiêm!”

Lâm Long tình tường từng nhược điểm của anh, từng biện pháp để thành công đập nát anh, nhưng bàn về khôn khéo hợp tình hợp dịp, làm anh từ giận thành hết giận, thật Lâm Long còn phải chào thua Andrew.

Anh hít sâu một hơi, quả nhiên rất muốn nổi cáu, nhưng sau cùng lại lười gắt gỏng cùng con gấu bỉ ổi này, anh chỉ nói đơn giản, “Andrew... Đòi ta giao bản vẽ kia ra cũng được thôi, nhưng lợi nhuận món vũ khí này ta muốn ăn 30%.”

“Người cũng dữ dội quá há.” Gã ta nở nụ cười méo xệch.

“Ta không vội. Người cứ việc thương lượng với Geoffrey thoải mái đi.” Anh hời hợt tiếp lời.

Con người xám bạc của Andrew nhìn chằm chằm anh hồi chốc, thế rồi gã gỡ cúc áo, thùng thẳng gọi, “Geoffrey, nghe thùng chưa?”

8. Chương 8

Xe lái thẳng đến nơi đáp trực thăng của Andrew, gã ta chẳng thèm ở lại London thêm một giây một phút nào, tức tốc đưa anh bay khỏi Anh quốc. Cả hai hiện tại cùng là đối tượng truy bắt gắt gao của tổ chức Interpol, gã không muốn rầy rà lâu la ở Anh để lý sự với đám đồng nghiệp cũ của Diệp Vũ Chân.

Anh phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ trực thăng. Quen Andrew chừng ấy năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên anh bay đến hang ổ của gã.

Thời xưa thì không cần thiết lắm. Ban đầu, hễ có việc gì, anh sẽ gọi cho Andrew bằng điện thoại và hẹn gặp ở một khách sạn nào đó tại London. Bàn việc xong, gã sẽ đòi hỏi, hoặc một phần nguyên nhân cũng vì gã uy hiếp, tóm lại anh không thể không giữ quan hệ xác thịt những thi thoảng cùng Andrew suốt thời điểm ấy.

Mãi về sau này, chẳng hay là do thứ thuốc đáng hận của lão Short hay bởi các anh đã chung đụng quá nhiều, anh phát hiện bản thân ngày càng mẫn cảm với phản ứng cơ thể gã, tựa hồ chỉ cần động chạm đơn giản dù chỉ là đầu ngón tay, cũng đủ khơi lên phản ứng.

Anh chưa từng mang nỗi sợ và hoang mang như vậy. Andrew mở bung cánh cổng *** trong anh, anh vội vã muốn đóng chặt nó lại.

Anh gắng sức tránh né gặp gã, đổi lại là gã bạo phát, lần đầu tiên đe dọa anh bằng những bức ảnh nóng khi xưa gã chụp, anh buộc phải thỏa hiệp hết lần này tới lần khác.

Từ sau một lần kháng cự của anh, chẳng những đạt thành mục đích muốn gây lục đục với Andrew mà trái lại, còn dẫn mối quan hệ giường chiếu giữa hai người tăng tiến thêm một bước, Andrew bắt đầu ngang nhiên xông vào nhà anh. Đến đó, anh mới nhận ra, cánh cổng nọ đã không thể đóng nổi.

Lại tiếp vụ Lâm Long. Anh hận Andrew, nếu không vì số ảnh gã chụp trước kia, anh đời nào lâm vào nông nỗi tuyệt vọng nhường ấy. Thế nhưng khi Lâm Long nói rằng Andrew đã chết, anh lại phát hiện mình vì gã mà đau lòng, vì gã chết mà hận thù Lâm Long.

Rồi sau, anh phải thừa nhận rằng, Andrew đã hoàn toàn, hoàn toàn dung nhập vào cuộc đời anh. Muốn bóc ra, sẽ đau lắm.

Anh nào muốn thế. Hầu như đều do Andrew từng chút từng chút một, cưỡng bách xâm nhập, mặc dù vậy anh vẫn không có cách nào thay đổi sự thật đấy.

Thói quen là một thứ cực kỳ đáng sợ, ngày qua ngày đục khoét sự kiên trì của anh. Cho nên, nếu là lúc trước, Andrew sẽ phải giằng co một hồi lâu với anh rồi mới chiến thắng.

Nhưng nay, phương hướng là thế nào đây... Anh thật sự mù mờ.

Anh chưa từng tưởng tượng ra hàng ổ Andrew lại thế này, bởi anh đã được tận mắt chứng kiến sự xa hoa siêu cấp ở Cyclades. Một kẻ đã cơ cực bần hàn suốt quãng thời gian dài lâu như Andrew một khi đã nắm giữ quyền lực, ắt nhiên sẽ vung ra để sở hữu bằng được những gì hảo hạng nhất, từ nơi ở, thức ăn, đến vật dụng... và đương nhiên, cả tình nhân cũng phải bậc nhất.

Cứ địa của Andrew chiếm diện tích rất rộng, lưng áp núi, mặt hướng nước, cả quần thể kiến trúc mang đậm phong cách cổ điển thời kỳ văn hóa Phục Hưng với hơi thở Gothic nồng đậm. Nơi đây núi xanh hồ biếc, thực sự tràn đầy âm hưởng cổ tích.

“Thưa anh, phòng ngủ của anh đã chuẩn bị xong, anh cần nghỉ ngơi một chốc không ạ?”

Từ sau lưng truyền đến tiếng hỏi han cung kính của người giúp việc vận bộ đồ quần gia quý phái nước Anh, Diệp Vũ Chân hơi xoay người, vị quần gia này đang đứng tại một khoảng cách vô cùng chuẩn mực, ánh chừng đã được qua huấn luyện bài bản.

Nếu không phải anh ta đang mặc bộ người làm màu đen mà là bộ màu trắng của Diệp gia, Diệp Vũ Chân quả thực tưởng lầm rằng anh đang ở một biệt thự nào đó thuộc về dòng họ Diệp thì đúng hơn.

“Anh tới đây bao lâu rồi?” Anh bỗng hỏi một câu không liên quan.

“Thưa anh, tôi đi thụ huấn một năm, tới đây làm bốn năm.”

Anh thoáng buông mi. Năm năm à... Khéo thật.

“Sao hử, Vũ Chân, vừa ý không?” Andrew đi thẳng đến chỗ anh, tay cầm xì gà, tư thế đứng bề nghệ, thoát chốc thoắt tung suy nghĩ mới rồi của anh đi không còn chút tàn tích.

“Không tệ lắm. Tối thiểu người cũng không chuẩn bị một gian tù cho ta!”

“Vũ Chân, đôi ta là tình đầu ý hợp, thằng kia là phường ác bá du côn, giống thế quái nào được mà giống?” Gã ta phản đối bằng từ ngữ rất chi nghiêm chỉnh.

“Trơ trên.” Anh thở dài một hơi.

Trên thực tế, Andrew cũng không ở lại lâu, chỉ xem anh một lát rồi đi ngay.

Từ bên ngoài vườn rất nhanh sau liền vọng đến tiếng ô tô, anh khẽ vén rèm lên, trông thấy một đoàn xe Limo đen bóng nối đuôi nhau tiến vào, tuy trên xe không hề có logo, song bao năm qua tiếp xúc cùng gia tộc Geoffrey, chỉ liếc sơ sơ anh đã có thể nhận ra loại Limo này.

Xe nhà Geoffrey, tuy kiểu dáng cổ lỗ, nhưng trần đời ngoài gia tộc họ ra, hẳn không còn gia tộc nào sử dụng hợp kim titan(1) để chế tạo ô tô như vậy nữa.

Geoffrey có mặt ở đây chắc vì anh mà đến, lại còn đến cấp bách thế kia, có vẻ hẳn rất lưu tâm với tin tình báo của C. Anh nhẹ nhàng bỏ rèm xuống.

Chỉ còn lại một mình anh và vị giúp việc đã qua huấn luyện nọ, trong phòng gồm một bàn trà một người, sát bên là kệ sách chất đầy sách mới với đủ kiểu dáng, hình thức, nội dung.

Anh ngồi xuống, người hầu liền dâng trà ngon tới.

Anh nhấp một ngụm trà, tiện tay lôi một quyển ra đọc.

Người hầu mặc áo đuôi tôm đen, chu đáo đứng hầu tại một bên chờ đợi sai phái tựa như quản gia thượng đẳng, nhưng Diệp Vũ Chân thừa hiểu đây là người Andrew cử tới giám sát anh.

Mắt anh dừng trên trang sách, song tâm trí lại xoay chuyển sang nội dung khác: Geoffrey sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?

Ngẫm nghĩ một thôi một hồi, rồi anh thông thả trả sách về kệ. Ở yên mà đợi chờ vốn dĩ không phải tác phong nơi anh.

“Tôi muốn uống rượu. Có thể mang rượu vang tới cho tôi không?” Anh cất lời hỏi.

“Burgundy khô(2) được không, thưa anh?”

“Được.”

Trong phòng có cả một quầy rượu, người hầu nhẹ nhàng chọn một chai đã dùng giơ ra cho anh xem, đúng là nhãn hiệu cao cấp nhất như anh đã dự đoán, anh bèn gạt đầu ngụ ý đồng ý.

Người hầu thành thực chọn chiếc ly miệng nhỏ bụng to(3), nghiêng chai rót rượu vào ly, đoạn đặt lên khay, bưng đến cho anh.

Anh nhận lấy ly rượu, bình thản nói, “Anh chọn ly rất hợp, tư thế rót rượu cũng chuẩn. Burgundy khô không cần phải gạn(4), nhưng Conti 2001(5) là ngoại lệ khác, có ử hai mươi năm vẫn rất mạnh và trẻ, vậy nên đi gạn sẽ ngon hơn.” Nói xong, anh thả lại chiếc ly vào khay người hầu.

Cứ điềm nhiên như không mà đập nát tự tin chuyên nghiệp của người hầu, anh ta lấp ba lấp bắp, “Tôi, tôi đi lấy đồ gạn rượu ngay đây...”

Diệp Vũ Chân nhắc nhở, “Nhiệt độ phòng này hơi nóng. Anh kiểm phòng nào khoảng 20°C mà gạn nhé!”(6)

Người hầu tai hồng mặt đỏ, cầm rượu đi ra khỏi phòng.

Anh ta vừa ra khỏi cửa, anh bèn cầm lấy chiếc gối trên giường mà bước nhanh về phía ban công.

Ban nãy anh đứng đây ba mươi phút đã nắm được camera ở ban công cứ mười lăm giây là đổi hướng một lần. Ngay tại tích tắc nó chuyển hướng, anh liền khẽ khàng nhảy xuống ban công.

Mười lăm giây hiển nhiên là Andrew đã có tính toán kỹ càng từ trước, từ tầng tư xuống tầng trệt dù có là một con khỉ cũng phải mất tới hai mươi, ba mươi giây. Nhưng lúc ở tầng ba anh đã ném sẵn gối xuống, rồi nhắm trúng cái gối mà nhảy, lần một vòng tại chỗ là có thể đứng dậy hoàn hảo.

Phủi đám cỏ dính trên bộ đồ Tây, chỉnh trang quần áo, anh tiến thẳng vào phòng khách.

Ở hồ sơ, Geoffrey mã số X1-12 hàm nghĩa là phần tử tội phạm cực độ nguy hiểm, nhưng thông tin có trong hồ sơ lại chẳng nhiều nhận như người ta tưởng.

Một phần là vì sức ảnh hưởng của gia tộc Geoffrey tại châu Âu quá lớn mạnh khiến cho tin tức thu được về hắn ta tương đối khó khăn, một nguyên nhân khác chính là bởi khi Geoffrey vẫn còn vị thành niên, hắn chỉ đứng ngoài quan sát, không nhúng tay vào sự vụ của gia tộc, vô hình trung cũng bị coi nhẹ đi.

Trước khi C thâm nhập gia tộc Geoffrey, tài liệu họ có được về người thừa kế này hẻo đến đáng thương.

Hai năm nay Geoffrey mới từng bước hiện thân trên sân khấu vũ khí, cộng với sự xâm nhập của C, tư liệu về hắn mới bắt đầu nhiều lên.

Theo những gì trong tài liệu có ghi, dù hắn sinh ra từ một thế gia về vũ khí song lại xuất thân từ học viện âm nhạc, chơi vĩ cầm giỏi, khả năng về âm nhạc khá bất phàm.

Gia tộc Geoffrey tuy là một trong ba nguồn cung ứng vũ khí lớn nhất thế giới thứ ba, nhưng bản thân Geoffrey lại là một phần tử cực đoan phân biệt chủng tộc. Thời gian còn ở trường, hắn điên cuồng can quét mọi học bổng của châu Á lẫn châu Phi bằng được.

Vậy mà kỳ diệu ở chỗ, mối tình đầu của hắn lại dành cho một cậu bé Hoa Kiều, nó khiến cho hắn bấy lâu nay luôn giữ một thái độ cũng kỳ diệu không kém đối với nhóm người Hoa. Hễ Hoa Kiều nào mà gặp hắn, nếu không bị hắn giày vò mà chết thì sẽ được nhận ưu ái ngất trời.

Vì thế, anh nhận định Geoffrey là một kẻ hỷ nộ vô thường, mà tổ chức Interpol cũng đã từng đặc biệt gặp gỡ với mối tình đầu của Geoffrey theo thông tin C truyền về.

Là nghệ sĩ vĩ cầm Hoa Kiều quốc tịch Áo, Seven Mạc.

Tiếc thay, Seven Mạc sau khi cân nhắc, đã từ chối hợp tác cùng họ. Họ đành lui dần từng bước, đề nghị chỉ cần cung cấp một số hành vi đặc trưng của Geoffrey cũng được, cũng bị cậu nghệ sĩ này gạt bỏ thẳng thừng.

Cậu ta nói: Một khi cậu ta đã quyết định không tham gia thì bất kể chuyện nhỏ chuyện to nào liên quan, cậu đều dứt khoát không can dự.

Diệp Vũ Chân nâng tầm mắt, suy xét một hồi, liền đi về một hướng khác bên đại sảnh, cứ thế mà ung dung, thành thử đoàn bảo vệ đi tuần qua lại thấy anh cũng không nảy sinh nghi vấn chi hết.

Anh, đã rất rất nhiều lần khiến chúng chạy đôn chạy đáo đủ bề chỉ để tìm loại dầu gội đầu anh thích, khăn mặt cotton kiểu anh thích, quần áo nhãn hiệu anh thích... Nên từ thời khắc anh bước xuống xe cùng Andrew, đội bảo vệ này đã ghi tạc khuôn mặt anh thật kỹ lưỡng trong lòng.

Anh vờ như ngắm cảnh, lang thang nguyên một vòng, rất nhanh đã đụng mặt nhóm người không phải đàn em của Andrew.

Dẫu là trang phục giống nhau như đúc vẫn có thể vạch trần những nét bất đồng từ chúng. Chúng đều là kẻ bán mình được gia tộc đào tạo, có khi cả mấy đời đều theo chân gia tộc.

Khi một người bảnh bao như Diệp Vũ Chân xuất hiện, đám bảo vệ của Andrew sẽ tò mò, sẽ xì xầm to nhỏ, nhưng ánh mắt những kẻ này lại chẳng đoái hoài đến anh lấy một lần, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là anh hăng còn ở bên ngoài giới tuyến an toàn của chúng.

Anh núp sau một cây cột chờ, thấy Andrew nhăn nhó mặt mày đi vội từ bên trong ra, anh mới tỉnh rụi đi thẳng về phía chúng.

“Đứng lại!”

Một tên vệ sĩ áo đen trong số đó đột nhiên há mồm quát, anh liền dừng bước.

Tay hắn vừa đặt lên vai anh, anh thành linh phản kích, nốc ao hắn hoàn toàn, động tác không hề dự báo, tấn công đột ngột lại còn chẳng nương tay, tên vệ sĩ không lường được, một đòn của anh đánh cho hắn vô pháp dậy nổi.

Những vệ sĩ khác tức tốc xông tới, nhưng vấn đề không rõ có phải thằng kia chọc gì vào anh hay không, vả lại đằng nào nơi này cũng là địa bàn Andrew, cho nên chúng chỉ có bao vây anh nhưng không dám động thủ.

Ngược lại, anh tấn công chúng không nề hà. Bọn vệ sĩ không thể ngờ một người thoát nhìn tưởng như dân văn phòng trí thức lại ra tay tàn độc đến thế, chỉ trong một thời gian ngắn đã bị anh đánh cho tan tác.

Một tên đang trước cuối cùng cũng thở lại được bèn hét to, “Hắn là Diệp Vũ Chân!”

Cả lũ nhất thời rùng mình. Ai mà dè nổi Diệp Vũ Chân hóa ra lại là người diện mạo nho nhã trẻ trung, đáng vóc lại không hề vạm vỡ chút nào thế này chứ.

Có điều, đã xác định được mục tiêu rồi, chúng lập tức thay đổi tác phong, hùng hổ lao vào chiến đấu không quản chết khiến cả anh cũng bất đắc dĩ nhíu mày.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, có người đứng ở cửa lạnh lùng ra lệnh.

Anh ngoảnh mặt nhìn, đối mặt cùng một thanh niên tuổi mới với mái tóc dài màu vàng nhạt được buộc gọn sau gáy bằng một sợi dây đen thẫm đúng chuẩn hình tượng quý tộc châu Âu, đuôi mắt khéo miệng đều lấp lánh ý cười, tảo mác sâu xa là cả một vẻ ngạo mạn xa cách.

Geoffrey. Chỉ bằng một cái liếc mắt, anh đã nhận ra hắn, và anh tin chắc rằng hắn cũng nhận ra anh ngay sau một cái nhìn.

“Bao năm qua lại, giờ vẫn là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy nhỉ, sĩ quan cảnh Diệp?” Đôi mắt màu ngọc bích dừng trên anh, rồi hắn nói tiếp, “Ai mà tưởng được, anh lâu nay quen ngồi văn phòng, mà thân thủ cũng khá quá.”

“Tôi lúc nào cũng có thành ý muốn mời anh Geoffrey qua chỗ tôi uống tách cà phê, mỗi tội anh toàn khước từ thiện chí của tôi.” Anh điềm đạm đáp lời.

Hắn phì cười, bên môi đầy vẻ châm chọc, “Hiện thời sĩ quan cảnh sát Diệp đang là đối tượng truy nã của Interpol, ấy vậy mà vẫn làm tròn chức trách, thật đáng kính nể.”

Anh tĩnh tại mà rằng, “Cảm ơn quá khen.”

Ý cười mĩa mai từ Geoffrey vẫn không suy chuyển, “Tuy Andrew đã cam đoan với tôi rằng anh không phải gián điệp, thế nhưng, xem chừng sĩ quan cảnh sát Diệp vẫn còn quyến luyến danh hiệu cảnh sát của anh nhiều lắm!”

“Tôi đã giao tế rất nhiều năm cùng gia tộc Geoffrey mà không biết anh Geoffrey lại là người nói nhiều thế đấy!” Anh lắng lặng nói, “Tưởng anh tìm tôi có việc, nếu là để đấu võ mồm thì tôi đây không hứng, xin phép đi trước.”

Geoffrey nhìn chằm chằm anh, môi mỏng hé ra hỏi, “Diệp Vũ Chân, vậy một mảnh đĩa vỡ kia anh bỏ lại lẽ nào không phải chỉ điểm cho tôi tới tìm anh?”

“Liên quan gì? Bộ anh không muốn biết thông tin C để lại à?”

Hắn hời hợt cất tiếng cười, “Một mảnh đĩa vỡ có thể chứng minh anh có bản vẽ đầy đủ”

“Anh nên nhớ C là chuyên gia vũ khí, y sẽ không đời nào để lại thông tin vô giá trị.” Anh đứng đĩnh bảo, “Tôi nghĩ anh cũng biết C là một gián điệp hai mặt... Dò la vũ khí kiểu mới là nội dung nhiệm vụ quan trọng, còn giám thị gia tộc Geoffrey thay tổ chức Interpol, nói không chừng chính là cộng việc tiện thể của y.”

Một câu lại tiếp một câu từ miệng anh phát ra, chợt nghe Geoffrey nơi đối diện đã ngưng trệ hơi thở. Anh thoáng nâng mi, nhàn nhã nói, “Quan trọng nhất, tôi đoán anh hẳn là biết tầm tích của bản vẽ C1-110. Nếu quả thật có một phần bản vẽ như thế thì, đại khái nó là một phần bản vẽ duy nhất trên đời này phải không nào?”

Thần sắc Geoffrey không mấy may thay đổi, hai mắt hắn ngút khí lạnh, “Anh biết không? Trước khi chết, C bị mổ xẻ từng nhát dao một, từ ngón tay cho đến ngón chân. Nói y không biết dùng một thông tin để đổi lấy được chết nhanh hơn, tôi thực khó tin đó.”

Dù đã được trải qua đặc huấn nghiêm khắc mà ngay tại khoảnh khắc ấy, Diệp Vũ Chân lơ mơ cảm giác rằng mình không còn tự khống chế nổi, muốn được lao lên giết chết kẻ trước mắt này.

Bất thần rũ mắt theo bản năng, tránh cho hận thù toát ra quá rõ rệt từ ánh mắt, đợi một hồi lâu anh mới có thể bình tĩnh lên tiếng, “Người cho rằng chặt nát một đặc công là có thể đạt được thứ người muốn ư? Đó là cái loại tư duy đồ tể. Một đặc công lại yếu ớt như vậy trong mắt người sao? Huống hồ C lại còn là một đặc công xuất sắc.”

Geoffrey quan sát anh thật cẩn trọng, sau rồi mới nhân nhượng, “Vậy trước đó, tôi cho rằng thương tổn mà Lâm Long gây ra cho anh thật sự không có cách chi bù đắp, có phải cũng đã là tôi quá coi thường anh rồi?”

Diệp Vũ Chân đột nhiên phát hiện kỳ thực Geoffrey là người có tâm tư thật kín đáo. Anh ngẩng đầu, đồng tử sáng ngời, sẽ sàng nói, “Ai biết được... Người sợ chẳng?”

Geoffrey hừ hừ cười, rồi nghiêng thân mời, “Vào đi, chúng ta bàn điều kiện!”

Anh chậm rãi vào phòng, Geoffrey sai sử người bên ngoài, “Không cho phép bất kỳ ai vào đây, kể cả là... ông Pastel!”

Đóng cửa xong, hắn mới thản nhiên nói, “Diệp Vũ Chân, anh biết tôi chưa hẳn đã hiểu sâu về anh. Anh xuất thân danh giá, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió...” Mỗi hắn lại cong lên thành dáng cười, “Có lẽ ngoại trừ chịu nhục bởi Andrew, cuộc đời anh đều huy hoàng. Mà nay, anh là đối tượng bị truy nã, hơn nữa ta hiểu Nore lắm. Nó nhìn qua tướng bình thường, thực chất lại là thằng bất thường nhất, vì nó chưa từng bao giờ có lối suy nghĩ bình thường. Có mặt nó, trừ phi anh cam chịu cho nó chơi, bằng không cả đời anh xác định đừng mơ được an bình.”

“Nên...?” Anh cười khe khẽ.

“Diệp Vũ Chân, nếu anh giao bản vẽ cho tôi, tôi đảm bảo... Có thể cuộc sống huy hoàng xưa kia của anh không có biện pháp để văn hồi, song chỉ ít cũng được giàu có, tự tại, nửa đời còn lại vô lo vô nghĩ!”

“Quả là một hứa hẹn không nhỏ.” Anh mỉm cười, “Chấp thuận đến tận nước ấy cũng không dễ dàng gì.”

Geoffrey trả lời không chút hoang mang, “Vùng Nam Hải(7) tôi sở hữu cực nhiều đảo nhỏ, tôi có thể cho anh một khoản tiền, cho anh một dàn người chuyên nghiệp, chắc chắn anh có thể tự túc trên đảo, và ngoài tôi ra, sẽ không còn ai biết nơi ở của anh.”

Anh cười với hắn, “Nghe bùi tai đấy...” Thấy vành môi hắn ta nhếch lên, anh điềm đạm chêm thêm, “Đáng tiếc, tôi không ham.”

Thế là hàng lông mày của hắn chau tít, “Thế anh ra điều kiện xem.”

“Nói thật, không phải tôi không ham cái điều kiện này của anh...” Anh vẽ một ý cười trên môi, lại điềm nhiên mà rằng, “Mà là tôi không ham trao đổi điều kiện cùng anh.”

Hắn gườm gườm nhìn anh, đồng tử vừa thu vừa lui không tự chủ, sau đó hắn hỏi, “Diệp Vũ Chân, anh chắc là anh tự giác được mình đang nói gì chứ?”

Anh không giải đáp câu hỏi của hắn mà thả tầm mắt mình xuống cây đàn vĩ cầm trên mặt bàn, mỉm cười nhàn nhạt, “Anh biết không, hồi đầu C sang Anh, người phụ trách sát hạch y là tôi, nói cách khác, chính tôi đã phê duyệt cho y đến chỗ anh!”

Geoffrey cũng bật cười theo, “Đồng thời... cũng là người dẫn y đến cái chết!”

Anh ngoái đầu, thông dong cười, “Và người khiến anh khôn đồn... Cũng là tôi.”

Con người màu ngọc của hắn co rụt mạnh, bỗng nhiên tay hắn duỗi ra, năm ngón tay bóp chặt cần cổ anh. Anh nhấc tay chộp lấy tay hắn, hai người chớp nhoáng qua lại mấy chiêu, khó phân thắng bại.

Geoffrey kiềm giữ cổ tay anh, vặn ngược anh lại, đoạn khàn khàn nói, “Diệp Vũ Chân, nếu anh muốn khơi mào hứng thú của tôi với anh thì anh đã thành công rồi đấy.”

Anh tung cú đá ra đằng sau buộc hắn phải buông anh ra, lạnh nhạt đáp trả, “Tiếc thay, hứng thú của anh chẳng đáng một xu với tôi.”

Cặp mắt xanh biêng biếc của Geoffrey lập lòe thứ ánh sáng kỳ lạ, gần như song song cùng một khoảnh khắc, một khẩu lục mini trượt vào lòng bàn tay hắn, trở trúng đầu anh. Hắn cười mỉm, “Tôi cũng rất lấy làm tiếc, tôi từng tự thề với mình rằng, nếu tôi có thể gặp lại một ai đó khiến tôi sinh lòng hứng thú mà người đó không thích tôi, vậy phải giết ngay.”

Anh cười tươi đáp lại, “Buồn thật, bình sinh tôi chưa từng bị ai chĩa súng vào đầu cả, rất khó ép mình giả bộ thích ai lắm. Này nhé, Geoffrey, loại người hợm hĩnh, nhất nhất cho mình là đúng, vừa ác độc lại vừa vô vị như anh, muốn giả vờ thích anh cũng vất vả quá.”

Ánh mắt Geoffrey nửa thu nửa lui như bị chịu đả kích to lớn, song còn chưa cần hắn có động tác tiếp theo đã nghe có tiếng động ầm ầm từ ngoài cửa, tiếp theo, cửa bị đá văng đi, trên đầu Geoffrey cũng dính một nòng súng. Là súng của Andrew.

“Geoffrey, có hiểu tình hình bây giờ không? Tại địa bàn của tao mà không được tao cho phép, kể cả mày có trưng giấy phép sử dụng súng của Liên hiệp quốc ra cũng cấm chỉ được nổ súng chỗ tao!” Andrew cười khà khà.

Geoffrey cười lạnh, hăm dọa, “Ông Andrew, ta nghĩ ông biết rõ hắn chính là gián điệp lữ cớm. Giờ ông không diệt trừ hắn, ngày sau người chết là ông.”

Andrew đứng đĩnh phản bác, “Hắn không thể là gián điệp lữ cớm được.”

“Ông dám tự tin như thế?” Về trào phúng hiện lên rành rành trong đáy mắt Geoffrey.

“Ồ... Vì hắn không làm được đâu, hắn coi trọng tự tôn hơn bất kể đứa nào ở đây.” Gã gãi gãi hai hàng lông mày rậm rì, thở dài thườn thượt, “Cho dù có chết, hắn cũng không đời nào hợp tác với thằng Nore đâu. Điểm này mày không hiểu được, tao tán thành, vì cái thứ gọi là tự tôn đó, chúng ta sẵn sàng bán phút.”

“Ta có thể chỉ ra cho ông, thứ tôn nghiêm của cớm rẻ mặt lắm!” Phiến môi mỏng của Geoffrey cong lên, “Ta vẫn luôn nghĩ ông không chỉ là đơn giản là gã lưu manh mà là một người khôn ngoan, nhưng không ngờ nhất lại là, một lưu manh khôn ngoan như ông lại đi tin tưởng một tay cảnh sát!”

Andrew phớt lờ ngay tắp lự, “Hết cách rồi, từ lúc tao quen hắn đã biết thừa hắn là cảnh. Tao không bất hạnh như mày, mua con vịt về nhà lại phát hiện té ra nó là gà, rõ là khổ. Miễn là mày đừng có đem bất mãn của mày ném lên đầu tao là được!”

“Nếu hắn là gián điệp thật thì ông tính sao?” Geoffrey quả quyết, “Ta đoán ông nắm rõ hậu quả chứ Andrew?”

“Ừm ừm...” Gã kia tùm tùm cười, mí mắt hấp háy, ném về phía anh một ý cười thách có thắng không, “Tao nghĩ hắn cũng lường được hậu quả, và ta biết hắn chắc sẽ không cho tao có cơ hội đẩy đâu!”

Anh nghe hai bên đàm chuyện đến đây, bấy giờ mới cười nói, “Thật ngại, vừa nãy ta chỉ đùa ngài Geoffrey một chút thôi, không ngờ ngài ấy phản ứng dữ dội thế!”

Tay anh giơ lên, giữa những ngón thon dài là một mảnh vỡ đĩa từ, anh nói, “Đĩa từ này, coi như quà xin lỗi của tôi!”

9. Chương 9

Anh cười đĩnh đĩnh, “Giờ thì đã giao dịch được chưa?”

Andrew thở dài, liếc xéo nòng súng vẫn đang chỉ vào anh trong tay Geoffrey mà nói, “Geoffrey, mày mà muốn bì tỵ với Vũ Chân... Hắn chả cần tốn một viên đạn nào đã xử đẹp mày rồi!”

Geoffrey chỉ cười khẩy rồi thu súng về, “Được, anh tính chừng nào sẽ giao nốt nửa mảnh còn lại?”

“Đơn giản thôi, tôi nói rồi, tôi muốn ăn 30% lợi nhuận tiêu thụ của món vũ khí này!”

“Cũng hơi tham đấy!” Geoffrey lạnh lùng quăng một câu.

Anh mỉm cười, “Anh cũng có nói, đúng thật một mình Nore có thể làm phiền tôi đến tận lúc chết, nhưng so với chuyện anh cấp cho tôi một hòn đảo, tôi thà tự mình nắm giữ vận mệnh mình còn hơn! Nên tôi cần rất nhiều tiền để nuôi dưỡng thể lực của mình.”

Geoffrey hít sâu một hơi, lại nói, “Chưa nghe bọn này nói ok anh vẫn chưa chịu thỏa mãn chứ gì?”

“Chà, hẳn nhiên rồi. Tôi muốn biết tất cả dây chuyền hoạt động của các anh, gồm nhà xưởng, vận chuyển... Và cả phương thức giao dịch.”

Dường như Geoffrey rất giận dữ mà cười, “Chỉ bằng một mảnh đĩa từ vụn vụn mà anh đòi biết dây chuyền của chúng tôi? Trong trường hợp anh là gián điệp thật, chẳng phải chúng tôi còn chưa đớp được cái bánh nào đã bị thành bữa tối của người khác rồi hay sao?”

Anh bật cười trả lời, “Geoffrey, kể từ nay, anh có thể cử người theo dõi tôi 24/24, hai người không đủ thì bốn, bốn không đủ thì tám, vẫn còn chưa đủ an toàn thì tổng hết vệ sĩ của anh để mắt tới tôi cũng được... Trừ phi tôi biết hết, nếu không anh đừng hòng nhận được mảnh đĩa cuối cùng. Không thì anh cũng thử mở xỏ tôi xem?”

Andrew mỉm cười xen vào một câu, “Tao sẵn sàng làm chứng cho hấn, ngoài cái mặt mỏng thì chỗ nào của hấn cũng cứng cỏi như sắt thép, nhất là trái tim.”

“Làm sao tôi biết được có đáng giá hay không?” Geoffrey lạnh nhạt nghi vấn.

“Đáng hay không? Hiện trong tay anh đang có 2/3 mảnh đĩa, tôi nghĩ với thể lực gia tộc Geoffrey nhà anh, không khó để nhìn xem nó rốt cuộc có đáng hay không!”

Cả phòng bất giác im lìm, rồi sau Geoffrey mới lên tiếng, đầy khách sáo, “Ông Andrew, tôi thật sự muốn người này chết, có lẽ không phải hiện tại nhưng cũng sớm hay muộn thôi. Nể tình hai ta là đối tác, tôi có thể báo một tiếng với ông trước.”

Andrew cũng trưng vẻ khách sáo, ngậm cười mà rằng, “Cậu Geoffrey, người của ta, sống chết của hấn đều do ta quyết định.”

Geoffrey vồn vện bảo, “Vậy ông trông nom hấn cho kỹ!”

Nói xong, hấn cực kỳ lịch thiệp cầm áo khoác rời đi.

Chờ khi bóng dáng hấn hoàn toàn khuất tầm mắt, bấy giờ Andrew mới nhướn nhướn mi mắt, đánh một ánh nhìn sang anh, “Vũ Chân, ta hy vọng người cho ta một lời giải thích thỏa đáng... Đang yên đang lành không ngồi trong phòng đợi mà chạy ra đây làm gì?”

Anh dừng dừng đáp, “Andrew, ta nghĩ người hiểu, ta không phải tù nhân của người. Muốn đi đâu kệ ta, mà chính mồm người cũng nói ta tới đây làm khách, không phải làm tù. Ta không quen bị người khác giám thị.”

“Vậy người sao lại đi chọc giận Geoffrey?” Andrew thở dài, “Người tiếp xúc với hấn dài lâu hơn so với ta, chớ kêu ta tin người đùa giỡn cùng hấn được, người nên nhớ đâu phải thằng nào cũng được hóm hỉnh như ta đâu. Trong số những thằng không có máu hời, Geoffrey chính là thằng đứng nhất đó.”

“Cứ coi là ta bị Interpol bị truy nã hăng còn chưa đủ kích thích nên cũng muốn cả Geoffrey tham gia đuổi giết ta đi!” Anh thờ ơ đối đáp, “Trả lời thế này có đủ hài hước không?”

Lại buông tiếng thở dài lần thứ hai, giọng điệu gã đổi sang bông đùa, “Vũ Chân, người có biết xét theo một khía cạnh nào đó, người chính là một Geoffrey thứ hai không... Cực kỳ ngạo mạn, lúc nào cũng tự coi mình đúng.”

Anh từ tốn nâng tầm mắt, nghiêm túc nói, “Thực ra giờ người ghét ta hăng còn kịp cơ mà.”

Gã Andrew lại chỉ ung dung cười, ngón tay lướt qua mái tóc đen ngắn của anh, nhìn anh mà bảo, “Diệp Vũ Chân, kể cả đầu người có chứa bao nhiêu tính toán... người vẫn không thể thay đổi sự thực rằng người là

của ta, là của Andrew Pastel.” Tay gã luôn thẳng vào áo anh, miệng nhả từng chữ trong khi ánh mắt dán trên anh miết mãi, “Từng phân của người đều là của ta!”

“Ồ!” Anh không chối. Thấy Andrew nhứ mảy, anh nói nốt, “Từng phân trên cơ thể ta đều là của người.”

Tự dưng thuần phục thế này thiệt tình làm Andrew trần trở quá đổi. Quen nhau bao nhiêu năm qua, thường thường với mỗi lần tuyên cáo của gã, anh phải quả quyết phủ định mới đúng, không đâu lại trôi chảy công nhận quyền sở hữu của gã như bây giờ thật sự rất không giống Diệp Vũ Chân.

Đưa anh về phòng rồi, gã cứ thắc mắc suốt.

Tên áo đen nhận thấy “sếp” nhà mình sắp cắn đứt toi cái xì gà bèn ra vẻ sẵn sóc đúng chuẩn một cấp dưới mà thưa, “Chủ nhân à, đáng lẽ ngài nên mừng mới đúng chứ? Cuối cùng anh Diệp cũng đã chịu thừa nhận anh ta là của ngài, tất nhiên là ngay cả chính bản thân nó cũng đã là sự thật hiển nhiên.”

Andrew bỏ xì gà khỏi mồm, nói thẳng toẹt chẳng chừa mặt mũi cho hấn, “Thằng ngu, mảy đã bao giờ nghe có con thỏ nào tự mở miệng nói với một con sói là từng phân cơ thể nó thuộc về con sói chưa? Không thừa nhận, không thừa nhận, không thừa nhận vốn không phải ý kiến của con thỏ mà là bản năng của nó!”

Thế là tên áo đen như được giác ngộ ánh sáng Cách mạng, tấm tắc thần tượng gã không để đâu cho hết, “Chủ nhân a à, ngài thật là oách xà lách, sáng suốt hết như Israel bỗng một ngày tuyên bố với Palestine rằng: “Ô kê Jerusalem(1) cho chúng mảy đây”, nhờ Palestine tin thật thì tèo là cái chắc rồi.”(2)

Đang đà sung sướng nên hấn lại bồi thêm một đánh giá khác, “Với cả, em nghĩ anh Diệp đang chơi chữ. Anh ta nói ‘từng phân cơ thể’ nhưng chưa hề nói ‘từng phân của ta’, đồng nghĩa là anh ta đang dần mặt rằng trong lòng anh ta chẳng có lấy một phân thuộc về chủ nhân...”

Nói xong, bỗng nhiên hấn thấy người ngợm mình lạnh toát, ngó lại mới thấy cặp mắt rét căm màu bạc của chủ nhân đang xoáy chòng chọc vào mình... Thật y chang một con sói đang tầm tia một con thỏ, y chang Israel đang nhìn Palestine... (==))

Ngay thời khắc sinh tử tồn vong, tên áo đen liền lạnh trí, một cái bóng đèn hiện sáng choang trong óc, “Chủ nhân, hay là anh Diệp giống như lời ông chuyên gia tâm lý nói, cuối cùng anh ta đã không thể chịu nổi áp lực tinh thần rồi?”

Quả nhiên, con người lạnh băng của gã lúc này dời hướng, chuyển về nơi Diệp Vũ Chân đang ở, ở anh thì thoảng lại toát ra những mệt mỏi và khổ sở vụn vờ... Gã lặng yên hồi lâu, sau mới tỳ tay vào phiến cầm râu ria lún phún, “Có lẽ, nếu giữa bọn ta có một đứa con, hấn đã có thể bình yên hơn.”

Giỡn à? Đó là Diệp Vũ Chân cơ mà! Đáy lòng tên áo đen hò hét song ngoài mặt lại giả lả, “Một phương pháp hết xẩy luôn chủ nhân ạ.”

Andrew thủng thẳng bật lửa đốt xì gà, chỉ thẳng tay vào hấn, “Vây giao cho mảy luôn!” Mí mắt gã hấp háy, “Nếu làm không xong, mảy nhảy xuống biển tự sát đi, thế ít ra trước khi chết, mảy cũng làm được một việc khiến tao hài lòng!”

Thất thểu dôi theo bóng Andrew đi xa, tên áo đen héo hon khóc lớn. Cho dù hấn có tìm được Đức Mẹ Maria đến thì Diệp Vũ Chân cũng phải là Đức Chúa mới sinh ra được Jesus mà không dính chút dục vọng nào chứ. Thành ra, từ sâu tận tâm khảm hấn thổn thức, lòng tốt thực sự là đại sát khí trí mạng của mafia mà.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Vũ Chân tỏ thái độ cực kỳ đúng đắn với người Andrew cắt cử tới trông coi, không gây hành động thiếu suy nghĩ.

Hai ngày sau, Andrew sai người dẫn anh đến phòng khách. Geoffrey thay một chiếc áo nhung tím, ngồi bên bàn dài, vẻ đẹp từ hấn khác hấn phong cách của Diệp Vũ Chân. Mái tóc ngắn và đôi mắt đen tuyền mang đến cho anh khí chất hờ hững và tao nhã tràn đầy, trong khi Geoffrey lại tựa như một khối ngọc, cao quý và rực rỡ.

Phía cuối bàn là Andrew đang ngồi, chẳng có điểm nào dính dáng đến hai chữ tao nhã hay rực rỡ. Cảm nhận gã đem đến cho người ta là sức mạnh hùng tráng và dũng mãnh, dưới mí mắt rộng dài là đôi đồng tử lạnh lẽo, chuyên tâm của một thợ săn.

Giả sử đây là rừng rậm, vậy Diệp Vũ Chân hết như một con ung, Geoffrey là con báo, và Andrew đích thị là con gấu ăn tạp không lẫn đi đâu được. Quan sát nó từ một khoảng cách nhất định sẽ thấy bề ngoài của nó thật chất phác, chưa chừng còn là kẻ hợp tác thú vị, có điều, thực tế rằng chỉ cần bạn lột chân vào lãnh thổ của nó là bạn cũng trở thành con mồi cho nó rồi.

Andrew chính là một điển hình cho thứ sinh vật thiên về sức lực mà lại giảo quyệt như thế.

Diệp Vũ Chân ngồi xuống, đằng kia Geoffrey nãy giờ vẫn ngồi yên, đan ngón tay vào nhau liền đặt vấn đề, “Chúng tôi đồng ý giao dịch với anh.”

“Cám ơn đã tín nhiệm.” Anh mỉm cười.

Geoffrey phẩy phẩy tay gọi một thanh niên tóc nâu tới, trông vẫn còn rất trẻ và rất tầm thường. Nếu y đội mũ đầu bếp sẽ thành đầu bếp, nếu khoác áo blouse trắng sẽ thành bác sĩ, mà giờ y chẳng khác gì một nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường, kính gọng đen, Áo phục kiểu đơn giản màu xanh sẫm, mép túi áo bên phải còn giắt một cây bút, cẩn trọng một cách cổ điển, vô hình trung làm Diệp Vũ Chân liên tưởng đến Giản Dịch.

Geoffrey giới thiệu người này, “Đây là Rinal, một trong các nhân viên nghiên cứu vũ khí, từ giờ sẽ đi theo anh, mọi thông tin về C1-110 anh đều có thể hỏi anh ta.”

Rinal khom lưng đẩy kính cận, khiêm tốn báo danh, “Tôi thật vinh dự được phục vụ anh Diệp.”

Diệp Vũ Chân đánh giá y hồi chốc, nở nụ cười nghiền ngẫm, đoạn quay qua lên tiếng với Geoffrey, “Anh yên tâm, tôi sẽ dẫn anh ta đi cùng 24/24.”

Đồng tử xanh biếc của Geoffrey chăm chú dán trên anh, “Thế là tốt nhất.”

Andrew xòe tay mà rằng, “Ok men rồi. Cứ vậy đi. Tối nay ta kêu bọn đầu bếp làm vài món ngon ăn mừng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Geoffrey đứng bật dậy, “Tôi không có lòng dạ ăn uống.”

Anh mỉm cười đón ý, “Anh Geoffrey còn hậm hực vì trò đùa nho nhỏ hôm qua của tôi ư?”

Geoffrey xoay thân lại, bờ môi mỏng vẽ lên một nụ cười, “Nếu anh Diệp Vũ Chân đã có hưng trí ngần ấy thì hèn tối nay gặp!”

“Rõ ràng ngươi không ưa Geoffrey, sao cứ kiếm cớ đòi hấn đuổi theo mình làm gì?” Chờ Geoffrey đi hẳn rồi, Andrew nhúu tít hàng lông mày rậm, lên tiếng hỏi.

Anh điềm nhiên hỏi vặn, “Còn ngươi sao cứ chạy theo ta?”

Gã tắc lưỡi, hơi cúi thấp đầu nhìn anh, ý cười thắng không thắng có, “Đừng trẻ con thế chứ, cũng đừng lôi ranh con Geoffrey ra so sánh với ta... Nếu ngươi không muốn để thằng kia đi theo, ta sẽ làm cho nó cút!”

Rinal nghe vào tai cũng như thể chưa nghe thấy gì, về phần Diệp Vũ Chân, anh lại hít sâu một hơi, gạt bỏ, “Giữ lại đi, ngươi cũng yên tâm hơn một ít.”

Andrew vừa cười vừa thở dài, “Ít thấy ngươi nhận thiệt về mình như này.”

“Ta thiệt thì ngươi định đền bù ta thế nào?”

“Ngươi muốn đền bù thế nào... ngươi mới bằng lòng?” Gã buông mi, trêu tức anh.

Andrew có phiền môi dày, bờ cằm lợn cợn râu, thể lực bùng bùng, toàn thân nồng nặc mùi dã thú giống đực.

Anh liếc mắt cái đã đủ nhận ra Andrew đang nung nấu ý đồ gì, bất giác thụt lui, nhưng chặn sau anh lại là chiếc bàn hợp rất dài nọ. Bực bội dâng lên, anh gắt, “Ngươi đừng có bạ đâu động dục đấy như vậy chứ?”

Gã nhún vai cười, “Là ngươi muốn bồi thường mà, ta nghĩ thứ Vũ Chân thiếu thốn nhất... ắt là khoái cảm!”

Một tay gã chống xuống bàn, vừa vặn vẩy cả người anh vào lòng mình, làm anh không còn chỗ nào né tránh.

Mỗi tội môi gã còn chưa được kẻ sát vào anh, giữa hai người đã bị một bàn tay cản trở. Chủ nhân của nó, Rinal, mở lời vô cùng khách khí, “Thưa ngài Andrew, mong ngài tự trọng, chủ nhân của tôi vừa rồi đã nói không!”

Câu nói kéo đường nhìn của Andrew dừng lại trên bản mặt Rinal. Rất ít ai dưới cái nhìn chòng chọc ấy từ gã mà vẫn có thể bình thần, vậy mà Rinal tuy có rụt mắt lại tăng lời song giọng nói vẫn chắc nịch, “Hiện thời, chủ nhân tôi là đối tác của ngài, mong ngài tôn trọng ý kiến anh ấy. Gia tộc Geoffrey tối thiểu cũng chưa bao giờ thất lễ như vậy.”

Diệp Vũ Chân giằng tay gã ra, đứng thẳng dậy, mỉm cười, “Cám ơn Geoffrey thay ta nhé. Người hân tặng, ta thực ưng ý đó. Andrew, nhớ là người còn nợ ta một lần đền bù.”

Nói dứt liền dẫn theo Rinal tránh ra khỏi Andrew, rời phòng họp mau chóng.

Nhớ lại biểu cảm của gã khi nãy, khóe miệng anh không nhịn được cong lên. Đây chắc là lần đầu tiên miếng ăn đến tận miệng gã rồi còn rơi, anh có thể tưởng tượng được trong lòng con gấu lưu manh này đang ngàn ngụt cảm tức tới độ nào, nhưng nụ cười nơi anh chỉ nở một lúc rồi lại tắt ngúm.

Anh bước vào phòng, người hầu đi lên cởi áo giúp anh và ân cần hỏi ý, “Anh Diệp, rượu anh muốn uống tôi đã gạn xong rồi, có cần bưng lên không?”

Anh mặc áo đen, ngồi xuống ghế trà mới bảo, “Anh pha hai chén trà cho tôi và anh này cũng được!”

Trà được phục vụ với tốc độ hết chỗ chê, nhưng nơi đó chỉ còn một mình Rinal nhận trà và ngồi uống. Y chẳng lấy làm cẩn trọng từng ly từng tí, thậm chí còn đi qua giá CD nhìn chiếc đĩa hát đang quay, cười nói, “Anh Diệp có vẻ thích nghe nhạc Chopin, nhưng tôi lại tưởng mẫu người như anh hẳn sẽ thích Chopin của Friedman cơ, chứ không phải Chopin của Rubinstein.”(3)

Anh ngẩng đầu hỏi, “Tại sao anh cho rằng tôi thích Friedman hơn?”

“Vì tôi có nghe nói rằng anh là một người cảm tính.” Mắt y dõi thẳng vào anh.

Anh rũ mi, đoạn đứng dậy, “Tôi muốn hút thuốc, ra ban công được không?”

Rinal tỏ ra áy náy, “Nếu không ngại thì anh hút cùng tôi?”

“Mời!”

Quang cảnh chỗ Andrew rất đẹp, từ ban công phóng tầm mắt ra xa là núi non trùng điệp, đỉnh núi còn vương một mái tóc bạc phơ vì tuyết chưa tan.

“Rốt cuộc anh là ai?” Anh vừa ngắm cảnh, vừa buột miệng hỏi.

Rinal lễ độ châm lửa cho anh rồi tựa người vào ban công, lưng quay hướng núi, thẳng thắn giới thiệu, “Thưa sĩ quan cảnh sát Diệp, tôi là Âm Kỳ.” (âm kỳ = quân cờ bí mật)

Ánh mắt anh xáo động mạnh, Rinal vẫn nói tiếp, “Tôi là liên lạc viên của C, tin anh ấy chết cũng là do tôi xác nhận. Ở hướng 3 giờ(4) từ vị trí anh có một máy camera, khi anh đối thoại xin hãy chếch mé đầu 15° thì camera sẽ không thu được khẩu hình của anh.”

“Anh định chứng minh điều này như nào?” Diệp Vũ Chân chất vấn.

“Cây bút này có quen đối với anh không?” Y rút chiếc bút khỏi túi áo.

Anh quay qua xem, nhìn kỹ chiếc bút... Chậm rãi nhận nó, đây là một cây Parker đặc trưng năm 2009.

Mà song song lúc đó, trong một căn phòng khác, từng ngón từ và biểu cảm của họ đều được thu lại rành rọt trên một màn hình theo dõi to tướng, đang ngồi xem gồm có Geoffrey, Andrew và tên áo đen đứng nghiêm đằng sau.

Đến đoạn Diệp Vũ Chân cầm lấy cây bút, Geoffrey cười dữ dằn.

Trái lại, Andrew ngồi lạnh tanh, hoàn toàn bình tĩnh.

Tên áo đen âm thầm ai oán: Diệp Vũ Chân mắc mưu thật à? Thằng này đúng là Interpol, nhưng nó là quân phản bội!

Lại đưa mắt nhìn sang sếp lớn nhà mình, lòng tiếp tục thắc mắc sếp đang nghĩ gì. Nếu Diệp Vũ Chân là gián điệp thực thụ, dù sếp có da dày thịt béo cỡ nào cũng sẽ nổi điên cho mà xem. Tính khí Andrew, bị gặp chuyện này, đời nào chịu để yên cho anh chứ? Vậy thì kết cục cuối cùng Diệp Vũ Chân chuốc phải sẽ là gì?

Lần đầu tiên hẳn không đoán được kết thúc, chỉ có thể khẳng định, hiện tại Diệp Vũ Chân đang ngàn cân treo sợi bún chắc rồi.

Diệp Vũ Chân cầm lấy cây bút, Parker 2009 đã sử dụng lại logo mũi tên trên nắp cây bút này chính là hình mũi tên(5). Anh nói, “Cây bút này làm sao?”

Rinal trả lời, “Buổi đầu khi anh sát hạch C đã đưa nó cho anh ta phải không?”

Anh hơi cúi đầu thấp xuống ngắm nhìn chiếc bút nhỏ nhắn trong tay, “Ngoài nó, anh còn gì khác chứng minh được C đã lưu lại chuyện nào đó không?”

Cặp mắt Rinal chợt lập lòe, vội đáp, “Có, C nói mỗi đặc công đều tựa thể một mũi tên rời dây cung, giá trị không nằm ở mở đầu mà ở kết thúc. Anh ta có nhấn đây là ám hiệu đã định sẵn với anh.”

“Mỗi đặc công đều tựa thể một mũi tên rời dây cung, giá trị không nằm ở mở đầu mà ở kết thúc...” Anh chậm chậm nhắm lại câu này, hốc mắt bỗng chốc ửng đỏ, “Phải, chính là ám hiệu anh ta đã giao ước cùng tôi.”

Rinal chìa tay, “Cám ơn anh đã đến tiếp nhận vị trí của C!” Chất giọng y nghẹn ngào, “Cuối cùng chúng ta cũng có thể hoàn thành nốt nhiệm vụ còn dang dở của anh ấy.”

Anh nghiêng đầu, vành môi xinh đẹp hiển hiện một nụ cười mờ nhạt, “Rất vinh hạnh được cộng sự.”

Rinal tựa hồ cũng kích động khôn xiết, y hít lấy hít để mấy hơi thuốc mới lại nói, “Tôi ẩn mình trong gia tộc Geoffrey đã nhiều năm vẫn chưa có công trạng gì mang về. Sau khi C xui xẻo chết, món vũ khí lại sắp trên bờ giao dịch, tôi thật quần quật biết làm sao cho phải, giục già tổ chức bao nhiêu bận cũng bắt âm vô tín, mãi đến tận hôm kia mới nhận được yêu cầu mới từ tổng bộ.”

“Tổng bộ yêu cầu anh làm gì?” Diệp Vũ Chân hỏi thẳng.

Rinal quay sang bảo anh, “Yêu cầu phải giám sát chặt chẽ mọi động thái của Geoffrey lẫn Andrew, vậy nên tôi mới tìm đủ cách để đặt chân vào đây với Geoffrey. Cũng may tôi ở gia tộc Geoffrey đã lâu lắm rồi nên mới thuận lợi đề nghị hẳn dẫn tôi đi cùng.”

Y mượn tư thế hút thuốc để che miệng, nói, “Lần này nếu chúng ta phá bỏ được giao dịch món vũ khí laser, căn cơ đại lý vũ khí châu Âu của Andrew chỉ sợ cũng tan tác, đến lúc đó thị trường vũ khí toàn châu Âu sẽ lật bài, quả là cơ hội tuyệt hảo cho chúng ta bí mật tấn công các giao dịch vũ khí.”

Anh nhìn về phía triền núi, ***g lộng là bầu trời xanh ngắt, mãi một chốc sau anh mới nhẹ giọng, “Thì đương nhiên là vậy!”

Andrew đang ngồi theo dõi, mặt nhăn như quả táo Tàu, trông xấu xí đến nỗi tên áo đen cũng bồn chồn lây, trong khi đó Geoffrey thì nực cười, quay qua nói, “Thế nào? Andrew, người là của ông, chưa đến lượt tôi dụng vào.”

Gã nhét xì gà trở vào miệng, lạnh lùng dần mặt, “Geoffrey, có đứa từng dám hoa tay múa chân trước mặt tao giờ hầy còn đang làm phân bón cho hoa hoét nhà tao đấy, mày muốn đi xem thử không?”

Geoffrey chẳng định so đo với gã, chỉ cười cười, “Ông này, ông đừng thẹn quá hóa giận, vô bổ lắm. Phiên ông xử lý tốt chuyện này, đừng để đến khi tôi về vẫn trông thấy mớ rác đó còn sống...”

Cầm áo khoác lên, hẳn đi được vài bước, lại bỏ lại một câu, “À nghe đâu nhà bếp các ông vừa chuyển khá nhiều shimofuri Nhật Bản về, xem ra tối nay tôi có lộc ăn rồi.”

Hắn bỏ đi, tên áo đen đứng nín thở bên cạnh, đợi chờ Andrew lên tiếng trước. Gã vồn vện hỏi, “Việc tao sai mà mày giải quyết, thế đã tìm ra cách giải quyết chưa?”

“Cách, cách gì ạ?”

Nhất thời tên áo đen bí tị, nơron thần kinh hoạt động năng suất hết cỡ mới nhớ ra vụ phải tìm Đức Mẹ Maria để Diệp Vũ Chân sinh sản vô tính, thế là luống cuống đón ý, “Dạ, cũng sắp sửa.”

Andrew sầm mặt, đi thẳng ra cửa.

Tên áo đen vô cùng lấy làm khó hiểu, ý chủ nhân là sao? Gã không thêm đếm xỉa chuyện Diệp Vũ Chân làm gián điệp mà lại chăm chăm đi quan tâm làm sao để Diệp Vũ Chân đẻ, đột nhiên một ý nghĩ nháy lên trong đầu hắn, chả có nhẽ chủ nhân hắn thấy anh cứng quá nên quyết định chuyển sang nuôi một Vũ Chân bé cho dễ?

Có cái đứa đó... thì ông đây thành vô dụng rồi còn gì.

Có lẽ suy nghĩ tên áo đen đã linh nghiệm, dọc đường đi hắn phát hiện mấy tay thuộc hạ đắc lực của Andrew đều lộ diện, mồ hôi trên người hắn lại càng túa ròng ròng. Các cụ xưa thường dạy, yêu là chết trong lòng một ít, thậm chí yêu nhau lắm cắn nhau đau chắc chỉ đến thế này là cùng... Tâm tình trĩu nặng làm hắn không ngừng mân mê khẩu súng đeo bên hông, từ ấy mới vun vén đủ dúng khí để tiếp tục hầu hạ Andrew dùng bữa.

Geoffrey đã có mặt từ lâu, nhiệt độ nhà ăn thấp tốt độ, dẫn cho Geoffrey cứ dăm dăm mắt mày song ít ra biểu cảm coi như là hòa nhã, còn Andrew đã trở về với khuôn mặt tươi roi rói thường trực.

Tên áo đen rót rượu cho gã rồi e dè lùi ra sau từng bước, quên cả đặt rượu về chỗ cũ vì căng thẳng.

Từ hành lang truyền đến tiếng bước chân, không nhanh không chậm, chẳng nhẹ chẳng nặng, lúc này tên áo đen mới phát hiện đã nhiều năm như vậy, ngay cả hắn cũng đã quen thuộc nhịp chân Diệp Vũ Chân nhường ấy. Buồn tội, sau hôm nay, e rằng hắn sẽ không bao giờ còn được nghe thấy nó.

Lát sau, Diệp Vũ Chân dẫn Rinal xuất hiện. Rinal không có ghế, chờ anh ngồi xuống, y ngay ngắn đứng trực ngay bên.

Anh vừa ngồi, các đầu bếp liền bưng bê thức ăn lên, mỗi người Andrew, Geoffrey và anh đều được một suất bít tết.

Geoffrey liếc mắt nhìn món ăn, diêm đạm cất lời trước, “Ông Andrew thật ra luôn rất cẩn chu trong mọi việc.”

Andrew cau cau mày, cười cho qua, “Mày đến chung vui một bữa ăn, lẽ tất yếu là tao phải giúp thiếu gia Geoffrey đây cảm giác thoải mái như ở nhà chứ...”

Ánh mắt Geoffrey chớp động, lợt lạt nở nụ cười, “Ý ông như kiểu đang chuẩn bị bữa ăn cuối cùng cho ai ấy nhỉ.”

Andrew hấp háy mắt mang vẻ cười mà như không, “Chúa chỉ là cái đình, tao mới là cái búa, nên không có chuyện tao chuẩn bị bữa ăn vì ông ta đâu.”

Geoffrey lại ngoảnh sang Diệp Vũ Chân, “Tôi đoán anh Diệp hẳn là người có tín ngưỡng đúng không?”

Anh cười hỏi, “Chẳng hay anh Geoffrey định nghĩa tín ngưỡng là như nào?”

“Tin rằng sống để hy sinh và thế giới sẽ tốt đẹp hơn bởi sự hy sinh đó chính là loại tín ngưỡng ngu xuẩn!”

“Vậy thì mafia cũng có thể có tín ngưỡng đó...” Anh ngược mắt, đón lấy con ngươi xanh biêng biếc của Geoffrey mà cười rằng, “Chúng tin rằng, thế giới đang sống không hề khác gì đã chết!”

Đôi đồng tử Geoffrey vừa mới co rút, anh lại khoan thai đứng lên, “Lại nói tiếp, sự hợp tác giữa chúng ta được hình thành bởi tôi nhất được bản thiết kế anh Geoffrey đánh rơi, có vẻ phân chia lợi nhuận 30% sẽ có chút bất công cho hai vị thì phải...”

Khi những chữ này thoát khỏi môi anh, Geoffrey thì cười khẩy, Andrew ngồi yên một chỗ đan tay vào nhau, ngón trở đỡ cằm, con ngươi xám bạc ngó anh không dứt như là đang nhìn thấu anh.

Anh cười nhẹ, “Để thể hiện thành ý...” Rồi đột ngột giật lùi, đập đầu Rinal xuống bàn ăn.

Diễn biến chỉ trong một tích tắc khiến tên áo đen trợn hỏa, thậm chí cả Andrew lẫn Geoffrey cũng không hện mà ngây người.

Anh vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, tỏ tường trình bày, “Biệt hiệu người này là Ám Kỳ, một trong những nhân viên Interpol chúng tôi cử tới làm gián điệp trong gia tộc Geoffrey ngoài C!”

Geoffrey đánh mắt sang anh, “Bằng chứng đâu?”

Một tay anh đè Rinal, tay còn lại rút di động ra khỏi túi, nhấn một cái, chiếc điện thoại phát ra một đoạn hội thoại:

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, tôi là Ám Kỳ, liên lạc viên của C, tin anh ấy chết cũng là do tôi xác nhận. Ở hướng 3 giờ từ vị trí anh có một máy camera, khi anh đối thoại xin hãy chếch mé đầu 15° thì camera sẽ không thu được khẩu hình của anh.”

Rõ mồn một là giọng Rinal, Andrew cực kỳ điên tiết, nổi xung nổi đóa, “Geoffrey, ý gì đây?! Mày dám đưa Interpol vào chỗ tao, may mà có Vũ Chân bắt được nó đấy!”

Chứng kiến gương mặt trắng nõn của Geoffrey thoát cái tái mét, suýt nữa tên áo đen cười váng thành tiếng, nào ngờ Diệp Vũ Chân lại thành linh chuyển sang nói với hắn, “Này, lại đây được không?”

Hắn không khỏi sửng sốt, vô thức cầm chai rượu đi qua.

Anh cười khê, kéo khăn ăn xuống, giữ tung nó ra và nói, “Người Trung chúng tôi thời xưa, nếu có kẻ nào chọn nương tựa vào một phe phái đối nghịch nào đó, thường sẽ dùng đầu kẻ thù của họ làm lễ vật... Nó được gọi là lấy đầu lập công!”

Nói đoạn, anh trùm khăn lên mặt Rinal. Nguyên bản Rinal bị hành động của anh dọa cho bàng hoàng, lại chưa rõ bước tiếp theo của Geoffrey ra sao, vậy nên y vẫn ngậm tằm, không hề động đậy.

Thời khắc tấm khăn phủ lên đầu y, y chợt vỡ lẽ ra anh định làm gì, thế là kịch liệt giãy giụa. Nhưng tiếc thay, cho đến tận giờ phút này y mới phát giác, chàng trai người Hoa với vẻ ngoài vượt trội, trí thức tựa một nhân viên văn phòng đang bóp chặt cổ và hàm dưới của y chẳng những ép y vô pháp nhúc nhích, đến cả mở miệng ú ớ cũng không thể.

Anh duỗi tay, tên áo đen chỉ cảm thấy vật áo mình động đậy, khẩu súng của hắn đã nằm gọn trong tay anh rồi.

Geoffrey gần như là lơ đãng nhìn Diệp Vũ Chân nã một phát đạn ngay đầu Rinal phía dưới tấm khăn ăn, đầu y lập tức bị xuyên thủng, chết tươi tại chỗ!

10. Chương 10

Tấm khăn ăn đã ngăn lại một lượng lớn máu tóe ra, chỉ có tên áo đen đứng tương đối gần đó bị vài giọt máu bắn vấy lên mặt, mà Diệp Vũ Chân chừng như cũng không cần rửa tay, cứ thế thả ra, Rinal ngã xuống thảm, mắt trợn lớn như sắp nứt toác.

Sự tình lần này xuất hiện bước ngoặt quá mức bất ngờ, tên áo đen quên cả việc lau vết máu trên mặt, Geoffrey lẫn Andrew trừng trố nhìn anh không chuyển, mà anh lại chỉ cười, “Hy vọng món quà này có thể giúp các vị tin tưởng thành ý muốn hợp tác của tôi.”

Sau đó anh trả súng lại cho tên áo đen, ngồi xuống bàn ăn, cầm dao nĩa, bắt đầu thưởng thức bữa tối của mình, thế rồi mỉm cười khen, “Ngon lắm, hiếm nổi dùng shimofuri làm bít tết có vẻ hơi phí của, shimofuri đáng ra hợp làm sashimi nhất.”

Suốt bao lâu sau, tên áo đen mới choàng tỉnh, cất súng về rồi kính cẩn rót một ly rượu cho anh.

Anh là ai nào? Anh chính là Diệp Vũ Chân. Hắn âm thầm tự hỏi tự đáp trong lòng.

Là người mà mới đầu tưởng chừng chỉ có vẻ ngoài cao quý và tuấn tú, một bình hoa(1) mỏng manh, thể nhưng lại sẵn sàng cho bạn một đòn trí mệnh ngay tại thời điểm then chốt nhất.

Là người mà bạn lầm tưởng rằng có thể khống chế anh ta, nhưng mãi mãi chuyện đó chỉ có thể là hư vô.

Anh chính là Diệp Vũ Chân.

Hắn trộm nhìn anh ăn món bít tết, trên mặt bàn cách anh khoảng 10 cm chính là nơi anh vừa bắn chết Rinal, máu me loang lổ và một lỗ đạn sâu hun hút vẫn còn sờ sờ, hắn lại tự nhủ mình phải giữ vững sự kính nể dành cho anh. Vậy mà mấy tiếng đồng hồ trước, hắn còn thương xót thay anh nữa chứ? Hắn đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn.

Diệp Vũ Chân, muôn đời chẳng cần mượn ai đến thương xót mình!

Bấy giờ Andrew cũng thu tay về, cắt bít tết, vừa ăn vừa cười nói cùng Geoffrey, “Này, nhà mày cũng thuộc hàng danh gia vọng tộc mà đến cả bít tết cũng không biết đường cắt ra mà xực à? Nhìn nữa chả mấy chốc nguội ngắt cho coi.”

Mặt bàn thì sờ sờ lỗ đạn, một vũng máu tởm chằng, và thứ gì đó trắng lợm giống óc người đang dinh dính, dưới chân còn chình ình nguyên một cái xác.

Geoffrey đứng vụt dậy, thả khăn ăn xuống đĩa, hít một hơi thật sâu, “Hai vị cứ ở lại ăn từ từ, bụng dạ tôi không được tốt như hai vị!”

Hắn đi rồi, nhà ăn chỉ còn lại Andrew và Diệp Vũ Chân cùng nhau ăn tối thong thả. No nê xong, Andrew mới vươn vai, “Vũ Chân, ta cho người nửa tiếng tạm biệt đồng nghiệp cũ đây.”

Rinal bị ném xuống hố đất. Anh phẩy tay, nhóm người đào hố lục tục tản đi.

Lay lay cây bút Parker, anh giải thích với gương mặt chết không nhắm mắt nọ, “Tôi chưa từng đưa cái bút nào cho C hết, giao hẹn ám hiệu cũng chưa luôn. Cây bút ấy là câu đố C để lại, dành cho tôi, và là cái bẫy, dành cho anh.”

“Nếu giải thích hình mũi tên trên nắp bút sẽ được bính âm là Jian Tu. Mỗi đặc công đều tựa thể một mũi tên rời dây cung, giá trị không nằm ở mở đầu mà ở kết thúc. Đặt Jian Tu chồng lên đuôi của chữ Parker sẽ được bính âm tiếng Trung là: Pan Tu. Đó là điều C muốn báo cho tôi biết, rằng thân phận thực của anh... là phản – bội.”(2)

“Tôi sẽ không nói See you với anh đâu!”

Anh đứng lên, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao.

Nếu mỗi một linh hồn sau khi chết sẽ hóa thành một ngôi sao, anh hy vọng C có thể là một trong những vì sao lung linh nhất.

Kế đó, anh nhanh chóng về phòng, phát hiện ngoài cửa đã chẳng còn bóng dáng ai, ngay cả vị quản gia kiêu cách Anh quốc bình thường đến tầm này sẽ xuất hiện trước mặt anh cũng mất tăm mất tích, còn độc mỗi Andrew đang ngồi chễm chệ dòm anh.

“Đuổi hết mọi người đi rồi, người ngủ được chưa?” Anh hỏi băng quơ.

Andrew bỗng phì cười, bước qua ôm eo anh, “Vũ Chân, tuy ta có hơi tiếc vì người không làm cảnh sát nữa, nhưng ta còn vui vì người không phải gián điệp hơn... Dù rằng thế cũng vẫn làm ta thấy tiếc.”

Anh nhướng mắt, “Người tham vọng nhiều thì lúc nào cũng thấy tiếc.”

Gã cười mỉm, “Ồ hô, người đang tự tổng kết bản thân mình đấy à, Vũ Chân?”

Chợt nhiên nghe hô hấp gã nặng nề hẳn, quả nhiên chưa đầy nửa giây, anh đã bị gã đẩy xuống giường. Gã sấn lên, chụp xuống môi anh, tay gã lùa sâu vào mái tóc đen nhánh. Khó được dịp anh cũng nhiệt tình đáp lại, hai người hôn nhau một chập quay cuồng.

Tự trong lòng từng người đều theo đuổi tính toán riêng, nay tạm lui về vị thế cân bằng, đàm xong giao dịch, tay gã vươn tới, anh bị kéo khít khao vào ***g ngực gã.

Đến khi tách nhau ra, Andrew lại vung đột ngột một sự kiện làm anh không sao lường trước. Gã nhìn anh, chăm chú, “Nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai khởi hành.”

“Đi đâu?” Anh rúng động, lẽ nào Andrew chịu xác nhận địa điểm giao dịch rồi ư?

Gã không hồi đáp, nhưng chân vừa đặt ở bệ cửa, gã lại ngoái lại cười, “Tarfaya.”

Tarfaya, nơi đã thay đổi cả cuộc đời Diệp Vũ Chân.

Anh ngại cả xem Andrew đóng cửa phòng anh thế nào, con chữ kia đã chiếm lĩnh đầu óc anh trọn vẹn.

Dường như đời anh rất có duyên với nơi ấy, lang bạt lòng vòng suốt, sau rồi lại quay về chỗ xưa.

Một nơi khi đứng tại điểm cuối, lại nhớ về điểm ban đầu. Có lẽ đây là vận mệnh. Anh buông một hơi thở dài.

Sớm tinh mơ, tinh thần anh có vẻ khoan khoái, không ai nhìn ra được anh đã thức thâu đêm.

Thậm chí gặp Andrew đang đứng tựa mình vào xe, gã còn huýt sáo đùa giỡn, “Vũ Chân, xem ra người nghỉ ngơi tốt đấy.”

“Nhờ công người!” Anh vừa mở cửa xe vừa nói, “Không để cho lắm người nhòm ta ngủ nữa.”

Gã cũng xoay người ngồi xuống cạnh anh, cười bảo, “Ta tưởng Vũ Chân quen ngủ ngon giữa bao ánh mắt rồi cơ.”

“Ta đâu có tự kỷ như người.”

Gã chăm chăm nhìn anh hồi lâu, khóe môi bỗng nhếch. Một nụ cười tươi lạ.

Chỗ ngồi trong chiếc xe đặt làm của Andrew vô cùng rộng rãi, không chỉ bởi gã ta lưng dài chân dài mà xe pháo vốn là một trong những địa điểm rất thuận tiện để gã giở trò tình yêu tình báo chi đó với anh. Lúc trước Andrew phải muôn vàn cực nhọc, bước chậm từng bước một, giữa các anh quả thực đã trải qua quãng thời gian tương đối dai dẳng với đủ những phân ly, đổ vỡ và tái hợp.

Gã cười cười, kéo anh qua, ôm hờ trong ngực, rồi ngó qua đồng hồ mình thử. Xem xong, gã ôn tồn nhắc, “Còn ba mươi phút nữa.”

“Thì sao?” Anh khó hiểu.

Gã thơm thơm lỗ tai anh, mỉm cười nói, “Từ giờ đến lúc ra sân bay nhà ta phải ba mươi phút nữa. Hôm qua người mệt, hôm nay bù đắp đi.”

Giang sơn dễ đổi, bản tính lưu manh khó dời. Ấy vậy mà, hiếm lạ thay, anh không hề cự nự.

Anh cứ thế nằm ngả trong lòng gã, anh tình tường một điều rằng để gã không động thủ động cước chỉ sợ còn khó khăn hơn cả chuyện xử Lâm Long nữa. Đối với bản thân anh, mào đầu của mỗi cuộc cao trào thực ra chỉ là cái lệ làm cho có, thế nhưng dẫn dắt nhau đến bước cuối cùng, luôn là Andrew khiến anh quên khuấy đi rằng anh chỉ đang cố làm theo lệ.

Andrew là dạng điển hình của người phương Tây, coi làm tình là một công việc chính yếu trong tình yêu. Nói không thông, vậy lấy thân thể khơi thông cho nhau là tốt nhất, dù gã sau đó cũng có từ từ nghiệm ra chủng tộc Diệp Vũ Chân không phải cứ lên giường vài lần là thông nổi.

Từ sau lưng anh bắt giác truyền đến hơi ấm cơ thể, nếu coi như không biết người đằng sau ấy là ai thì phải công nhận, cái ôm của gã quả thực thoải mái đến mức mê muội, cánh tay dài rộng, thân nhiệt nóng hổi. Anh nhắm mắt.

Rồi sau nhiệm vụ anh kết thúc sẽ ra sao, có khi nào sự ầm ập lập lờ này và sự quấy nhiễu triền miên từ Andrew sẽ biến mất hay không, câu hỏi này lướt qua tâm trí anh bỗng bình như một cơn gió.

Gã cúi thấp đầu, hôn lên mép môi anh, từng cú áo anh chẳng mấy chốc được cởi bỏ, tiếp đó là thất lưng, rồi đến khóa quần.

Mà tựa hồ hôm nay anh cũng nhiệt tình lạ. Anh đáp trả nụ hôn của gã, cũng không phản đối từng động tác khiêu khích nơi giữa hai chân anh bởi tay gã. Lưỡi hai người quấn lấy nhau như là khát khao đạt đến giáp ranh kháng khí xa xôi nhất, lại cũng tựa như một trận chiến tranh giành quyền cướp bóc, chiếm đoạt.

Andrew đảo lưỡi vòng quanh thứ nhô lên trên ngực anh, bàn tay mò vào theo cặp quần Tây nói lỏng.

Những chiếc hôn mút dạo đầu bức cho hơi thở anh gấp gáp hẳn lên, gã lại cúi xuống gập gối môi anh, tay lại đồng loạt kéo xuống cả quần dài lẫn quần lót.

Anh khẽ phập phồng. Đây là lần đầu tiên anh không hề nhắm mắt khi Andrew tiến vào bên trong anh, anh bằng lặng đón lấy ánh nhìn khao khát của gã, rồi nhìn thấy gã đi vào, thấy gã có anh.

Ghế ngồi có rộng mấy cũng không thể đủ cho một người dong dỏng mở rộng cả tứ chi, vậy nên chân anh phải gác trên tay gã.

Anh chưa bao giờ nghĩ khi Andrew tiến vào, eo anh sẽ gập thành dáng vẻ như vậy, bộ phận nổi liền anh và gã làm một cử thể hiển hiện trước tầm mắt anh thật sắc nét, hạ thể gã sung sức tới nổi, trong một giây chớp nhoáng, anh đã bị sinh ra tư duy nhụt chí theo phản xạ, song khoái cảm bất chợt xô bỏ làm toàn thân anh mềm nhũn.

Dù trong lòng có hò hét bao điều không nguyện, anh cũng không tài nào bác bỏ, gã, là bạn tình chân thật duy nhất của anh. Gã dạy anh mọi điều trên chiếc giường, dục vọng, tư thái, làm anh khuất nhục, vừa nhục nhã, vừa trầm luân.

Nếu không có Andrew thì bề ngoài anh có chín chắn bao nhiêu nhưng nội tâm vẫn chưa phải người đàn ông trưởng thành. Anh thậm chí phải đồng ý rằng, nếu không có gã, ngay cả giấc mơ ướt anh cũng còn u mê.

Lúc này Andrew lật mình anh lại, hạ thể vẫn chưa hề rút ra khỏi anh. Ít khi nào gã xài đến tư thế đó, hẳn là bởi gã bắn khoản một người kiêu ngạo như anh chắc sẽ rất khó lòng đón nhận tư thế bị bắt quỳ sấp xuống.

Quan trọng hơn, nó che mất khuôn mặt anh thời khắc anh bị chiếm lĩnh, gã sẽ không thấy được cái ánh mắt ấy, cái ánh mắt bất đắc dĩ phải thỏa hiệp với hiện thực của anh làm gã cảm nhận anh đang thừa nhận: “Thôi tùy, kệ gã đi.”

Dày công khổ ải đổi lại là thành công, mặc cho chỉ là ở trên giường, Andrew cũng đủ khắp khối lấm rồi. Do đó, thường thường là họ làm tư thế đối mặt nhau, chỉ tại những nơi đặc biệt như lô trong nhà hát hay trên xe, Andrew mới có thể áp dụng thế áp lưng nhằm giúp anh không bị khó chịu quá đối với những nơi chật hẹp.

Đầu anh gối trên nệm ghế, tự trông thấy hai chân mình quỳ, giang rộng, Andrew giữ eo anh, từng đợt công kích dồn dập từ phía sau dội đến, khoái cảm mãnh liệt lan tràn từ đầu ngón tay, ngón chân, thẩm thấu qua từng tế bào, chạy rần rật.

Là lúc trước, có lẽ anh chưa từng dám nghĩ khoái cảm sẽ khơi nguồn từ tư thế đáng thẹn tương tự. Anh và Andrew, một bên là sĩ quan cảnh sát cấp cao của tổ chức Interpol, một bên là nhân vật cấp Vương của thế giới mafia thuộc hàng Most Wanted trên thế giới.

Chót cùng, anh khép lén mắt. Thị giác bị đóng rèm, nhưng không thể cách trở xúc cảm trên da thịt, anh vẫn giãy giụa trong nhục dục, cho đến khi Andrew ôm siết anh, anh mới bắn ra trong tay gã.

Anh không rõ lắm trước đó Andrew có phân phó gì cho tài xế ngồi ghế lái, tóm lại lúc các anh có mặt tại sân bay tư nhân nhà Andrew, đón các anh là gương mặt phùng phùng uất giận của Geoffrey.

“Andrew, ông trễ hẹn ba mươi phút.” Vành môi hẳn rẽ ra thành một khe hở, “Trần đời chưa ai dám bắt tôi chờ lâu như thế đâu.”

Andrew thở ngắn than dài, “Geoffrey, trần đời cũng chỉ có vú em của mày mới không dám bắt mày chờ lâu thôi, mày nên quen dần đi là vừa.”

Trái ngược với dự liệu, Geoffrey chẳng lấy làm giận, chỉ liếc sơ qua anh vừa mới đi từ xe xuống, rồi cười, “Nhớ lấy, đến đúng ngày phải giao nốt mảnh đĩa cuối cùng cho tôi, bằng không chó trách tôi vô tình.”

Andrew gườm gườm nhìn bóng hấn, thở phì phì, “Gia thế cũng chỉ là cục sh1t, Vũ Chân, thấy không, mang tiếng xuất thân danh môn mà hấn còn chả được nổi nửa điểm phong độ bằng ta.”

Lờ tịt gã, khỏi thêm đếm xỉa, anh đi thẳng vào máy bay.

Andrew cũng mặc kệ thái độ gàn dở này của anh, chỉ nhú hàng lông mày rậm, cười cười.

Bên trong máy bay có sẵn vài gương mặt xa lạ, anh cũng chưa gặp hết từng vệ sĩ một của Andrew rồi, nhưng những kẻ này nhìn cái đã biết ngay là người thuộc nhà Geoffrey.

Andrew nhìn theo tia mắt anh, quăng một câu nhận xét vu vơ, “Geoffrey rõ là ưa bày đặt làm chòe.”

Anh im lặng. Không có sự đồng ý ngầm từ Andrew, há những kẻ này lại có khả năng xuất hiện trong máy bay nhà gã được cơ chứ?

Không ai hiểu sâu sắc hơn anh một điều rằng, Andrew chính là một con gấu xảo quyết hơn cả cáo, thậm chí còn nguy hiểm hơn so với Geoffrey nữa, chẳng qua gã ém mình mà thôi.

Anh chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ cho mình, đáp hờ hững, “Hấn chẳng hơi đâu đi tặng vệ sĩ miễn phí cho ta.”

Gã cười khinh khịch, “Ồ, đó là hiển nhiên. Ta đồ rằng đến khi hấn lấy được mảnh đĩa cuối cùng xong ắt cũng không chả hào phóng nổi thế này.”

“Vậy cất cánh đi!” Anh mỉm cười.

Ánh nhìn của gã dừng trên anh, hỏi hờ hững, “Vũ Chân, người không hỏi chúng ta tới Tarfaya làm gì à?”

Anh ngẩng lên nhìn gã, cười rất bình thản, “Ta không sốt ruột.”

Andrew hơi cười nhạt, đoạn búng tay cái ‘tách’, “Bay thôi.”

Tarfaya...

Anh không nghĩ nó là địa điểm giao dịch. Nói gì thì nói, hàng vẫn là tận mười thùng đồ trang bị vũ khí cơ mà.

Nếu không phải Tarfaya... Vậy sẽ là Sahara đứng sau nó. Cái vùng đất hoang vu không một thế lực quốc tế nào có thể thao túng, thậm chí còn nằm ngoài cả tầm tay Thượng Đế ấy...

Muốn nắm được địa điểm giao dịch chuẩn xác, chỉ sợ anh không thể thoát thân khỏi Tarfaya. Nhưng nếu đi sâu vào lãnh thổ Sahara, anh quan sát bên ngoài khung cửa sổ, thế thì một tia hy vọng sống sót cũng sẽ không còn.

Máy bay thẳng dần lên, nhập vào mây, anh nhìn xuống đại địa phía dưới, giữa lòng trời 30 000 foot, bề mặt Trái Đất có hỗn độn mây cũng thu vào trong mắt anh rành rẽ hơn bao giờ hết.

Anh lẳng lặng ngắm nhìn tất thấy. Máy bay vụt qua trên đầu mọi thứ bên dưới, cái nhìn cũng là chớp nhoáng bay qua.

Mỗi cá thể đều như một thành phố, dáo dác truy tìm những thành phố chung quanh.

Mà tiếc rằng, họ đang không nơi tầng cao 30 000 foot, chẳng thể trông thấy thành phố lẫn nhau được rồi.

Anh tựa đầu vào lưng ghế, kéo chụp mắt xuống, trầm nghĩ: Tarfaya, ta đến đây.

Toàn văn hoàn

. /.

Chú thích:

1. Bình hoa: Chỉ người mặt đẹp, da mịn, dáng chuẩn.

2. Bút Parker bính âm trong tiếng Trung là Pai Ke (đọc pai kờ).

Hình ảnh mũi tên bính âm là Jian Tu (đọc: chiêm thủ).

PAI ke + jian TU = Pan Tu = phản đồ (kẻ phản bội, đọc pan thủ na ná pai thủ (PAI kờ + chiêm THỦ))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-thanh-pho-truy-tim>